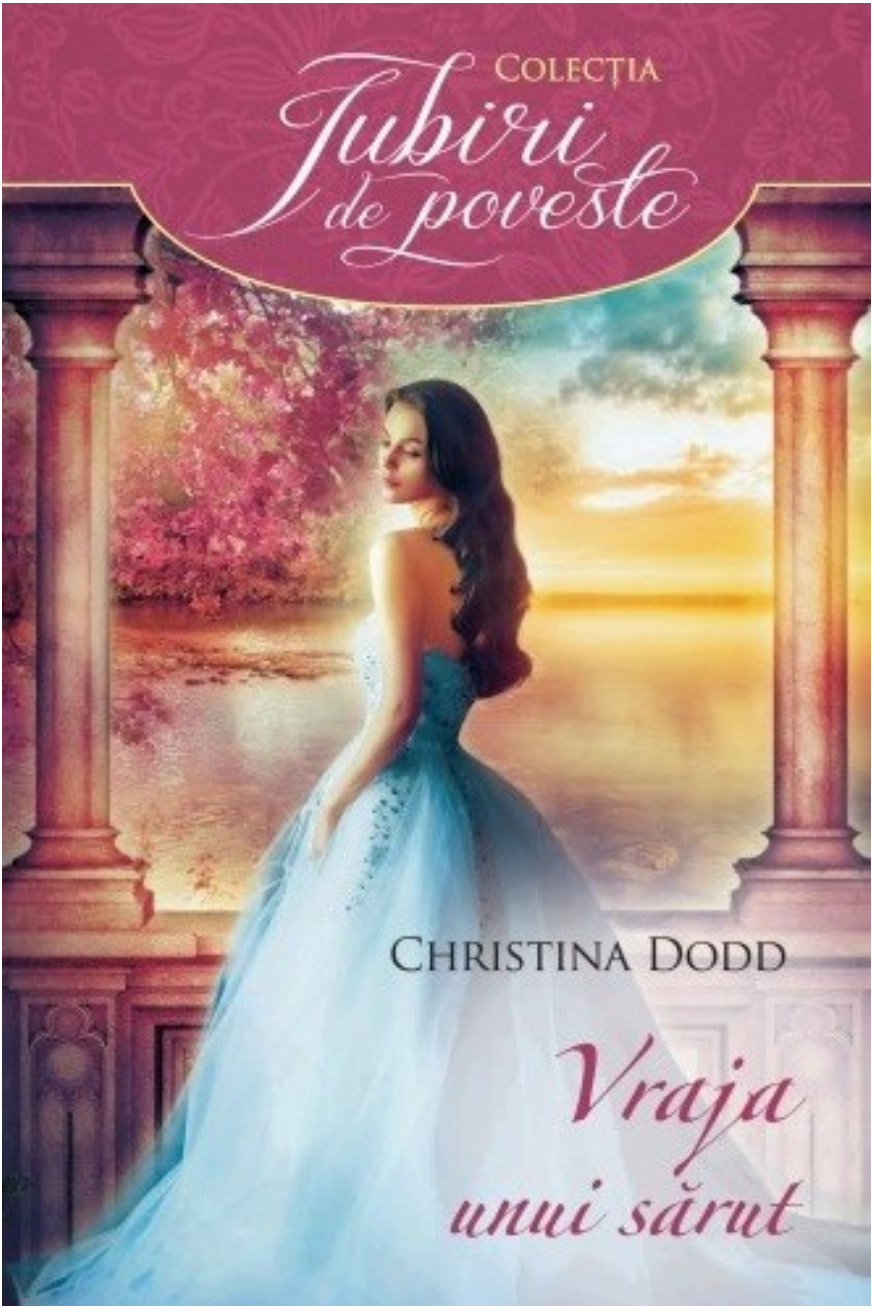
Colecția
Jubiri de poveste
Christina Dodd
Vraja unui sărut

CHRISTINA DODD
VRAJA UNUI SĂRUT
Seria Identităţi Schimbate

One kiss from you by Christina Dodd

Capitolul 1

Londra, 1806

Trăsura aparţinând ducesei de Magnus se opri în faţa casei impunătoare din Berkley Square, iar din ea coborî o impostoare.

Mantia de călătorie a impostoarei era lungă şi groasă şi ascundea nişte haine de călătorie simple, modeste şi închise la culoare. La fel ca ducesa, femeia era înaltă şi cu forme voluptuoase şi vorbea cu acelaşi accent aristocratic caracteristic acesteia. Îşi purta părul negru prins spre spate, ca să nu-i acopere faţa. Din nou, la fel ca ducesa.

Cu toate acestea, diferenţele erau mai mult decât evidente pentru cineva cu privire pătrunzătoare. Impostoarea avea un chip mai dulce şi mai rotunjit, dominat de nişte ochi mari şi albaştri, tulburător de liniştiţi. Vocea ei era răguşită, caldă, profundă. Mâinile i se odihneau calm pe talie şi mişcările sale erau de o graţie senină, nu aveau nicidecum siguranţa aspră a ducesei. Nu zâmbea prea uşor şi nici nu se încrunta prea uşor. Şi niciodată nu râdea cu o glorioasă libertate. Într-adevăr, părea să cântărească fiecare emoţie, înainte să o lase să iasă la suprafaţă, de parcă la un moment dat în trecut fiecare picătură de impulsivitate din fiinţa ei fusese înăbuşită. Nu se putea spune că era morocănoasă, dar era atentă, liniştită şi mult prea tăcută.

Da, o persoană cunoscătoare ar fi recunoscut imediat diferenţele dintre ducesă şi impostoare. Însă, din fericire pentru domnişoara Eleanor Madeline Anne Elizabeth de Lacy, nicio astfel de persoană nu era prezentă în acel moment în Londra, cu excepţia grăjdarului, a vizitiilor şi a lacheilor. Iar aceştia erau complet devotaţi verişoarei ei, adevărata ducesă, şi lui Eleanor, însoţitoarea sa. Nu ar fi

trădat niciodată misiunea lui Eleanor.

Nu i-ar fi spus niciodată adevărul domnului Remington Knight.

I se strânse inima când majordomul cu chip neînduplecat al domnului Remington Knight făcu anunţul în foaierul mare.

— Excelenţa Sa, ducesa de Magnus.

Reacţia ei la o prezentare atât de formală fu impulsul de-a privi în jur după verişoara ei. Dacă Madeline ar fi fost acolo! Dacă nu s-ar fi sustras de la aceea misiune pentru o îndatorire mai importantă!

Dacă Eleanor n-ar fi acceptat să se dea drept ea…

În celălalt capăt al încăperii, un lacheu în livrea făcu o plecăciune, apoi dispăru pe o uşă deschisă. După o clipă, se întoarse şi-i făcu un semn din cap majordomului.

Majordomul se întoarse spre Eleanor şi declară:

— Domnul este ocupat, dar vă va primi curând. Între timp, doamnă, eu sunt Bridgeport. Pot să vă iau mantia şi boneta?

Deşi era trecut de prânz, pâcla de afară diminuase lumina soarelui, transformând-o într-o nuanţă spălăcită de cenuşiu. Lumina lumânărilor nu putea pătrunde în cotloanele întunecate ale foaierului casei domnului Knight, ce fusese construită parcă pentru a dovedi fără urmă de îndoială bogăţia proprietarului.

Nările femeii tremurară dispreţuitor.

Bridgeport tresări puţin, de parcă s-ar fi aşteptat să se năpustească asupra lui, luându-l drept un substitut al stăpânului său.

Fireşte că domnul Knight cumpărase acea casă. Voia ca toată lumea să ştie că era putred de bogat. La urma urmei, nu era decât un american parvenit care visa să dobândească un titlu prin căsătoria cu cineva de rang.

Cu toate acestea, intrarea era decorată cu mult bun-gust, cu draperii de catifea brodate cu aur şi cu o

abundenţă de cristale şi oglinzi faţetate. Eleanor se alină cu gândul că domnul Knight o cumpărase astfel şi că, chiar în acel moment, plănuia să o ciopârţească şi să o poleiască în aur în manieră chinezească, într-un stil la fel de vulgar – gura lui Eleanor tresări de amuzament –, la fel de vulgar cum i-ar fi plăcut însuşi prinţului de Wales.

Bridgeport se relaxă şi reveni la atitudinea sa impasibilă.

O urmărea mult prea îndeaproape. Oare pentru că o credea ducesa? Sau pentru că aşa îl instruise stăpânul său?

Îşi scoase boneta, apoi mănuşile. Le aşeză în boneta închisă la culoare, apoi i le înmână majordomului fără să trădeze nici cea mai mică urmă de nelinişte. La urma urmei, de ce ar fi arătat orice emoţie, cât de mică? N-ar fi fost decât o dovadă în plus că, deşi Eleanor călătorise prin toată Europa sfâşiată de război însoţitoare a ducesei, nu reuşise să dobândească verva şi siguranţa caracteristice fiecărei mişcări a lui Madeline. Acest lucru nu se datora lipsei de experienţă – cele două femei trecuseră prin multe încercări, ci faptului că – oftă când îi permise majordomului să-i ia mantia – Eleanor era timidă din fire. Nu-şi amintea vreun moment în care ţipetele tatălui ei să nu o fi lăsat paralizată de frică sau când privirea ameninţătoare a mamei sale vitrege să n-o fi transformat într-o budincă tremurătoare. Tocmai acestea erau motivele pentru care Eleanor se educase să păstreze o aparenţă senină; poate că era laşă, dar nu avea niciun motiv să anunţe făţiş acest lucru.

— Dacă aţi vrea să mă urmaţi în salonul mare, Excelenţă, voi comanda aperitive, zise Bridgeport. Probabil sunteţi obosită după călătoria lungă.

— Nu a fost chiar atât de lungă. Eleanor îl urmă pe uşa înaltă din stânga. Noaptea trecută am poposit la hanul Red Robin şi în dimineaţa asta am petrecut doar patru ore pe drum.

Impasibilitatea majordomului dispăru o clipă, lăsând loc unei expresii de groază.

— Excelenţă, dacă îmi permiteţi o sugestie. Atunci când aveţi de-a face cu domnul Knight, e mai bine să nu îi spuneţi că nu i-aţi îndeplinit instrucţiunile cu cea mai mare stricteţe.

Eleanor se opri din contemplarea încăperii elegante, ridică din sprâncene, imitând-o arogant pe verişoara ei, şi îl privi pe majordom într-o tăcere rece.

Trebuie să fi funcţionat, întrucât Bridgeport făcu imediat o plecăciune.

— Iertare, Excelenţă. Trimit numaidecât după ceai.

— Mulţumesc, zise Eleanor calmă. Aş dori şi un aperitiv mai consistent.

Bănuia că domnul Knight avea de gând să o lase să aştepte, şi trecuseră cinci ore de la micul dejun,

Bridgeport o lăsă pe Eleanor să-şi examineze amănunţit închisoarea grandioasă.

Prin ferestrele înalte pătrundea lumina palidă a soarelui, iar lumânările aruncau o strălucire aurie plăcută asupra pereţilor. Unul dintre ei era căptuşit cu cărţi până la plafonul aflat la aproape patru metri înălţime, iar mobilierul elegant avea un model auster cu dungi mov şi crem. Covorul oriental avea un model floral albastru cu mov, pe fundal crem, iar din vazele orientale se aplecau timid trandafiri rubinii. Miresmele de legături de piele, garoafe proaspete şi lemn uns se amestecau, dând naştere unui parfum familiar, pe care Eleanor îl considera specific britanic. Încăperea aceea fusese creată pentru a face un oaspete să se simtă în largul său.

Eleanor nu se putea simţi în largul ei. Nu ar fi fost înţelept să fie atât de lipsită de vigilenţă, şi adevărul era că simplul gând al întâlnirii cu domnul Knight îi provoca noduri în stomac. Dar nici nu intenţiona să danseze după cum avea să cânte el. Fără îndoială, domnul Knight îşi imaginase

că neliniştea ei urma să crească odată cu aşteptarea.

Acest lucru era adevărat, dar nu voia să-l lase să vadă asta.

Cu un aer nepăsător, se duse către rafturile cu cărţi şi cercetă titlurile. Găsi acolo *Iliada* şi *Odiseea* şi pufni cu dispreţ. Domnul Knight era un barbar din colonii şi, prin urmare, un ignorant. Probabil că fostul proprietar lăsase acolo şi cărţile. Sau poate că domnul Knight cumpărase chiar el cărţile, ca să simtă mirosul pătrunzător al copertelor lor.

Totuşi, un titlu uzat îi atrase atenţia – o carte de Daniel Defoe. *Robinson Crusoe* era un vechi prieten, aşa că întinse mâna, încercând să scoată cartea din raftul de deasupra capului ei. Nu prea putea ajunge la cotorul cărţii. Se uită în jur şi zări o scară de bibliotecă. O trase mai aproape, se sui şi luă triumfătoare cartea.

Cartea aceea fusese citită şi răscitită, întrucât se deschise imediat la pagina la care Robinson îl întâlnea pe Vineri. Era şi pasajul preferat al lui Eleanor, şi nu rezistă să nu citească primele câteva rânduri. Şi următoarele câteva. Apoi pe următoarele, şi tot aşa.

Nu îşi dădu seama ce anume îi distrase atenţia de la insula singuratică unde Robinson supravieţuia şi cunoştea disperarea. Nu auzi nimic, dar o senzaţie ca o mângâiere blândă şi caldă pe piele îi traversă şira spinării. Întoarse capul cu grijă, precum o pradă sub privirea unui prădător atent – şi întâlni privirea domnului elegant care zăbovea la uşă.

În călătoriile ei întâlnise mulţi bărbaţi remarcabili şi fermecători, dar niciunul la fel de atrăgător ca acela – şi, în acelaşi timp, fiecare dintre aceia fusese mai şarmant decât el. Bărbatul acela era ca o statuie aspră în alb şi negru, făurită din granit masiv şi visuri adolescentine. Chipul său nu era frumos în adevăratul sens al cuvântului. Avea nasul strâmb şi subţire, ochi cu pleoape greoaie, pometi laţi,

proeminenţi şi adânciţi. Dar emana un aer puternic şi aspru, care o făcea pe Eleanor să-şi dorească să se transforme într-un ghem mic tremurând şi temător.

Apoi îi zâmbi, iar ei i se tăie răsuflarea de uimire.

Gura lui… gura lui splendidă şi senzuală. Buzele lui late, prea late şi groase, prea groase. Avea dinţii albi, curaţi şi puternici ca ai unui lup. Părea un om pe care rareori îl amuza ceva în viaţă. Cu toate astea, părea să fie amuzat de ea. Şi atunci înţelese îngrozită că rămăsese cocoţată pe scară, citind una dintre cărţile lui, şi că pierduse din vedere realitatea gravă a situaţiei în care se regăsea. Realitatea că era o impostoare trimisă acolo să-l domolească pe acest bărbat până la sosirea adevăratei ducese.

Să-l domolească? Pe el? Puţin probabil. Nimic nu l-ar putea domoli. Nimic cu excepţia… ei bine, cu excepţia a ceea ce-şi dorea el. Şi nu era atât de necugetată încât să creadă că ştia ce era acel lucru.

Realitatea imediată era că, într-un fel sau altul, trebuia să coboare de pe scară şi să păşească pe podea, iar astfel să nu-şi expună gleznele privirii lui. Şi nu era ca şi când el nu s-ar fi uitat. Se uita la ea chiar în acel moment, studiindu-i silueta, cu o apreciere subtilă, dar cu atât mai impresionantă. Privirea lui aluneca de-a lungul şirei spinării ei, pe întregul spate şi în jos pe picioare cu o asemenea intensitate, încât avu impresia că omul acela ştia foarte bine cum arăta îmbrăcată doar în cămăşuţă – şi era o senzaţie extrem de tulburătoare.

Bun. Nu se putea holba la el în continuare. Închise cartea. Pe un ton care spera să sune cât mai senin cu putinţă, zise:

— Domnule Knight, mă răsfăţăm cu biblioteca dumitale formidabilă. „Foarte calm. Extrem de civilizat.” Flutură mâna de-a lungul peretelui. Ai foarte multe cărţi.

„Insipid.”

El nu zise nimic. Nu răspunse în niciun fel încercării ei

de a iniţia o conversaţie. Nici prin cuvinte, nici prin gesturi.

Tăcerea lui o făcu să ridice defensiv dintr-un umăr.

Încerca să o intimideze şi făcea o treabă foarte bună. Chiar în momentul în care vru să mai spună ceva – nu ştia ce anume, dar ceva care să zdrobească acea fiară şi pretenţiile sale bărbatul înaintă.

Ştiu imediat că îi găsise denumirea corectă. Era o fiară. Se mişca precum o panteră care stătea la pândă, calm şi cu paşi mari – şi se apropia de ea. Cu cât se apropia mai mult, cu atât părea mai mare – înalt şi lat în umeri. Părea o forţă a naturii, un munte masiv, o mare învolburată – sau o bestie, o bestie uriaşă şi nemiloasă care îşi ţinea ghearele ascunse până când alegea să le folosească.

„Doamne, Madeline, în ce m-ai băgat?” gândi impostoarea într-un moment de panică.

Apoi ajunse lângă ea. Eleanor se uită în jos la chipul lui, încadrat de un păr atât de deschis la culoare, încât părea o aureolă în jurul trăsăturilor sale aspre şi tăbăcite. Se întrebă dacă în acel moment avea să folosească ghearele pe ea.

Întinse braţele şi îşi înfăşură mâinile mari în jurul taliei ei. Eleanor simţi acea atingere ca pe căldura unui foc, după o iarnă lungă. Nu o mai atinsese niciun bărbat. Cu siguranţă nu o bestie de asemenea proporţii epice – un om fără scrupule care îşi imagina că îşi putea cumpăra drumul spre culmile greu de pătruns ale înaltei societăţi engleze. Şi totuşi, o atinsese, apăsându-şi mâinile în carnea ei, ca şi când i-ar fi luat măsura să vadă dacă se potrivea. După expresia lui, potrivirea i se păruse acceptabilă. Ba, mai mult de atât, plăcută.

Cât despre ea… simţurile ei îl absorbiră cu o ardoare care o făcu să se simtă ruşinată şi mulţumită în acelaşi timp. Constată că respira cu mare grijă, parcă temându-se că o răsuflare prea adâncă i-ar fi provocat o combustie spontană.

Parfumul lui îi spori disconfortul. Mirosea ca… oh, la fel ca aerul răcoros şi proaspăt din vârful Alpilor, Ca o pădurice de cedru în Liban. Ca un bărbat care putea oferi plăcere… Dar oare de unde ştia ea asta? Era la fel de pură şi de castă precum zăpada proaspăt aşternută şi era probabil să rămână astfel până la sfârşitul zilelor.

Bărbaţii nu se căsătoreau cu însoţitoare de douăzeci şi patru de ani, care nu aveau zestre şi nici şansa de a obţine una.

Domnul Knight o strânse mai tare şi o ridică de pe scară.

Eleanor scăpă cartea, neîncrezătoare. Încercă să o prindă. Aproape că îşi pierdu echilibrul.

Cartea ateriză zgomotos.

El îi aplecă trupul spre al său.

Clătinându-se şi acţionând după cum îi dicta instinctul, ea se prinse de umerii lui. Erau la fel de neclintiţi şi de puternici ca un bolovan pe timp de furtună.

Încet, treptat, îi permise să alunece pe el, ca şi când ar fi fost un tobogan şi ea un copil nevinovat. Totuşi, nu se simţea ca un copil. Se simţea… ca o femeie – confuză, copleşită, plină de o dorinţă absurdă stârnită de un bărbat pe care nu-l mai văzuse până atunci. Dar despre care ştia că era un ticălos de o îndrăzneală extraordinară. Ea, care avusese mereu grijă să se ferească de astfel de emoţii!

Chiar înainte ca vârfurile picioarelor ei să atingă podeaua, el se opri şi-i privi chipul.

Observă că ochii lui erau de un albastru pal – precum nişte fărâme îngheţate de cer. O tulburară prin francheţea lor şi o complimentară generos, fără ca el să rostească un singur cuvânt.

Se îmbujoră. Ştia foarte bine cât de repede se înroşea, şi probabil în momentul acela avea obrajii de un roşu aprins.

Ruşinată, intrigată şi simţindu-se într-un pericol mai

mare decât fusese vreodată, încercă să îşi imagineze ce-ar fi făcut ducesa în acea situaţie. Însă ducesa – directă, aspră şi întreprinzătoare – nu s-ar fi găsit niciodată într-o situaţie atât de ingrată.

Domnul Knight zise apoi, cu voce joasă şi răguşită, de seducător veteran:

— Excelenţă, bun venit în casa mea.

O lăsă să alunece şi ultimii centimetri rămaşi şi apoi aşteptă, de parcă voia să vadă dacă avea să fugă.

În schimb, ea făcu un pas în spate cu siguranţa de sine caracteristică adevăratei ducese.

Înainte de a se retrage, mâinile lui zăboviră o clipă pe talia ei, iar de data aceasta în vocea lui se putea simţi tăişul unei ameninţări:

— Aştept cu nerăbdare ziua aceasta de mult, mult timp.

Capitolul 2

Dispăru orice confuzie pe care Eleanor o simţise în clipa în care îl văzuse pe domnul Knight. O dispreţuia… Nu pe ea, ci pe Madeline… Iar verişoara ei nu-i oferise niciun fel de instrucţiuni despre cum să se poarte cu el. Îi spusese doar că era necesar să facă schimb de roluri – că Eleanor trebuia să se dea drept ducesă şi să tragă de timp până când putea veni ea să lămurească acea încurcătură teribilă creată de tatăl ei, ducele.

La vremea aceea, lui Eleanor i se păruse o idee nebunească. Însă acum nu mai avea nicio îndoială că aşa şi era, pentru că nu avea nici cea mai mică idee cum să se comporte cu domnul Knight.

Ridicând cartea, el se uită la titlu.

— *Robinson Crusoe.* E şi una dintre cărţile mele

preferate. De fapt, asta e exemplarul meu. Degetul său lung se plimbă pe cotorul cărţii. E bine de ştiut că avem ceva în comun.

Ea nu voia să aibă nimic în comun cu omul acela.

O îngrijora faptul că ştia şi el asta, pentru că o observa – era un om rece, atrăgător şi mult prea calm.

În cele din urmă, îşi puse mâinile în şolduri şi, printr-un efort de voinţă, reuşi să nu-şi răsucească degetele cu nervozitate.

— Nu cred că dumneata aştepţi de prea mult timp să mă cunoşti. Acum o lună nici nu ştiai de existenţa mea.

— Ba da. Ştiu de existenţa dumitale de opt ani, de când asociatul meu s-a întors din Anglia la Boston şi mi-a spus că ducele de Magnus a fost binecuvântat cu o fiică. O fiică extrem de frumoasă. Aşează cartea înapoi pe raft, fără să aibă nevoie de scară. Asociatul meu nu a exagerat.

— Ei bine… Mulţumesc, zise Eleanor tulburată.

Chiar dacă vorbea despre Madeline, ea era cea la care se uita. Lăsând la o parte orice urmă de vanitate, ştia că era atrăgătoare. Un englez nu foarte onorabil, care văzuse o ocazie de a seduce o fată drăguţă, îi spusese că era mai frumoasă decât verişoara ei. Când o privea domnul Knight, acea mică flacără aprinsă de atingerea lui începea să i se răspândească prin vene.

Flacăra aceea şi căldura care o însoţea nu prevesteau nimic bun. *Absolut* nimic.

O luă apoi de braţ, atingându-i cotul şi conducând-o cu răceală spre canapeaua micuţă.

Oare cum putea o atingere atât de mică să o facă să simtă că acel bărbat era atât de hotărât să o aibă, încât avea să îndepărteze orice obstacol din calea sa?

O aşează, şi, în clipa în care îşi retrase mâna, Eleanor se simţi uşurată – şi îngrijorată. Dacă domnul Knight era într-adevăr atât de nemilos pe cât credea ea, Madeline nu ar fi avut nicio şansă în faţa lui.

Totuşi, Madeline îi dăduse un mic sfat lui Eleanor. Îi spusese: „Oricând ai îndoieli, întreabă-te ce-aş face eu în situaţia respectivă. Apoi acţionează”.

Madeline ar fi încercat să preia controlul situaţiei. La fel va face şi Eleanor.

— De ce mi-ai cerceta familia?

— Pentru că am nevoie de o soţie.

Asta era. Miezul problemei – motivul pentru care Madeline hotărâse să vină la Londra. Pentru că tatăl ei, ducele de Magnus, un cartofor împătimit, nepăsător şi şarmant, pariase mâna fiicei lui împotriva averii domnului Knight. Şi Excelenţa Sa pierduse.

— Îmi închipui că ai fost destul de surprinsă când ţi-a spus tatăl dumitale că eşti logodită. Domnul Knight ocolea canapeaua ca o panteră care se pregătea să ucidă. Cu mine.

Eleanor îşi cântări cu grijă cuvintele.

— Nu-mi imaginam niciun soi de logodnă.

— De ce nu? Domnul Knight torcea ca o pisică uriaşă în timp ce se juca cu prada. Eşti o tânără bogată cu un rang important. Cu siguranţă ţi-a trecut prin minte că va trebui să te căsătoreşti.

— Ducesa nu *trebuie* să se căsătorească, zise Eleanor cu o urmă din trufia lui Madeline. Ia singură deciziile.

— Nu mai e cazul. Îi apăru pe buze un zâmbet care-l făcea să arate ca un înger întunecat. Ducesa mă are pe mine să iau deciziile pentru ea.

Nu. Nu putea avea loc o asemenea căsătorie. Omul acela ar face-o nefericită pe Madeline cu expresia lui rece şi autoritară şi cu dispreţul care se simţea în spatele fiecărui cuvânt. În plus, Eleanor ştia că Madeline iubea pe altul. Domnul Knight nu ar fi acceptat prea uşor sentimentele ei deplasate.

— Îmi pot imagina cum te simţi, să vii în casa mea în asemenea circumstanţe. Domnul Knight aruncă o privire

prin cameră. Mă aşteptam ca tatăl dumitale să te însoţească.

— Nu, ducele e plecat cu treburile lui.

Sau cel puţin aşa bănuia Eleanor. Iar dacă acele treburi însemnau să piardă la pariuri şi ultima rămăşiţă preţioasă a moştenirii fiicei lui, de ce i-ar fi păsat? Ducele de Magnus era un om nechibzuit, pe care nu-l interesau sănătatea şi bunăstarea fiicei lui – şi tocmai de aceea Eleanor se afla acolo în acel moment, în posesia domnului Knight, dându-se drept altcineva.

Privind în sus la domnul Knight care se plimba ca un animal de pradă, îşi dori să fie oriunde altundeva. Se mai pomenise uneori în situaţii dificile când călătorise pe continent cu Madeline. Fuseseră ameninţate de soldaţi francezi. Aproape că fuseseră aruncate de pe Alpi de avalanşe. Cel mai rău moment dintre toate le găsise întemniţate în harem în Turcia, înconjurate de eunuci şi concubine – şi tot felul de depravări –, iar atunci se întrebase dacă aveau să mai scape vreodată. Dar, în cele din urmă, reuşiseră chiar mai mult de atât – Madeline provocase atât de multe necazuri, încât fuseseră escortate din ţară.

Cu toate acestea, niciuna dintre acele situaţii nu fusese la fel de terifiantă pentru Eleanor ca aceasta pe care o trăia chiar în acel moment – să fie acolo, singură cu domnul Knight.

— De ce… ducesa? întrebă ea. De ce această familie anume? La ce te-ai gândit?

— Viitoarea ducesă are proprietăţi în toată Marea Britanie şi o avere personală considerabilă. La ce m-am gândit? M-am gândit că o să o câştig. Că o să mă căsătoresc cu ea. Că aş controla marea ei avere şi aş fi tatăl numeroşilor ei copii. Domnul Knight zâmbi – o simplă ridicare a colţurilor gurii, dar ochii lui nu emanau niciun pic de căldură. Cine nu ar râvni la poziţia de soţ al uneia dintre

cele mai bogate femei din Anglia?

Părea ceva absolut rezonabil, şi sigur că mulţi bărbaţi voiau să se căsătorească cu Madeline, tocmai din acele motive. Totuşi, era ceva la domnul Knight… sclipirea din ochii lui, modul impertinent în care se prezenta, zâmbetul pieziş… ceva ce o făcea pe Eleanor să creadă că minţea.

O întrebă apoi pe un ton zeflemitor:

— Totuşi, nu pot să nu întreb de ce vorbim despre ducesă la persoana a treia, de parcă dumneata nu ai fi aici.

Ea înghiţi în sec. Oare în prostia ei divulgase deja adevărul?

Totuşi, nu ar fi zis asta după reacţia lui. Se auzi o bătaie în uşă, apoi el zise:

— Cred că Bridgeport ne-a adus ceaiul.

Majordomul intră la fel de cuviincios şi de discret ca mai devreme, urmat de o servitoare. Îi aşează în faţă tava cu ceai.

— Mulţumesc, Bridgeport, murmură ea.

Servitoarea puse alături un alt platou, cu prăjiturele şi sendvişuri.

— Mulţumesc, zise din nou Eleanor.

Fata era o adolescentă, novice şi necizelată. Îşi dorise să afle cum arăta viitoarea mireasă a domnului Knight, aşa că în acel moment se uita curioasă la Eleanor de parcă nu mai văzuse un aristocrat niciodată în viaţa ei. Eleanor mai asistase la acel tip de examinare făţişă, dar ţinta fusese Madeline. Până atunci ea fusese întotdeauna ascunsă într-un colţ – însoţitoarea invizibilă.

Bridgeport era pe punctul de a o dojeni pe tânără, când se auzi vocea domnului Knight, încărcată de o autoritate zdrobitoare:

— Ajunge, Milly.

Servitoarea tresări, îl privi speriată, făcu o reverenţă şi ieşi repede din cameră.

Bridgeport făcu o plecăciune, apoi se îndepărtă cu

paşi mari şi greoi şi închise uşa în urma sa. O închise acolo cu domnul Knight.

Privirea lui Eleanor rămase o clipă aţintită spre uşa închisă.

— Nu era nevoie să o sperii.

Stătea la marginea covorului – un domn înalt şi masiv, care domina încăperea fără nici cel mai mic efort.

— Te simţeai stânjenită din cauza ei.

Cuvintele lui o speriară. Bineînţeles că avea dreptate, dar întrebarea era cum de reuşise să vadă dincolo de faţada ei senină?

Sau, şi mai important, de ce-şi dăduse osteneala să o facă?

— Vreau doar zahăr, nu şi lapte, o înştiinţă domnul Knight.

Eleanor cercetă ceainicul rotund de ceramică, decorat cu flori albastre de porţelan, din care se ridica un firicel slab de abur. Lângă el, pe două milieuri, fuseseră aşezate două ceşti identice, cu tot cu farfuriuţe. Tava arăta normal şi civilizat. În plus, era obişnuită să toarne ceai. Lui Madeline nu prea îi plăcea, dar pe Eleanor o linişteau aroma, căldura şi rutina.

Totuşi, în acel moment, când toată atenţia domnului Knight era aţintită asupra ei, acea sarcină simplă se transformase într-un calvar. Ceainicul i se părea prea greu. Ceşcuţa se zdruncină pe farfurie atunci când o ridică. Înclină ceainicul şi-i apropie gura de ceaşcă…

Surâzând, domnul Knight zise, pe acelaşi ton înşelător de agreabil:

— Îmi place să fiu servit de o ducesă.

Începură să-i tremure mâinile. Se împroşcă pe degete cu lichidul fierbinte. Scăpă ceşcuţa. Întinse mâna să o prindă, dar aceasta se zdrobi imediat de masă. Un ciob i se înfipse în palmă.

Trase înapoi mâna şi o strânse pumn.

Bărbatul veni numaidecât şi îngenunche lângă ea.

— Te-ai rănit? Te-ai ars?

— Nu, nu, sunt bine. Dar nu era deloc bine. Era jenată. Nu degeaba se educase să aibă mişcările graţioase caracteristice unei doamne. Ura să se facă de râs – dar în acel moment neliniştea ei o trădase. Te rog, ridică-te, domnule Knight.

Ar fi putut nici să nu vorbească, la cât de mult ţinu cont de cuvintele ei. Îi întoarse palma în lumină şi depistă imediat o mică tăietură sub degetul mic, din care se prelingea o picătură de sânge roşu aprins.

— Te-ai tăiat.

— Doar puţin. Încercă să-şi tragă înapoi mâna. Am fost neîndemânatică. Ţi-am spart ceşcuţa aceea frumoasă.

— S-o ia dracu’ de ceaşcă,

Apăsă uşor rana cu degetul. Eleanor tresări.

— Ai avut noroc. Nu e nimic acolo.

Îi duse palma la gura lui şi sorbi mica rană.

Ea se holbă la el, şocată. Capul lui era aplecat deasupra mâinii ei, iar trăsăturile lui cizelate trădau concentrare, seriozitate. Avea gura caldă şi umedă, iar faptul că îi sugea palma o făcea să se simtă… ciudat. Mai degrabă animalic decât uman, durerea şi intimitatea se amestecau… Niciodată, dar absolut niciodată, nicio parte a corpului ei nu mai fusese atinsă în niciun fel de gura unui bărbat. Oare cum era posibil ca, într-un timp atât de scurt şi după toată instruirea ei, să fi ajuns într-o asemenea situaţie dificilă în salonul domnului Knight?

Ridică privirea şi o surprinse uitându-se la el.

— Ce e? Te-am ofensat?

Chiar nu-şi dădea seama? Oare era de aşteptat să-i explice ea care era problema? Dar nu. Nu putea face asta. Aşa că se legă de cel mai mic dintre păcatele lui.

— Dracu’.

El miji ochii aceia de un albastru glacial.

— Ai zis *dracu.* Ai zis: „S-o ia dracu’ de ceaşcă”. Eşti american. Eşti ignorant. Aici, în Anglia, nu se înjură în companie mixtă.

El începu să râdă. Nu era un râs plăcut. Semăna mai degrabă cu un sforăit sau cu un lătrat – involuntar şi ostil. Dar era autentic – şi pentru prima dată apăru căldură în ochii lui.

— Am să te învăţ să înjuri.

— Ba n-ai să faci una ca asta! Nu îşi dădea seama dacă răspundea vorbelor sau acţiunilor sale. Dacă vei continua să înjuri în societate, vei descoperi că nu mai eşti bine-venit în niciuna din casele de rang înalt.

— Aici te înşeli. Îşi scoase batista albă, imaculată, pe care i-o înfăşură în jurul mâinii. Atâta timp cât sunt bine îmbrăcat, bogat şi logodit cu viitoarea ducesă de Magnus, sunt bine-venit peste tot. Ba chiar căutat. Aş spune, de fapt, că sunt considerat un excentric.

— A… nu.

— Pari consternată. Nu vrei să fiu acceptat?

Bineînţeles că nu-şi dorea să fie acceptat – să ştie că amfitrioanele engleze nu erau capabile să vadă fiara periculoasă care se ascundea dincolo de acele trăsăturile frumoase şi de bogăţie. Dar nu putea rosti cu voce tare asemenea gânduri urâte. Aşa că, fără să-l privească în ochi, zise:

— Nu este asta. Doar că, atunci când amfitrioanele de rang înalt consideră pe cineva excentric, uneori îl pot îndepărta într-o clipită.

— Ţin în palmă garanţia că nu vor face acest lucru.

Îi luă din nou mâna într-a lui şi-şi lipi buzele de degetele ei.

Era îngrozitor! Groaznic fapt că flirta cu ea! Şi mai groaznic că ea se delecta cu atenţia lui.

— Mi-aş dori să nu… mă mai curtezi. Nu mă simt deloc în largul meu.

Rămase în genunchi în faţa ei, fără să ţină cont de acea rugăminte. Cu voce joasă şi în acelaşi timp curioasă, zise:

— Nu eşti aşa cum mă aşteptam.

— Nu, şopti ea. Presupun că nu sunt.

Timpul părea să încetinească şi să se dilate. O cerceta cu mare interes, de parcă ar fi fost o pasăre cântătoare pe care o capturase şi pe care urma să o ţină închisă pe veci.

Cu toate acestea, nu era ducesa – ci o rudă săracă, ce trăia în umbra verişoarei sale încăpăţânate. Dar era fericită acolo.

Deşi vorbea pe un ton seducător, cuvintele lui erau simple.

— I-am pus pe oamenii mei să aducă înăuntru bagajele dumitale.

Trecu un moment până când ea înţelese sensul din spatele cuvintelor lui. Apoi, disperată să scape de el, se trase mai în spate în scaun.

— Înăuntru? Aici? În casa dumitale?

El continua să o ţină de mână, şi din cauza asta, păru că ea îl trase pe canapea lângă ea.

Nimic mai departe de adevăr, desigur. Nu l-ar fi putut clinti niciodată pe omul acela fără acordul lui.

— Desigur, în casa mea.

Părea uşor surprins.

— De ce?

O, ceruri milostive, *de ce?* Ce aşteptări avea de la ea? Sau, mai exact, oare ce se aştepta el să facă cu ea?

— Unde altundeva să locuieşti?

— Eu… Noi avem o casă pe Chesterfield Street.

— M-ai înţeles greşit. Acum, că ai venit, nu mai poţi pleca. Se apleacă foarte aproape de ea şi-i şopti: Viitoarea mea soţie stă în casa mea – cu mine.

Capitolul 3

Captivă.

Eleanor era captivă în casa acelui om.

— Nu pot rămâne aici.

Se ferea de domnul Knight şi de viziunile pe care i le inspira. Viziuni de seducţie infamă şi de surghiunire socială. Iar sub toate acestea, o exaltare teribilă – o emoţie a cărei existenţă n-ar fi recunoscut-o niciodată, dar care stăruia totuşi acolo. Dacă va veni în dormitorul ei în întunericul nopţii, oare va avea puterea să reacţioneze adecvat? S-ar lupta? Zise apoi cu voce blândă:

— Sunt… necăsătorită.

— Deocamdată. Cuvintele, vocea şi felul în care o privea – toate clarificau ce intenţii avea faţă de ea – sau, mai degrabă, faţă de mireasa lui. Nu avea de gând ca acea uniune să fie una doar din interes, ci mai degrabă una născută din pasiune şi sentimente încâlcite. Ne vom căsători. Asta ţi-o promit.

Dacă ar fi crezut asta, atunci nu s-ar mai opune deloc seducţiei lui.

Rămase şocată de propriile-i dorinţe lascive.

Sprâncenele lui se arcuiră într-o încruntare demonică.

— Pari stupefiată. Fără îndoială ştiai că mă voi căsători cu dumneata, indiferent de obstacole.

— Nu e asta. „E ceva mult mai rău.” Zise apoi, folosind tonul clar şi grijuliu al unei profesoare care explica fracţii unui copil de opt ani: Nu ştiu cum decurg lucrurile în America, dar în Anglia reputaţia mea va fi ruinată dacă rămân să locuiesc aici cu dumneata! Indiferent de viitoarele dumitale intenţii.

— Dacă ai rămâne aici singură, nu ţi-ar fi ruinată doar reputaţia.

Privirea lui coborî spre buzele ei. Apoi la sâni – şi

zăbovi acolo.

Eleanor ştia foarte bine că hainele ei de călătorie erau închise la culoare, groase şi că îi acopereau fiecare centimetru de piele, până la gât. Însă acea cercetare minuţioasă o făcea să vrea să-şi verifice toţi nasturii, să vadă dacă nu cumva aceştia dispăruseră în mod inexplicabil. Avea sânii umflaţi şi sfârcurile presate de corsaj. Era o senzaţie ciudată, de o obrăznicie care-i tăia răsuflarea şi care dovedea fără urmă de îndoială că trebuia să îndepărteze orice sfială şi să ceară să fie eliberată! În schimb, reuşi doar să se bâlbâie:

— Adică... Ai...

— Dacă m-aş strecura în dormitorul dumitale în întunericul nopţii, ca să te seduc? Da, dragă fată. Şi fără nicio remuşcare.

Nu voia ca el să o mai ţină de mână. Îi transpiraseră palmele.

— Tocmai de-aceea ţi-am adus o însoţitoare. Se aplecă şi sună dintr-un clopoţel aflat pe masă.

Sfâşiată între uşurare şi nefericire, întrebă:

— O însoţitoare? Eşti nebun? Nu există nicio însoţitoare îndeajuns de respectabilă să-mi protejeze reputaţia dacă locuiesc aici.

Din uşă se auzi o voce feminină, veselă:

— O, draga mea nepoată, ba sigur că există.

Eleanor se întoarse şi rămase cu gura căscată.

— Iată-mă! Doamna din uşă stătea cu braţele deschise, pregătită parcă să îmbrăţişeze camera. Era scundă şi grăsuţă, îmbrăcată într-o rochie elegantă de culoarea lavandei, care-i făcea părul alb să strălucească. Primul meu sfat pentru tine, dragă Madeline, este să nu te ţii de mână cu domnul Knight dacă sunteţi singuri în încăpere. De fapt, până nu sunteţi căsătoriţi, ţi-aş recomanda să nu rămâi niciodată singură cu el, pentru că bănuiesc că este un ticălos de o viclenie de neegalat.

Eleanor strânse pumnul în jurul batistei pe care o avea înfăşurată pe mână, apoi se ridică uşor.

— Lady… Gertrude?

Lady Gertrude ţâşni înăuntru şi bolborosi în modul ei neobosit, caracteristic:

— Îţi aminteşti! A trecut prea mult timp!

Ba chiar mai mult decât conştientiza femeia, pentru că Lady Gertrude, contesa de Glasser, era sora mamei lui Madeline şi implicit nu avea nicio legătură de rudenie cu Eleanor. Cu toate acestea, nu se putea spune că femeia nu fusese afectuoasă cu Eleanor, în puţinele ocazii când se întâlniseră. Ba dimpotrivă. Lady Gertrude avea un suflet foarte bun şi o îndrăgise pe Eleanor la fel de mult ca pe propria ei nepoată.

Totuşi, în acel moment, Lady Gertrude avea să distrugă acea mascaradă înainte să fi început cu adevărat.

Lady Gertrude ţâşni cu nerăbdare să o îmbrăţişeze pe ducesă. Remington le privea atent pe cele două.

Aşadar, aceea era Madeline de Lacy, marchiza de Sherbourne şi viitoarea ducesă de Magnus. Din observaţiile sale de până atunci, dedusese că nu era o nobilă engleză tipică. Fusese pregătit să o subjuge, ca pe un cal nărăvaş care nu purtase în viaţa lui şa sau căpăstru. În schimb, când o privea, vedea o femeie sfioasă, care nu-şi înţelegea propria importanţă. Avea chipul uşor rotunjit, cu gropiţe în obraji, un semn mic în bărbie şi buze pline, cărnoase. Purta părul negru prins într-un coc demodat la ceafă, şi, dacă el o cunoştea vreun pic pe femeia aceea – şi o cunoştea! — desfăcut, părul îi ajungea până la talie, cu bucle naturale, care ar fi făcut orice bărbat să vrea să-şi plimbe degetele prin şuviţele atrăgătoare. Trupul ei era încorsetat în haine neaspectuoase, închise la culoare. Dar nici măcar camuflajul lor nu putea ascunde un piept generos. Iar când o prinsese de talie, descoperise că avea un mijloc foarte subţire, mai jos de care i se conturau şoldurile graţioase.

El îşi cercetă mâinile şi zâmbi. Senzaţia pielii ei străpunsese prin material şi îi ardea carnea, şi credea – ba nu, ştia – că aceeaşi flacără se strecurase şi în simţurile ei, deoarece îl cercetase de parcă ar fi fost sălbatic şi nesupus.

A, dacă ar fi ştiut cât de reci şi de calculate erau acţiunile sale sau cât de importantă era pentru planurile lui – atunci n-ar fi mai fost doar precaută, ci de-a dreptul speriată. Desigur însă, ea nu ştia, iar el nici nu avea de gând să o lase să afle. Nu până nu avea să fie prea târziu pentru familia ei – şi pentru ea.

Era *a lui.* Ducesa lui.

Lady Gertrude descrisese relaţia pe care o avea cu nepoata sa ca fiind plăcută, şi el se gândi că aşa trebuia să fie, de vreme ce femeia era agreabilă şi bună şi cunoştea pe toată lumea din societatea engleză.

Totuşi, ducesa lui păruse înspăimântată la vederea femeii.

— Draga mea copilă, mă bucur că te-ai întors în sfârşit de pe continent. Cu acel teribil Napoleon mărşăluind pretutindeni şi cu soldaţii săi neruşinaţi care întemniţează bunii cetăţeni englezi, mi-am făcut foarte multe griji pentru tine şi – Lady Gertrude se uită în sus la ducesă şi ridică din sprâncene – şi pentru Eleanor…

Eleanor se uită către Remington peste capul femeii, şi acesta o văzu clar înghiţind în sec. Zise apoi repede:

— Eleanor nu a venit de data asta. Este foarte obosită după călătorie.

— A! Sigur că e. Vocea lui Lady Gertrude părea aspră, dar în aceleaşi timp amuzată. Cine nu ar fi obosit după patru ani în care a umblat prin toate ţările din Europa? Ţinând cont de absenţa lui Eleanor, e cu atât mai bine că domnul Knight mi-a cerut să fiu însoţitoarea ta. Lady Gertrude se întinse în sus şi îl mângâie pe obraz. Dragă băiete.

Cel mai surprinzător lucru era că vorbea serios. Era

bunătatea în persoană, şi, în cele cinci zile de când o cunoştea, lui Remington chiar ajunsese să-i fie dragă Lady Gertrude. Avea un farmec aparte. Toată lumea o plăcea, chiar şi cei care se trezeau victima limbii sale extrem de sincere – acesta fusese şi cazul lui. Chiar dacă acceptase să fie însoţitoarea tinerei şi în acel moment părea agreabilă şi afectuoasă, la prima lor întâlnire nu ezitase să-şi spună răspicat părerea despre acea căsătorie.

El, în schimb, făcuse foarte clar faptul că opinia ei îi era indiferentă. Reuşiseră să ajungă pe un teren neutru atunci când Lady Gertrude fusese de acord să nu se amestece în planurile sale de căsătorie atâta timp cât el respecta regulile impuse de statutul ei de însoţitoare.

Lady Gertrude se aşează pe canapea şi o trase pe Eleanor lângă ea.

— Au fost destul de neobişnuite întâmplările care te-au adus acum aici, nu-i aşa? Ce părere ai despre ducele de Magnus şi noua lui nebunie?

Ducesa lui vorbi foarte ferm despre acel subiect:

— Mi se pare mare păcat că nu-şi poate controla impulsurile de a paria într-atât încât să se gândească la singura lui fiică.

Strălucirea din ochii ei îl sperie pe Remington.

— Aşadar, sunt o partidă atât de rea? întrebă el.

Cu sufletul la gură şi nefăcând niciun efort să-şi ascundă amuzamentul, aşteptă să afle ce avea de spus despre el. Ducesa lui zise apoi, pe acelaşi ton acid:

— Nu ştiu, domnule Knight. Nu ştiu nimic despre caracterul dumitale. Dar, deşi în timpurile astea prea puţine tinere au libertatea de a alege cu cine se căsătoresc, toate îşi cunosc viitorii soţi înainte să le fie anunţată logodna. E o ruşine că unei ducese i se refuză acest privilegiu.

— Exact la fel gândesc şi eu! Ai concepţii onorabile, draga mea. Lady Gertrude îi aruncă o privire înţepătoare lui Remington. Am crezut că şi domnul Knight este o victimă a

impulsului său de a paria, dar acum, că l-am cunoscut, suspectez că ştia foarte bine ce făcea când a câştigat-o pe nepoata mea la un joc de noroc.

Remington ridică din sprâncene cu o nevinovăţie trufaşă. Lady Gertrude conchise:

— E un băiat bun şi o partidă pe cinste.

— Pentru cine? replică ducesa lui.

Ar fi putut jura că şi-a muşcat limba după aceea.

— Pentru dumneata, răspunse el. Doar pentru dumneata.

— Ia loc, dragă băiete, zise Lady Gertrude. Mă nelinişteşte să te văd cum te plimbi pe aici ca o bestie mare şi stângace.

Remington se gândi că nu mai fusese niciodată numit bestie mare şi stângace, apoi se aşeză pe un scaun de pe care-şi putea vedea cel mai bine mireasa.

Lady Gertrude atinse ceainicul, apoi zise:

— Speram să bem puţin ceai, dar e rece. Se încruntă când văzu cioburile împrăştiate pe masă şi pe jos. Ai spart o ceaşcă?

Eleanor roşi îngrozitor de tare şi-şi ascunse mâna bandajată sub fustă.

— Da.

Lady Gertrude clipi.

— Aşa ceva nu-ţi stă în fire! Cel puţin din câte mi te amintesc eu. Ei, asta e, doar n-are rost să plângem după câteva bucăţi de porţelan. Suni să ni se mai aducă nişte apă fierbinte?

— Cu permisiunea dumitale, domnule Knight, murmură Eleanor, apucând clopoţelul.

El consimţi printr-un gest.

— Te rog. Vreau ca acum să consideri asta casa dumitale.

— Eu… nu pot… nu se poate. Trebuie să mă întorc acasă!

Remington plecă privirea, impunându-şi voinţa.

— Dacă ar fi după mine, nu te-ai mai întoarce niciodată în casa tatălui dumitale.

Îşi feri privirea de el, respingându-l cu fiecare gest.

Nu era nicio problemă. Îi plăceau provocările, iar ducesa aceea îl testa cu modestia şi timiditatea ei. O privi cum suna din clopoţel – suficient de tare ca un lacheu să vină alergând. O studie în timp ce vorbea cu lacheul – ferm, dar calm. Ca o femeie care fusese instruită să obţină rezultate fără să atragă atenţia asupra ei.

Domnul Knight îşi încrucişă picioarele.

— Doamnelor, aţi vrea să mă lămuriţi cum de Excelenţa Sa deţine un titlul atât de important, deşi e necăsătorită?

— Datorită Maiestăţii Sale, regina Elisabeta, zise Lady Gertrude, de parcă acele cuvinte ar fi clarificat totul.

El aşteptă o clipă, dar, cum nu mai primi nicio explicaţie suplimentară, zise:

— Mă tem că nu mă lămureşte o explicaţie atât de simplă.

— Probabil pentru că eşti american. Nu că aş avea ceva cu americanii. Nu, deloc. Mi se par chiar interesanţi cu modul lor ciudat de a vorbi şi cu manierele lor îndrăzneţe. Lady Gertrude îşi ridică lornionul şi îl privi. Deşi trebuie să-ţi spun că mi se pare un pic *prea* îndrăzneţ să o ţii de mână pe nepoata mea fără a mai fi cineva de faţă.

— Da, doamnă.

Era ceva cam deplasat şi în America, dar nu avea de gând să recunoască asta sau faptul că tindea de fiecare dată să grăbească lucrurile, cât de mult putea, ca să ajungă la o concluzie naturală – care era întotdeauna prestabilită de el. Nu era un om care să permită ca soarta să-i fie ghidată spre Dumnezeu ştie ce destinaţie, îşi făurea singur propriul destin – iar în acel moment îl făurea şi pe cel al tinerei ducese.

— Una dintre strămoaşele mele a fost doamnă pe lângă curtea reginei Elisabeta şi i-a salvat viaţa Maiestăţii Sale. În semn de recunoştinţă, Maiestatea Sa i-a dăruit acesteia un ducat, care avea să revină fiului său celui mai mare – dacă avea vreunul. Dar, dacă primul ei copil era o fată, titlul îi revenea ei.

Eleanor vorbea rar, alegând fiecare cuvânt, de parcă ar fi cântărit fiecare silabă în parte. Vocea ei suna… ca şi când purta o durere în suflet.

Ce durere sufletească putea ascunde viitoarea ducesă de Magnus? Privilegiile şi bogăţiile erau dreptul ei din naştere, iar el înţelesese mult prea bine felul în care aristocraţii englezi îi tratau pe cei pe care îi considerau inferiori lor. Nimic nu le stătea în cale. Etica nu-i ţinea înapoi de la nimic. Pentru ei, ruina nu însemna nimic… Şi nici crima.

Dar avea să se răzbune şi în cele din urmă biata Madeline urma să afle ce însemna adevărata suferinţă.

Chipul său nu trădă niciunul dintre acele gânduri. N-ar fi permis aşa ceva. Întrebă apoi, pe un ton respectuos, cuviincios:

— E ceva foarte rar să dobândeşti astfel un titlu, nu-i aşa?

— Familia mea este singura binecuvântată în acest mod, răspunse Eleanor. Dar nimeni nu se putea opune voinţei reginei Elisabeta.

— O femeie puternică, zise el.

Care nu semăna deloc cu fătuca aceea blândă şi impresionabilă pe care o avea în faţă.

În mod ciudat, aceasta îi aruncă o privire jignită, aproape făcându-l să creadă că ea îi citise gândurile.

Aşa că îşi spori avantajul – chiar dacă era ca şi când ar fi lovit un căţeluş.

— Încă nu eşti ducesă, cât timp trăieşte tatăl dumitale. Tot respectul acesta e un pic nejustificat, nu-i

aşa?

Lady Gertrude zise pe un ton imperativ:

— Nepoata mea este marchiza de Sherbourne şi viitoarea ducesă! O poziţie care, în sine, impune foarte mult respect. De fapt, ei i se adresează adesea lumea cu Excelenţa Sa şi i se oferă toate privilegiile viitorului ei rang.

Fusese o mustrare pe cinste, aşa că el plecă uşor capul în semn de apreciere a unui adversar pe măsură.

— Nu contează câtuşi de puţin dacă îmi acordă sau nu respectul cuvenit unei ducese, zise Eleanor, cu un dram de dispreţ. Pe americani nu-i impresionează deloc aristocraţia. Sau cel puţin aşa pretind. Pot doar să sper că domnul Knight se poartă cu o curtoazie adecvată cu celelalte femei pe care le întâlneşte – indiferent de clasa socială din care provin.

Lady Gertrude îl mustrase într-adevăr, dar mult mai usturător era dispreţul venit din partea viitoarei lui soţii.

— Voi face tot ce-mi stă în putere să nu te fac de ruşine.

— Fă tot posibilul să nu te faci pe dumneata de râs, zise ea cu un calm glacial. A sosit Bridgeport cu ceaiul nostru.

Majordomul intră cu o tavă de ceai proaspăt şi un nou ceainic, însoţit de servitoare, care adusese un platou cu biscuiţi. Şi prăjituri. De data aceasta Milly nu mai făcu greşeala de a se holba la ducesă, ci aruncă o privire neliniştită spre Remington, aşeză platoul pe masă şi plecă.

Eleanor îl cerceta cu o privire plină de reproş.

Oare ce s-ar fi aşteptat ea ca el să facă? Să-i permită unei servitoare prostuţe să se holbeze la ea?

Uneori chiar nu înţelegea femeile.

Dar mai rău era că alteori le înţelegea perfect.

Ea luă ceainicul. De data aceea nu-i mai tremura mâna. Turnă o ceaşcă pentru el, una pentru Lady Gertrude şi alta pentru ea.

După ce termină, Lady Gertrude menţionă batista, care rămăsese înfăşurată în jurul palmei lui Eleanor.

— Ce s-a întâmplat?

— O mică rană, zise tânăra. Atâta tot.

Remington se ridică şi se apropie, parcă pentru a-şi lua ceaşca de ceai. În schimb, îi luă mâna într-a lui, desfăcu batista şi examină rana.

— Ar trebui să ai mai multă grijă în casa mea. Există multe pericole pe aici, şi nu aş vrea să te văd rănită.

Privirea-i zbură către el. Buzele ei erau întredeschise, şi părea din nou destul de neliniştită.

Ce mai dihotomie! Păruse timidă până în clipa în care vorbise batjocoritor despre rangul ei, apoi îi răspunsese cu o ferocitate de gheaţă. Câteva clipe mai târziu, cu ajutorul câtorva propoziţii formulate cu măiestrie astfel încât să semene cu o ameninţare, o făcuse să-şi piardă iarăşi încrederea în ea.

Trebuia să aibă grijă, altfel putea deveni fascinat de femeia aceea. Luă ceaşca şi se întoarse la scaunul lui.

— Urmând sfatul lui Lady Gertrude, am acceptat în numele amândurora câteva invitaţii la petreceri.

Eleanor stătea dreaptă, aproape rigidă, şi duse mâna la gât.

— Nu se poate.

Aşa deci! Afişa în sfârşit comportamentul la care se aşteptase – nu voia să fie văzută în public cu el. Amestecă în ceai.

— Fără îndoială protestezi pentru că nu ţi-ai adus îmbrăcăminte adecvată.

Respiră uşurată, apoi apucă acel colac de salvare pe care i-l oferise el.

— Da! Tocmai de aceea!

Dar el i-l smulse apoi din mâini, cu indiferenţă.

— Am o croitoreasă care aşteaptă să te probeze cu nişte rochii demne de soţia mea.

— Nu poţi… eu nu pot… nu se cade aşa ceva. Se întoarse către Lady Gertrude. Sau mă înşel, doamnă?

Lady Gertrude se încruntă la el.

— Nu mi-ai zis că ţi-ai luat libertatea de a cumpăra haine pentru Madeline.

— Mi-am imaginat că te vei opune, şi găsesc că e mai uşor să-mi cer iertare decât să cerşesc permisiunea. Era o explicaţie care acoperea mai multe păcate. În următoarele câteva seri, vom participa la petreceri prin toată Londra, unde vom fi prezentaţi ca ducesa şi logodnicul ei extrem de devotat.

— Ah!

Lui Eleanor i se tăie răsuflarea la auzul cuvintelor lui.

Remington ar fi putut jura că acea nouă evoluţie a situaţiei o îngrozea mai mult decât toate celelalte şocuri suferite anterior. Avea să-i facă o plăcere nebună să o târască pe acea mică snoabă la braţul său, obligând-o să le zâmbească amfitrioanelor londoneze.

Totuşi, săptămâna aceea îi rezerva mult mai multe şocuri – şi mult mai mari, începând chiar din acel moment.

— Apoi, peste trei nopţi, vom găzdui şi noi propria petrecere aici. Invitaţiile au fost trimise deja. Confirmările sosesc necontenit.

— O petrecere. Aici. Genele negre-i tremurau în timp ce se chinuia să menţină contactul vizual. De ce… De ce e necesar?

Domnul Remington Knight surâdea foarte rar, dar în acel moment zâmbea – şi chiar de-a dreptul fermecător.

— Trebuie să dăm o petrecere. Trebuie să ne sărbătorim logodna – şi viitoarea căsătorie. În noaptea aceea am să-ţi dăruiesc inelul de logodnă şi am să ţi-l pun pe deget. Va fi un simbol al iubirii noastre eterne, şi nu-l vei da jos niciodată – până la moarte.

Capitolul 4

Eleanor se uita agasată la cremenea pe care de obicei o mânuia cu mare dexteritate. Pocni din nou, dar tot nu apăru nicio scânteie.

— Probabil e stricată prostia asta, zise ea cu voce tare în camera goală, parcă încercând să se convingă pe sine.

Ştia, desigur, că nu era adevărat. Lăsarea serii adâncea umbrele care pândeau prin colţurile dormitorului luxos pe care i-l atribuise domnul Knight, dar degetele îi tremurau mult prea tare ca să poată aprinde până şi o singură lumânare. Încercă din nou să aprindă fitilul. Cremenea produse o scânteie, dar lumânarea se încăpăţână să rămână neaprinsă.

— Fitilul e de vină. Probabil e umed.

Se auzi un ciocănit scurt, uşa se deschise şi Lady Gertrude vârî capul înăuntru.

— Pot intra, fată dragă?

Eleanor tresări alarmată, apoi se uită îndelung la chipul blând al lui Lady Gertrude.

— Da! Te rog!

Nu-şi dădea seama când începuse să vorbească atât de categoric, dar ar fi pariat că se întâmplase la scurt timp după ce îl cunoscuse pe enigmaticul domn Knight. Se uită peste umărul femeii, pe jumătate aşteptându-se să-l zărească acolo, zăbovind pe coridor şi aşteptând să-i vină rândul să intre… dacă era după ea, asta nu avea să se întâmple niciodată.

Din păcate, de când sosise la reşedinţa lui, nu se întâmplase nimic după voia ei. Nici măcar o singură dată.

— Sper că nu te-am întrerupt de la despachetat. Lady Gertrude se aşează pe unul dintre scaunele elegante de la lângă şemineu. Era atât de micuţă de înălţime, încât îi atârnau picioarele şi trebuia să se împingă în degetele de la

picioare ca să rămână pe scaun. Am înţeles că nu ţi-ai adus cu tine o servitoare. Asta nu-ţi stă în fire, dragă Madeline! Când te-am cunoscut eu, nu erai în stare nici să coşi ceva sau să-ţi aranjezi singură părul. Te bazai pe Eleanor pentru toate! Îşi ridică ochelarii şi o examina pe Eleanor. Desigur, aceasta e Madeline pe care mi-o amintesc eu. Probabil te-ai schimbat destul de mult după călătoriile acelea în circumstanţe dificile.

Eleanor o privea şi se întreba ce să spună. Cât de multe să spună. Lady Gertrude era o femeie amabilă, cu un simţ încântător pentru trăsnăi, însă acel şiretlic făcut de Eleanor şi Madeline nu putea fi caracterizat altfel decât ca fiind de o fragilitate extraordinară.

Lady Gertrude continuă să vorbească:

— Trebuie să-ţi spun de ce am acceptat această poziţie de însoţitoare, când ştiu că probabil eşti îngrozitor de nemulţumită de logodna cu domnul Knight. Am spus mereu că tatăl tău se pricepe să dea de necaz mai bine decât orice alt om pe care l-am cunoscut vreodată… Iartă-mă, draga mea, ştiu că ţii la el, dar dacă n-ar avea titlul de duce, oamenii i-ar spune în faţă că e un neghiob. Nu că s-ar simţi vreun pic jignit, e mult prea amabil pentru asta, dar nu contează… Cred că e o cameră minunată. Şi a mea e frumoasă, dar nicidecum la fel de elegantă.

Eleanor se uită în jur.

— E grandioasă, zise ea sec.

Pereţii azurii precum cerul şi draperiile de un albastru-închis îţi dădeau senzaţia că te aflai în aer liber, iar florile proaspete înşirate peste tot prin cameră răspândeau un parfum proaspăt şi rustic. Covorul era bogat în nuanţe de chihlimbariu şi azuriu, care se îmbinau minunat, dând naştere unui model persan elegant. Mobilierul era delicat, ca pentru o doamnă, şi foarte aerisit… Şi totuşi adăugă:

— E apăsătoare!

— Pentru că e întuneric, desigur. De ce nu chemi o

servitoare să aprindă lumânările şi să facă focul?

Eleanor se uită la Lady Gertrude. Desigur. Să cheme o servitoare. Pentru cineva care, timp de opt ani de zile, se ocupa singură de tot pentru ea şi pentru ducesă, chemarea unei servitoare pentru o îndeletnicire atât de simplă era ceva extrem de nou. Eleanor se grăbi să sune clopoţelul.

— O idee excelentă. Mulţumesc, Lady Gertrude.

Auzi un clinchet slab în afara uşii.

Aproape imediat, apăru o tânără voinică. Făcu o reverenţă, apoi se grăbi să folosească în mod eficient cremenea nesuferită.

— Eu sunt Beth, Excelenţă, slujnica de la etaj. Şi domnul Knight zice că tre' să mă ocup de toate nevoile dumneavoastră. Vă rog să-mi spuneţi dacă aveţi nevoie de ceva, orice-ar fi.

— Mulţumesc. Eleanor speră în secret să nu mai aibă niciodată nevoie de nimic. Detesta să fie servită. Dar cel mai mult ura să i se spună „Excelenţă".

Lady Gertrude interveni însă în discuţie:

— Se pare că Excelenţa Sa a venit fără cameristă. Vreuna dintre fetele de jos e instruită cum să se ocupe de haine şi de păr?

Beth afişă un zâmbet larg.

— Da, doamnă. Eu sunt. Sunt pricepută cu fierul de călcat şi n-am găurit niciodată ciorapi de mătase. Şi cel mai bine ştiu să tund şi să aranjez părul după cele mai moderne stiluri. Am lucrat pentru Lady Fairchild pân' a luat-o razna şi-au dus-o la casa de nebuni.

Lady Gertrude îşi bătu uşor obrazul în timp ce se gândea.

— Lady Fairchild era mereu foarte dichisită. O cercetă pe Eleanor cu ochi critic. Şi, draga mea, coafura ta ar merge împrospătată.

Eleanor îşi atinse cocul simplu, de la baza cefei, şi-şi aranjă cu degetele şuviţele care-i încadrau faţa.

— Îmi place aşa.

Era o coafură adecvată pentru o însoţitoare, şi, indiferent de ceea ce credea oricine altcineva din casă, ea avea să rămână mereu o însoţitoare.

— Dar dacă l-am mai scurta un pic în jurul feţei… Beth făcu un gest de tăiere cu degetele. Culoarea-i minunată, da’ e foarte des.

— Da. Lady Gertrude îşi mângâie bărbia. O tunsoare ţi-ar da un aspect cu totul nou.

— Nu că aţi avea nevoie, adăugă repede Beth. Dar oricărei femei îi place să facă o schimbare din când în când.

— Mie nu, zise Eleanor.

— Mai gândeşte-te, o îndemnă Lady Gertrude.

— De ce a înnebunit Lady Fairchild? Eleanor nu se putu abţine să nu întrebe. Oare fusese şi ea prinsă într-o situaţie atât de nebunească? Sau poate îl cunoscuse şi ea pe domnul Knight?

— Toţi cei din familia Fairchild sunt nebuni într-un fel sau altul, zise Lady Gertrude.

Camerista scoase un mormăit care suna ca o aprobare.

— Bine atunci, Beth, poţi fi camerista Excelenţei Sale. Lady Gertrude îi făcu fetei semn să plece, şi, imediat ce aceasta dispăru pe uşă, îi spuse lui Eleanor: Arborele genealogic al familiei Fairchild nu e divizat, să ştii. Aşa, unde rămăsesem? Ştiu. Mă pregăteam să-ţi explic de ce am acceptat poziţia de însoţitoare.

— Nu trebuie să te justifici în faţa mea, zise Eleanor şi se întrebă dacă nu ar trebui să-i destăinuie totuşi lui Lady Gertrude adevărata ei identitate. Sau să aibă încredere că Madeline avea să apară din clipă în clipă şi nu avea să mai fie necesară o mărturisire?

— Aşa ceva nu-ţi stă în fire, Madeline! Ai fost mereu pe deplin conştientă de poziţia şi de rangul tău. Chiar şi copil fiind, ai înţeles că eşti o persoană importantă şi cereai

explicaţii pentru orice.

Lady Gertrude alunecă pe perna tare până când degetele ei de la picioare atinseră podeaua, apoi oftă şi se folosi de braţe să se ridice înapoi.

— Poftim, doamnă. Eleanor aduse un scăunel şi i-l aşeză sub picioare. O să ajute.

Lady Gertrude se lumină.

— Mulţumesc, draga mea. Ce drăguţ din partea ta să observi. E un mare necaz să fii scund. Îţi vine să tai picioarele tuturor scaunelor.

— Îmi pot imagina. În realitate, nu putea. Eleanor nu mai fusese mică de înălţime de când avea unsprezece ani.

— Trebuie să mă explic şi să-ţi explic şi poziţia mea. În plus, vei vrea să ştii ce s-a întâmplat cu unchiul tău. Unchiul Brinkley, îţi aminteşti?

— Nu. Eleanor nu-l văzuse niciodată pe soţul lui Lady Gertrude. Avea reputaţia de bărbat arogant şi afemeiat şi nu binevoia să viziteze familia nici măcar de Crăciun.

— Ei bine, a murit.

Uimită de afirmaţia directă, Eleanor se opri din a se aşeza.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară deloc. A fost împuşcat în patul lui Lady Bertelot-Stoke, de către lordul Bertelot-Stoke. Deşi n-o să înţeleg niciodată de ce domnia sa a făcut o excepţie în cazul lui Brinkley, când atâţia alţii i-au uzurpat locul. În orice caz, Brinkley m-a lăsat într-o sărăcie lucie. Îngrozitor. E mai rău decât în Cornwall. Aşa că mi-am petrecut ultimii doi ani trăind într-o sărăcie binevoitoare. Oferta domnului Knight a sosit chiar la momentul potrivit. Eram pe punctul de a-mi lua o… Lady Gertrude se uită în jur, de parcă se temea să nu tragă cineva cu urechea. O slujbă.

Eleanor îşi mască râsul aproape isteric cu o tuse.

— Ferească Sfântul!

— Exact, din moment ce n-am nicio deprindere în

afară de brodat şi bârfit.

Eleanor luă propriul gherghef şi se uită la ea. Brodatul era leacul ei pentru îngrijorare, trândăvie şi orice altă problemă. Oricând se confrunta cu o dilemă, lucra la un model floral, şi în cele din urmă i se arăta şi soluţia.

Cu toate acestea, nu credea să găsească vreo soluţie şi pentru problema ei actuală.

Lady Gertrude continuă:

— În orice caz, domnul Knight mă plăteşte bine, îmi oferă o indemnizaţie pentru haine, şi reuşesc să-ţi fac şederea aici mai cuviincioasă.

„Fără supervizarea părinţilor fetei? Imposibil.” Eleanor luă acul, apoi zise pe cel mai politicos ton posibil:

— Să-mi fie iertat, Lady Gertrude, dar, indiferent că suntem logodiţi sau nu, faptul că eu şi domnul Knight locuim în aceeaşi casă fără îndoială va da naştere unor bârfe.

— Pe care le voi anihila. Să ştii că am şi eu o oarecare influenţă. Dormitorul meu este chiar lângă al tău. Lady Gertrude îi făcu un semn spre o uşă până atunci nevăzută. Camerele noastre sunt unite. În plus, l-am pus pe Remington să se mute la etajul superior. Este izgonit de la acest etaj, până în ziua nunţii, când îşi va putea muta lucrurile înapoi în dormitorul principal. Îmi iau responsabilităţile foarte în serios. Persoana ta este în deplină siguranţă.

— Mă bucur că vei dormi aşa aproape de mine.

Era adevărat – deoarece, în mod contrar, nu avea nicio îndoială că domnul Knight ar fi garantat căsătoria într-un mod extrem de fizic. În ciuda hainelor sale elegante, bărbatul era primitiv până în măduva oaselor.

Lady Gertrude se apleacă uşor şi cobori vocea:

— Deşi trebuie să te previn, draga mea, cred că Remington are şi alte motive ascunse pentru acţiunile sale. Mai ales în ceea ce te priveşte.

Simţi un fior rece străbătându-i şira spinării în clipa în care îşi auzi propriile suspiciuni repetate de Lady Gertrude.

— Cred că ai dreptate.

Lady Gertrude adăugă pe un ton părtinitor:

— Ba mai mult de atât, cred că sunt motive necurate.

Eleanor vru să fie ironică la adresa caracterului vădit al observaţiei, dar încuviinţă imediat din cap serioasă, cu un aer foarte grav, aşa că spuse doar:

— Voi avea grijă.

— Ştiu, Madeline. Ai fost mereu o fată puternică şi cu capul pe umeri, mai ales când vine vorba de a administra moşiile şi de-al împiedica pe tatăl tău să se facă de râs. În plus, trebuie să continui să fii cumpătată când ai de-a face cu domnul Knight. Sunt sigură că aceasta este cea mai bună modalitate de a te comporta cu el – cu mână fermă şi convingeri puternice!

— Am convingerea că nu ar trebui să merg cu el la evenimente sociale.

În ciuda faptului că ea şi Madeline fuseseră plecate mulţi ani şi exista o asemănare izbitoare între ele, cu siguranţă cineva avea să-şi dea seama că Eleanor nu era ducesa. Şi, chiar şi dacă ar fi reuşit să traverseze cu bine acele ape tulburi, odată ce apărea Madeline, urma să fie mai mult decât evident că cele două reuşiseră să-l ducă de nas pe domnul Knight – iar Eleanor era absolut sigură că asta nu era deloc o idee bună. Răzbunarea lui ar fi cumplită.

Lady Gertrude se mişcă inconfortabil în scaun.

— Nu prea văd să ai de ales, draga mea. Nu e ţâfnos când vine vorba despre însemnătatea sa, e prea mândru pentru asta, dar cred că nu ar reacţiona bine la un refuz. Adăugă apoi, temătoare: Nu ştiu ce-a fost în mintea ta să vii aici singură.

Eleanor sperase şi se rugase ca Lady Gertrude să observe că ea şi Madeline făcuseră schimb de identitate,

dar aparent acest lucru nu se întâmplase. Însă trebuia să afle. Cu siguranţa avea să ştie ce era de făcut. Inspiră tremurând, apoi făcu pasul.

— Am ceva să-ţi mărturisesc.

Lady Gertrude ridică o mână zbârcită.

— Nu o face!

Speriată, Eleanor începu să se bâlbâie:

— Po… poftim?

— Am făgăduit să-l ţin la curent pe Remington cu tot ce se întâmplă cu tine, şi trebuie să admit că aşa ar face orice însoţitoare cuviincioasă.

— Da, dacă el ar fi tutorele meu!

— Dar e mai rău de atât! Este viitorul tău soţ. Te are în palmă. Te poate controla, te poate disciplina, te poate strânge atât de tare în chingi, încât să ajungi să te culci înfometată, sau te poate lăsa fără moştenire.

În mod evident, Lady Gertrude îşi amintea circumstanţele în care se regăsise ea şi se gândea la propria-i bunăstare.

Dar mai presus de asta… ştia. Eleanor înţelese adevărul în acel moment. Încruntarea femeii, refuzul său categoric, motivele ei – toate indicau faptul că ştia!

Şi nu putea – sau nu voia – să o ajute pe Eleanor.

Lady Gertrude zise pe un ton ferm, dar blând:

— Domnul Knight este angajatorul meu, e omul care mă plăteşte. Îi datorez loialitate. Aşa că, te rog, dacă ai secrete, ţine-le pentru tine.

Capitolul 5

Sufrageria era un exemplu perfect de pretenţiozitate, cu o masă lungă şi lustruită, o solniţă verde din porţelan chinezesc şi picturi impunătoare expuse pe unul dintre

pereţi. Eleanor ar fi detestat să mănânce în camera aceea cu ecou şi, în secret, i-ar fi făcut mare plăcere să râdă de postura domnului Knight.

Din păcate, el, Lady Gertrude şi Eleanor cinară într-o anticameră mică. Masa rotundă nu era aglomerată şi, în acelaşi timp, îi aşeza la o distanţă confortabilă unul de altul. Lambriurile lustruite de lemn reflectau strălucirea caldă a lumânărilor, draperiile groase ţineau curentul la distanţă şi, cel mai important, încăperea era foarte aproape de scările de la bucătărie, aşa că mâncarea ajungea la ei abia scoasă din cuptor. Argintăria zăngănea, dar, în afară de asta, se instaurase liniştea, aşa că Lady Gertrude încercă să o rupă.

— Ce planuri ai pentru mâine, domnule Knight?

— Mâine am să fiu la bancă. Am nişte tranzacţii de făcut. Înclină capul spre Eleanor. Îmi cer iertare, dar, de când am sosit din America, astfel de treburi sunt uneori inevitabile.

— E în regulă, murmură Eleanor. Nu mă deranjează.

— Frumos din partea ta. Era destul de evident că, sub cuvintele lui politicoase, se ascundea o mare nepăsare. Domnul Knight domina încăperea prin statura sa, dar cel mai mult prin prezenţă. Continuă apoi: Mâine-seară suntem invitaţi la balul organizat de Lord şi Lady Picard. Am înţeles că este cel mai important al sezonului.

— Aşa e, domnule Knight. Lady Gertrude îşi împreună mâinile. De-abia aştept. N-am mai participat de mai bine de trei ani.

— Mă bucur că eşti mulţumită. Înclină din nou capul, dar de data asta spre Lady Gertrude, şi aşteptă apoi, ca pentru a fi lăudat şi de Eleanor.

Dar ea nu putea face asta. Nu era deloc mulţumită. Era consternată. Trebuia să meargă la cel mai important bal al sezonului pretinzând că era ducesa? Ar fi vrut să-şi acopere faţa cu mâinile. Urma să fie în centrul atenţiei – indiferent dacă era recunoscută sau nu drept o impostoare.

Va tremura de teamă întreaga seară.

Exact ca în acel moment. Nu putea nici măcar să ridice lingura până la gură, de teamă că avea să se stropească toată cu supă din coadă de bou.

Trebuia să găsească o cale de a ieşi din casa aceea. Trebuia să scape.

Tăcerea se lăsă din nou, până când lacheul veni să ia supa şi să o înlocuiască cu felul cu fructe de mare.

— Ai o bucătăreasă excelentă, domnule Knight! zise Lady Gertrude. Nu-mi aduc aminte când m-am mai bucurat de mese atât de rafinate ca în ultima săptămână. Se întoarse apoi către Eleanor, cu o expresie care cerea un răspuns. Nu eşti de acord, dragă?

— Da, mi-a plăcut în mod special… ăă… supa. Vocea i se stinse treptat. La urma urmei, fusese primul şi singurul fel servit până atunci. „Gândeşte-te ce altceva ai putea spune. Orice altceva. Despre vreme.” Crezi că ceaţa va persista până dimineaţă?

„Nu asta.”

— Suntem la Londra, aşa că aş spune că da, zise domnul Knight. Dacă am fi fost la Boston, aş fi spus că simt că se apropie o furtună. Dar mă tem că n-am la fel de multă încredere în simţurile mele în acest ţinut.

Eleanor aruncă o privire, pe furiş, la trăsăturile lui aspre şi frumoase. Se simţea atrasă de el, oricât de mult ar fi vrut să-i displacă îngâmfarea şi aroganţa sa. L-ar fi observat dacă ar fi curtat-o pe Madeline şi cu siguranţă ar fi tulburat-o şi cea mea neînsemnată privire. Dar nu se putea gândi la nimic, când toată atenţia lui era îndreptată spre ea, considerând-o Madeline. Abia putea simţi gustul mâncării. Îl vedea şi îl mirosea numai pe domnul Knight – şi tânjea să-l guste.

— Sunt sigură că simţurile dumitale sunt bune, zise Eleanor.

Atât domnul Knight, cât şi Lady Gertrude se întoarseră

să se uite la ea.

Eleanor privi în jos în farfurie, la cleştii crabului rece în sos – se gândi că până şi el se holba la ea cu ochii lui mici ca nişte boabe de piper şi se mira de trivialitatea ei. Apoi se gândi la ceea ce spusese şi se afundă în scaun. *Simţurile lui?* Făcuse un comentariu despre simţurile lui?

Remington zise apoi, cu o vocea adâncă şi controlată, care – se temea Eleanor – îi ascundea probabil amuzamentul:

— Sper că îţi place dormitorul.

Nu trebuia să vorbească despre dormitorul ei. Era logodnicul… lui Madeline! Cei care nu erau căsătoriţi nu menţionau dormitoare, paturi sau orice altceva de natură atât de personală.

Totuşi, era gazda ei. Se cuvenea să o întrebe.

— Da, e minunat. Este… Eleanor descoperi că era împăciuitoare, când ar fi trebuit să adopte o atitudine fermă. „Oricând ai îndoieli, întreabă-te ce-aş face eu în situaţia respectivă. Apoi acţionează.” Se îndreptă de spate şi se uită cu dezgust spre domnul Knight. Este totuşi în casa nepotrivită. Ar trebui să locuiesc în casa tatălui meu din Chesterfield Street.

O privi şi el şi aşteptă… aşteptă. Se instală o tăcere cumplită şi apăsătoare. După cum bănuise şi el că avea să se întâmple, ea începu să cedeze sub tensiunea instaurată.

— Adică, mi-au plăcut culorile. Coşul de fum funcţionează foarte bine. E curat. E… foarte curat. Îmi place tare mult.

Eleanor o avertizase pe Madeline că nu ştia cum să vorbească cu bărbaţii. O avertizase şi că era timidă şi uşor de intimidat.

Ca şi când conversaţia n-ar fi fost deloc neobişnuită, Remington întrebă:

— Şi slujnica de la etaj? Cum o cheamă?

— Beth. O cheamă Beth.

— A venit la noi cu referinţe impecabile. Sper că nu vei ezita să o iei drept cameristă.

— Nu, asta… asta am făcut.

Eleanor se uita la mâinile lui – desfăcea carnea roşiatică de crab din cochilie, cu dexteritatea unui expert. Avea palmele late şi puternice, degetele lungi şi manichiura perfectă. Îi plăceau mâinile lui. Îşi dori să nu-i fi plăcut. Ar fi vrut să fie indiferentă faţă de el – aşa cum fusese faţă de toţi ceilalţi bărbaţi pe care-i cunoscuse. Dar domnul Knight avea ceva aparte, care o făcea să-l remarce. Ceva ce solicita atenţie.

— Sper să te mulţumească. Dacă nu o va face, te rog să-mi spui numaidecât şi voi remedia problema.

— N-aş vrea să te deranjez.

Vocea lui Eleanor era din ce în ce mai stinsă, cu fiecare cuvânt pe care îl rostea.

— Vei fi soţia mea. Nimic din ceea ce fac pentru tine nu poate fi considerat *deranj.* Părea sincer. Cuvintele lui păreau autentice. Iar pentru o femeie a cărei viaţă însemnase încă de timpuriu neglijenţă şi răutate, acea sinceritate reprezenta seducţia în sine. Este genul de sprijin pe care te poţi baza pentru tot restul vieţii.

Oare doar ei i se păruseră de rău augur acele cuvinte? Aruncă o privire spre Lady Gertrude. Femeia zâmbea şi încuviinţa din cap.

— Concepţiile acestea îţi fac cinste, domnule Knight. Prea puţini bărbaţi îşi amintesc că soţiile lor trebuie să fie răsfăţate şi îngrijite. Bietele şi neajutoratele creaturi masculine consideră că ar trebui să se întâmple exact contrariul.

Era genul de bărbat plăcut de oameni pentru calităţile sale şi detestat pentru că era autoritar – şi pentru că femeile îl considerau foarte fermecător.

— Soţia mea va fi la fel de răsfăţată precum o prinţesă într-un turn de fildeş.

— E frig într-un turn de fildeş, murmură Eleanor.

— Dar o ducesă trăieşte într-un turn de fildeş din ziua în care se naşte. Are mereu pe cineva care să aibă grijă de ea. Unui soţ i se cere un singur lucru – să o protejeze, plin de consideraţie. Domnul Knight luă o înghiţitură de vin, apoi se lăsă pe spate în scaun, ca să-i permită lacheului să îndepărteze farfuria cu crab şi să pună în loc una cu cotlet de miel şi fasole franţuzească. A, şi, în plus, turnul de fildeş mai e bun şi pentru altceva. Atâta timp cât soţia e în turn, soţul ştie mereu unde se află.

— Asta sună a închisoare, zise Lady Gertrude binedispusă. Sigur nu te referi la aşa ceva.

Totuşi, femeii i se păru că Remington avea o expresie ciudată atunci când o privea pe Eleanor – aproape ca un avar care-şi desfată privirea cu aurul său.

Nu spuse nimic despre comentariul făcut de Lady Gertrude. În schimb, turnă tuturor un alt vin, rubiniu, care mergea cu carnea.

— Excelenţă, am rezolvat problema cu grăjdarul dumitale.

De data aceea Eleanor avu înţelepciunea să nu se mai uite în jur după Madeline.

— Dickie Driscoll?

Uitase complet de el. Dickie Driscoll – un scoţian în vârstă de patruzeci de ani, cu capul pe umeri, loial şi priceput la cai – fusese grăjdarul lui Madeline dintotdeauna, Călătorise în lung şi-n lat prin Europa alături de ele, scoţându-le din belele, protejându-le de bandiţi cu puşti şi dovedindu-se o stâncă de loialitate şi integritate.

— E o problemă cu el?

— Dickie Driscoll a refuzat să te lase în custodia mea, aşa că am trimis vizitiul, lacheii şi trăsura înapoi la casa tatălui dumitale, iar pe el l-am instalat într-o încăpere deasupra grajdului.

Dickie era acolo, în Berkley Square. Nu o abandonase!

Nu era atât de singură pe cât îşi închipuise.

— Vai, dar ce expresie de uşurare ţi s-a instalat pe chip, draga mea logodnică. Cum de ai reuşit să-ţi croieşti drumul prin societatea engleză cu un chip atât de grăitor? Sper că înţelegi că nu am nimic de obiectat.

Domnul Knight se aplecă spre ea şi-i zâmbi extrem de fermecător şi de intim – lucru care o făcu să înghită în sec, ca să-şi umezească gura, devenită dintr-odată foarte uscată.

— O femeie atât de frumoasă ca dumneata are de regulă tendinţa să-şi ascundă emoţiile. Însă în cazul dumitale voi şti mereu ce-ţi produce plăcere şi mă voi strădui să fac după cum îţi doreşti.

Eleanor auzi o voce tânguindu-se în mintea ei. „O, Madeline, în ce m-ai băgat?” Era vocea ei, bineînţeles. Când verişoara ei îi propusese acel schimb de roluri, complet nebunesc – având, bineînţeles, motive întemeiate –, Eleanor o avertizase că era posibil ca domnul Knight să încerce să flirteze cu femeia pe care o considera viitoarea lui soţie. Era evident că avusese dreptate în acea privinţă, şi avea să-i spună asta verişoarei ei, cu prima ocazia când aveau a se întâlni.

Totuşi, acel moment nu putea şi nu avea să sosească suficient de repede, pentru că în noaptea aceea Eleanor trebuia să doarmă în casa domnului Knight, într-unul dintre paturile sale, conştientă de faptul că la următorul etaj se afla domnul Knight, gândindu-se la ea… Observă că bărbatul vorbea, aşa că îşi canaliză atenţia înapoi în sufragerie.

Îi dispăruse zâmbetul şi o studia de parcă îi putea într-adevăr citi gândurile.

— De când ai sosit în această după-amiază, am tot aşteptat să încerci să-mi explici că ar fi ridicol să ne căsătorim.

Eleanor nu ştia ce anume voia să insinueze, dar

expresia de pe chipul lui îi dădea clar de înţeles că nu avea să-i placă.

— Ce-ai spus, domnule?

Până şi Lady Gertrude părea confuză.

— La ce anume te referi, domnule Knight?

— Potrivit surselor mele, exact aceleaşi cuvinte le-ai folosit şi în dimineaţa în care tatăl dumitale ţi-a spus că te-a pariat şi te-a pierdut. Ai spus: „Am să merg la Londra şi am să-i explic domnului Knight că ar fi ridicol să ne căsătorim”. Domnul Knight îi acoperi mâna lui Eleanor cu a lui. Nu e aşa, dragă fată?

Sub palma sa, mâna lui Eleanor se strânse într-un pumn.

— Vrei să spui că cineva *ţi-a spus* că am zis asta?

— Exact. La fel cum cineva mi-a spus că tatăl dumitale se lăuda că are o soluţie la problema căsătoriei, dar că dumneata l-ai asigurat că te poţi descurca cu mine. Ai luat-o pe domnişoara Eleanor de Lacy, însoţitoarea şi verişoara dumitale, şi, după ce-aţi pornit târziu la drum, azi-noapte aţi rămas la hanul Red Robin, în loc să continui drumul… spre mine.

Îngrozită, Eleanor îşi eliberă mâna. Relatase evenimentele ultimelor două zile exact aşa cum se petrecuseră.

— Nu înţeleg, domnule.

El continuă, neîndurător:

— Un han respectabil, dar destul de grosier prin prisma oamenilor pe care i-a angajat domnul Rumbelow pentru petrecere, nu-i aşa? comentă domnul Knight, deşi era destul de evident că ştia deja răspunsul. Ai luat cina cu Lady Tabard şi cu fiica ei Thomasin, ai dormit bine şi în dimineaţa asta ai expediat-o pe însoţitoarea dumitale la petrecerea cu jocuri organizată de domnul Rumbelow – nu am prea înţeles motivul pentru care ai făcut-o, dar m-am gândit apoi că poate are de-a face cu problema pe care o

are tatăl dumitale cu jocurile de noroc? Domnul Knight ridică din sprâncene şi aşteptă un răspuns. Cum nu primi unul, continuă: Poate mă vei putea lămuri mai târziu. Apoi te-ai grăbit spre Londra şi spre casa mea din Berkeley Square.

— M-ai urmărit, zise Eleanor cu răsuflarea întretăiată.

Ştia tot – cu excepţia celui mai important detaliu. Nu îşi dăduse seama că verişoarele făcuseră schimb de identităţi.

— Am pus să fii urmărită, o corectă el. Oricât de mult mi-ar plăcea să le fac eu pe toate, mă tem că din când în când, trebuie mai şi muncesc ca să-mi câştig existenţa. Duse un deget la gură ca pentru a cere linişte. Dar să nu mai spui nimănui.

Când va avea timp, lui Eleanor avea să-i pară rău pentru Madeline fiindcă îşi imaginase că îl putea manipula pe a*cel* bărbat – dar, în acel moment, toată mila ei era îndreptată spre ea însăşi. Dăduse de belea – o belea care devenea din ce mai mare şi mai complicată, cu fiecare clipă care trecea.

— De ce m-ai spiona?

— Ia nişte vin, Excelenţă, pari un pic palidă.

Aşteptă ca Eleanor să ridice paharul cu mâna-i tremurândă, să-l ducă la gură şi să soarbă o înghiţitură.

Lady Gertrude nu sorbi din vin – înghiţi apăsat, fiind şi ea un pic palidă la faţă.

— Chiar aşa, domnul Knight, de ce ai pune să fie spionată Madeline?

— Îmi cer toate scuzele cuvenite, Lady Gertrude, dar mă tem că trădarea şi aroganţa aristocraţiei engleze mi se par fără limite. Se întoarse apoi spre Eleanor. Exista o răceală de gheaţă în ochii lui, care îi făcea să pară mai deschişi la culoare – şi mai ameninţători. Excelenţă, n-am încredere în dumneata că nu mă vei trăda. Şi voiam să ştii înainte să încerci – e imposibil. Îţi ştiu fiecare mişcare.

Curând, îţi voi cunoaşte şi fiecare gând – înainte să îl ai. Ţine minte asta, dragă Madeline, înainte să mai faci şi alte planuri de a mă elimina din viaţa ta.

Capitolul 6

Eleanor se grăbi să iasă pe furiş pe uşa din spate a casei domnului Knight, murmurând pentru sine:

— „Cu permisiunea dumitale, domnule Knight, aş vrea să vorbesc cu Dickie Driscoll”. Nu! Clătină din cap şi mai încercă o dată: „Aş vrea să vorbesc cu Dickie Driscoll, dacă nu te superi”. Iritată de propria-i neîncredere, zise: Nu, nici aşa.

Îşi strânse mai tare mantia în jurul umerilor şi se uită în urmă, croindu-şi drum prin grădina micuţă.

De cu o seară în urmă, de când domnul Knight îi spusese că fusese spionată – sau mai degrabă Madeline –, Eleanor avea o senzaţie stranie că era urmărită. Începuse să o privească cu alţi ochi şi pe Beth – nu ca pe o cameristă dornică să-i facă pe plac, ci mai degrabă ca pe o informatoare şireată. Auzise paşi în spatele ei, când nu era nimeni acolo. Noaptea trecută aşezase chiar şi un scaun sub mânerul uşii, ca să se asigure că avea intimitate, şi se trezise de multe ori ca să asculte liniştea nopţii.

În clipa aceea, când se strecura spre grajd, prin aerul rarefiat de ceaţă, exersa cum să fie şireată, în cazul în care o prindea cineva.

În caz că o prindea domnul Knight. Trebuia să fie la bancă, dar nu avea încredere în el că urma să facă întocmai cum spusese.

— „Vreau să vorbesc cu Dickie să văd dacă se simte confortabil în camera lui.” Mai bine. Ba nu, încă prea împăciuitoare. „Mă duc să vorbesc cu Dickie.” Asta era.

Încuviinţă din cap hotărâtă şi încearcă să pară ducesa sigură de sine, care o credea toată lumea. Era totuşi îngrozitor de conştientă de faptul că nu era altcineva decât domnişoara Eleanor de Lacy – verişoara săracă şi exagerat de timidă a ducesei.

Poarta grădinii se deschise cu un scârţâit al balamalelor, şi ea se uită peste gard spre grajduri. Un ştrengar mătura aleea în dorul lelii. Nu se mai vedea nimeni altcineva în jur.

Dând dovadă de un calm incredibil, Eleanor se apropie de uşa grajdului, apoi se strecură în clădirea călduţă şi slab luminată. Reuşise să ajungă până acolo. Nu era tocmai rău pentru o laşă.

Nu trebuia decât să-l mai găsească pe Dickie, şi apoi avea să fie aproape liberă. Mânată să se grăbească de un fior pe care-l simţea între omoplaţi, se uită de după uşă şi cercetă din nou împrejurimile. Era pustiu. Trebuia să scape de domnul Knight înainte de balul organizat de familia Picard. Dickie era singura ei speranţă.

— Po’ să v-ajut, Excelenţă?

Tresări când auzi acea voce masculină politicoasă şi se întoarse. Se trezi faţă în faţă cu unul dintre cei mai înalţi bărbaţi pe care-i văzuse în viaţa ei. Bărbatul ţinea în mână o furcă şi era cu atât de mult mai înalt decât ea, încât abia dacă îi putea distinge expresia. Duse mâna la gât şi aşteptă să-i revină vocea.

— Îl caut pe Dickie Driscoll.

Grăjdarul se întoarse şi urlă:

— Dikie, te caută ducesa! Reveni apoi la vocea sa liniştită şi zise: Vine acuş’, Excelenţă.

— Mulţumesc, zise Eleanor, ezitant.

Era o minune dacă nu auzise şi domnul Knight strigătul, tocmai din casă – şi deja începuse să îi atribuie acestuia abilităţi cu mult peste cele caracteristice unui simplu om. Era un tiran şi nimic mai mult. Un parior, un

urmăritor, un om care nu avea încredere în nimeni şi în nimic. Nu o merita pe Eleanor şi cu siguranţă nu o merita nici pe Madeline.

Eleanor auzi bocănitul cizmelor pe podeaua de lemn, apoi Dickie ieşi din întuneric.

Deşi era lat în umeri şi burtos, fizicul său ascundea un caracter bătăios şi o loialitate îndârjită faţă de Madeline şi, implicit, faţă de Eleanor. Era iute la mânie, ştia să mânuiască un pistol şi putea face orice cal să-l urmeze cu un devotament aproape câinesc. O mai ajutase şi în alte dăţi pe Eleanor să iasă din belele – care fuseseră, bineînţeles, provocate tot de Madeline. Nu mai fusese niciodată atât de fericită să-l vadă.

Dickie puse mâna pe braţul omului masiv. Zise apoi, cu un accent scoţian pronunţat:

— Mulţam, Ives. Calul domnului Knight nu e ţesălat de tot. Poate vrei să termini tu.

Ives încuviinţă din cap şi se îndepărtă. Podeaua se cutremura sub picioarele lui.

De îndată ce omul se îndepărtă suficient cât să nu-i mai poată auzi, Eleanor şi Dickie începură să vorbească în acelaşi timp:

— Dickie, trebuie să mă scoţi de aici.

— Don’şoară, trebuie să vă scot de aici.

— *Acum,* zise ea.

O privea, parcă luat prin surprindere de vehemenţa ei.

— Cum rămâne cu lucrurile dumneavoastră? Sau mai degrabă ale Excelenţei Sale? Aţi făcut schimb şi de bagaje sau nu?

— A pus să fiu urmărită, îi zise direct.

— Urmărită? Dickie se uită în jur, de parcă s-ar fi aşteptat să vadă pe cineva ascunzându-se în cotloanele întunecate. Ce vreţi să spuneţi?

— De când ne-am întors în Anglia, cineva m-a spionat

– sau mai degrabă pe Madeline – şi i-a raportat totul domnului Knight.

— Ah, acest domn Knight e un mare ticălos! La fel i-am spus şi Excelenţei Sale de când a pus la cale planul ăsta nebunesc. Dickie îşi trecu mâinile prin păr, făcând să i se ridice drept în sus şuviţele mari şi roşcate. Bine, atunci. V-a văzut cineva plecând din casă?

— Nu. Abia se abţinu să nu se uite din nou peste umăr. Nu cred.

— Foarte bine. O luă de braţ. Hai să mergem.

Trecură în grabă pe lângă cai, îndreptându-se spre ieşirea din spate a grajdului.

— Hei! se auzi, ca un fulger, vocea lui Ives. Un' vă duceţi?

Eleanor tresări şi se cutremură.

Dickie o strânse de braţ, încurajator.

— Doamna vrea să ştie pe unde se iese în stradă.

Minciuna nu era unul dintre punctele forte ale lui Dickie.

— Io aş vrea să ştiu cine-o să cureţe grajdurile!

Ives părea destul de capricios pentru un bărbat atât de masiv.

— Mă întorc într-un minut, răspunse Dickie. Întrebă apoi, pe un ton mai liniştit: Ce v-a făcut să fugiţi acum, don'şoară Eleanor? Doar nu v-a făcut avansuri nenorocitul, nu?

— Nu. Nimeni nu ar fi considerat că „i-a făcut avansuri" atunci când a dat-o jos de pe scara aceea de bibliotecă. Numai o fecioară prostuţă ca ea ar ţese fantezii în jurul faptului că trupul lui se lipise o clipă de al ei. Am vrut să vin de azi-noapte, dar nu a plecat deloc din casă, şi n-am îndrăznit să-mi croiesc drum spre grajduri, îmi pare rău, Dickie, ştiu că Madeline ar fi găsit o cale să vină, dar mi-a fost teamă să nu mă pierd prin casă sau să nu nimeresc la alte grajduri… Nu îi era deloc greu să ţină pasul

cu mersul alert al lui Dickie. Ar fi fugit tot drumul ca să scape de domnul Knight şi de seducţia sa perfidă.

— Da, sunteţi timidă, dar asta e în regulă, don'şoară. Ducesa noastră curajoasă e cea care vă bagă mereu în belele.

— Domnul Knight vrea să mă ducă la un bal în seara asta. Eleanor făcu semn către ea însăşi. Nu pot ieşi în societate ca marchiza de Sherbourne şi viitoarea ducesă de Magnus.

Dickie părea de-a dreptul oripilat.

— Da, aşa-i! Nu puteţi.

În plus, dacă ar fi rămas în casa domnului Knight, în scurt timp nu s-ar fi gândit la nimic altceva decât la cât de atrăgător era… la faptul că, într-adevăr, orice femeie care s-ar fi căsătorit cu el ar fi cunoscut culmile plăcerii… şi la cât de drăguţi ar fi fost copiii lui în braţele ei…

— Grăbeşte-te, Dickie.

Ieşiră în grabă din grajduri. Aruncară o privire rapidă în susul şi-n josul străzii, apoi se grăbiră spre colţ. Fugiră pe caldarâm, trecând pe lângă mormane de gunoi şi pe lângă două pisici maidaneze care se luptau pentru un os de peşte. Tot înainte, spre culoarul îngust dintre clădiri – deja putea vedea pietonii eleganţi şi putea auzi trăsurile care treceau zgomotos şi strigătele vânzătorilor.

Inima îi bătea tare. Dacă reuşeau să treacă pe culoarul acela, aveau să se amestece în mulţime şi să dispară.

Avea să dispară şi niciodată, până la sfârşitul zilelor, nu avea să mai vadă chipul acela frumos, glacial şi senzual al domnului Knight. Aşa trebuie să fie – pentru liniştea ei sufletească.

Ridică gluga mantiei.

— Ţineţi-o tot aşa, don'şoară, zise Dickie aprobator. Aproape am ajuns.

Se grăbiră să parcurgă şi ultimii paşi.

Într-o tăcere amenințătoare, o siluetă îmbrăcată în negru apăru de după colț, blocându-le drumul cu un baston lung, sculptat primitiv.

Eleanor se opri brusc. Inima-i bătea tare și degetele aproape că-i zdrobiră săculețul.

Era domnul Knight.

Fireşte.

Capitolul 7

Din spatele domnului Knight, apărură doi nemernici, care-l prinseră de braţe pe Dickie Driscoll şi-l ridicară în aer. Eleanor se repezi spre grăjdar. Domnul Knight o prinse de talie, ca să o ţină pe loc, apoi mârâi:

— Ascultă-mă bine, Dickie. Să nu te mai întorci aici. N-ai s-o mai vezi niciodată. Să nu îndrăzneşti să mai încerci să mi-o iei. Am să te omor dacă faci asta. Ai înţeles? Te omor!

— Nu înţelegeţi, domnule, donşoara nu-i pentru dumneavoastră. Înainte ca Dickie să mai poată spună ceva, unul din huliganii aceia îl lovi atât de tare, încât îi zbură capul spre spate.

— Scăpaţi de el, porunci domnul Knight.

Dickie se îndepărta. Era târât de acolo.

— Nu. Nu! Unde îl duc? Îl văzu pe Dickie cum se zbătea, încercând să se întoarcă să o vadă, străduindu-se să se elibereze.

— Lua-v-ar naiba, domnule Knight! Să n-o răniţi! urlă el.

Domnul Knight privea în tăcere. Ochii lui de un albastru pal erau ca de gheaţă. Strângea cu mâna bastonul lung, de modă veche – un baston elegant, primitiv sculptat, încununat cu o măciulie mare, de aur.

Mintea ei era plină de imagini de violenţă şi sânge. Îl

prinse de rever şi trase atât de tare, încât îi întoarse capul.

— Ce-ai de gând să faci cu el?

Se uita la ea cu uimire, de parcă uitase că o ţinea în strânsoare.

— Nu-i face rău!

— Îl arunc în stradă.

Domnul Knight avea o privire nemiloasă. Nu îl crezu, aşa că îl apucă şi mai strâns, folosindu-se de ambele mâini ca să-i atragă atenţia.

— E angajatul meu. Nu-l poţi da afară!

Bărbatul râse cu răutate.

— Tocmai am făcut-o.

Se uită cu disperare spre Dickie, apoi spre domnul Knight.

— Promite-mi că n-o să pui să fie bătut.

O întrebă neînduplecat:

— Mă crezi un derbedeu?

Chiar îl considera asta, ba chiar mai rău de atât – era profund conştientă de faptul că nu-i răspunsese la întrebare.

— Promite-mi.

— O să fie bine.

— Asta nu e de-ajuns. Dickie era prietenul ei. Avea necazuri din cauza ei şi risca să fie omorât… Şi toate, numai din pricina ei. Promite-mi că n-o să-i faci niciun rău. Că n-o să fie rănit de nimeni, în niciun fel.

Domnul Knight ridică din sprâncene, parcă surprins de forţa ei. Îşi sprijini bastonul de perete, cu mare grijă. Îi prinse bărbia cu degetele şi-i înălţă chipul. Îi studie expresia ca şi când s-ar fi uitat la un animal de companie năbădăios.

— Cu o singură condiţie.

Se gândi că ştia foarte bine care avea să fie acea condiţie. Voia să ajungă în patul ei.

Dar avea să plătească, indiferent care era preţul. Văzuse prea multă violenţă în Europa. Văzuse rezultatele

bătăliilor: răniţii, muribunzii, agonia. Nu-i cunoştea pe niciunul dintre oamenii aceia. Dar îl cunoştea pe Dickie şi nu putea permite să fie rănit, nu după toate prin câte trecuseră împreună.

— Orice.

Încruntarea domnului Knight părea şi mai cumplită din cauza sprâncenelor negre şi a rânjetului dispreţuitor care i se întipărise pe chip. Părea frumos şi furios, ca un înger întunecat magnific, venit să negocieze pentru sufletul ei.

— Promite-mi că nu vei mai încerca să fugi de mine.

Inima i se opri în loc, apoi începu să bată cu putere. Nu voia…? Îl privi din nou, parcă încercând să înţeleagă ce era în mintea lui. Dar asta era imposibil. Îi dezvăluise pedeapsa lui, dar nu şi dorinţa, iar instinctele îi spuneau că stăpânirea asta de sine a lui trăda faptul că era un om mult mai periculos decât crezuse.

— Hotărăşte-te acum, Madeline.

Ecoul numelui verişoarei ei îi aminti că juca un rol – dar şi că miza acelui joc era foarte mare. Bunăstarea şi poate chiar viaţa lui Dickie depindeau de ea. Inspiră cutremurându-se, apoi zise:

— Promit.

— Ce *anume* promiţi?

Normal că domnul Knight voia să audă cuvintele exacte.

— Promit să nu fug de tine.

Îi cântări cuvintele, parcă temându-se că era doar o amăgire.

Nu avea încredere în ea. Foarte bine. Nu-l putea învinui pentru asta, dar trebuia să reuşească să-l convingă.

— Jur să nu plec până nu-mi vei spune tu s-o fac.

Îşi strecură uşor degetele în jurul gâtului ei, ca să-i poată simţi căldura şi puterea.

— N-o să-ţi spun niciodată să pleci.

Ba sigur că da. În clipa în care avea să afle că era o

impostoare. Dar până atunci era legată de el. Privi în ochii lui reci şi aproape că putea simţi fiorii viitorului.

Încet, parcă hipnotizat, îşi trecu degetele prin părul ei, slăbindu-i şi mai tare cocul dezordonat de la baza cefei. Îşi aplecă faţa spre a ei, apoi zise, cu o voce profund încărcată de dorinţă:

— Îmi place la nebunie părul tău. E des şi bogat ca blana de samur. În mai puţin de două săptămâni, o să-l văd răsfirat pe perna mea. O să-mi îngrop faţa în el şi o să-i adulmec parfumul. Mă voi folosi de el ca să te ţin locului când te vei răsuci sub mine, gemând de plăcere.

O şoca fiecare cuvânt al lui. Fiecare ameninţare şi fiecare promisiune. Dar, mai presus de astea, privea cum buzele lui moi şi ispititoare se mişcau cu fiecare cuvânt pe care-l rostea şi îşi dorea să le simtă lipite de ale ei.

Avea să o sărute chiar acolo, în acel moment – pe aleea unei străzi agitate din Londra. Putea simţi ardoarea dorinţei lui. Ştia şi se temea că acea căldură urma să-i topească orice rezerve şi că avea să o abandoneze lui, cel puţin pentru moment. Nu putea permite aşa ceva. Înainte ca buzele lui să le atingă pe ale ei, zise:

— Acum, du-te şi salvează-l pe Dickie.

El se opri. Pentru o clipă, crezu că avea să o sărute, în ciuda poruncii ei. Dar îl ţintui cu privirea şi-i ceru în tăcere să facă ceea ce-şi dorea ea.

Mâinile lui alunecară de pe ea, centimetru după centimetru – de parcă o eliberau fără tragere de inimă.

Şi ea ura pierderea căldurii lui, dar ura şi mai mult că lucrul acesta conta pentru ea. El încuviinţă scurt din cap, apoi se duse după acoliţii săi.

Peretele dintre clădiri era murdar de funingine, dar Eleanor îşi lipi totuşi capul de el, ameţită după trecerea momentului de criză.

Îşi luase angajamentul să rămână cu domnul Knight. Nu conta că îşi dăduse cuvântul în calitate de Madeline –

buzele ei fuseseră cele care formulaseră cuvintele, şi ea îşi ţinea întotdeauna promisiunile.

De aceea îndurase atât de multe cu opt ani în urmă, când mama ei vitregă încercase s-o facă să se supună. Eleanor refuzase să-şi dea cuvântul.

*

— Bine ai venit, Remington! Bine ai venit! În timp ce secretarul îl conduse înăuntru pe Remington, domnul Clark Oxnard, preşedintele băncii, se ridică de la birou. Am aşteptat cu nerăbdare vizita ta. A ieşit profit de pe urma transportului nostru?

Remington nu se obosi să-i răspundă, ci pur şi simplu se aşeză în scaunul capitonat, cu spătar înalt, pe care îl târâse secretarul dintr-un colţ al biroului luxos al lui Clark. Locul mirosea a bani şi arăta ca biroul unui dandy, dar Remington era perfect conştient de munca exigentă şi conştiincioasă pe care omul o depunea acolo.

— Sigur că da, îşi răspunse Clark la propria întrebare. Ai făcut din mine un om bogat.

— Un om *şi mai* bogat, îl corectă Remington.

O grimasă îşi făcu loc pe chipul lui Clark.

— Bogăţia e un termen relativ. Henry, adu un ceai pentru mine şi pentru domnul Knight. Sau ai prefera un coniac, Remington?

— Mai bine un ceai. Trebuie să-mi păstrez mintea limpede. Diseară mă duc la un bal.

Henry ieşi, închizând uşa în urma sa, fără zgomot.

— La familia Picard? Foarte bine, ne vedem acolo. Clark adăugă apoi, cu un zâmbet larg: Visez la ziua în care contul meu bancar îl va egala pe al tău.

— În ziua aceea, plănuiesc să am de două ori mai mult decât am acum.

Cei doi bărbaţi erau cam de aceeaşi vârstă – dar, în

afară de asta, nu aveau nimic în comun. Clark era englez, al patrulea fiu al unui conte, şi se dedicase afacerilor ca să-şi susţină familia aristocratică, ajunsă la sapă de lemn – şi se descurca extrem de bine.

Totuşi, Remington îl plăcea pe domnul acela robust, demn şi cu un început de chelie, în ciuda legăturilor sale aristocratice. Cei doi începuseră să corespondeze cu mult timp înainte ca Remington să sosească în Anglia şi, de-a lungul timpului, descoperiseră că aveau concepţii şi obiective asemănătoare.

— Am venit să-ţi cer o favoare, zise Remington.

Clark îşi încrucişă mâinile pe burtă şi se lăsă pe spate în scaunul de piele.

— Fireşte.

Remington observă imediat că bărbatul era oarecum reţinut, aşa că se grăbi să-l liniştească:

— N-are nimic de-a face cu banii. E de natură personală.

Clark ignoră vitejeşte referirea la bani.

— Orice îmi stă în putere, dragul meu băiat.

— Aş vrea să-mi fii martor şi cavaler de onoare la căsătoria cu Madeline de Lacy, viitoarea ducesă de Magnus.

Clark începu să radieze.

— Doamne, Dumnezeule! Da, normal. Îmi oferi o mare onoare!

Se ridică şi-i întinse mâna.

Remington se ridică şi el, şi dădură mâna.

— N-aş spune neapărat că e o onoare. Ducesa este un premiu de o frumuseţe şi de o bogăţie de neegalat, şi ştii la fel de bine ca mine că sunt oameni care ar ucide ca să se afle în locul meu.

Clark râse zgomotos.

— Da, sigur. Ar ucide să fie în locul tău.

Remington nu-i zâmbi.

— La fel ca în vremurile de demult, am nevoie să-mi

păzeşti palele.

Veselia bărbatului dispăru într-o clipită, şi el se cufundă înapoi în scaun.

— Vorbeşti serios.

Remington se aşeză şi el.

— Extrem de serios.

Henry îşi anunţă prezenţa printr-o bătaie uşoară în uşă, apoi intră cu tava cu ceai. Pregăti ceştile, după gustul fiecăruia, apoi dispăru pe uşă. Remington luă o înghiţitură şi continuă discuţia:

— Familia de Lacy este îndeosebi de perfidă.

— Familia... de Lacy? Clark se încruntă. Te referi la mireasa ta?

— Nu, nu cred.

Remington se gândi la Madeline şi la înţelegerea pe care o făcuseră în acea dimineaţă. Ştiuse că nu putea avea încredere în ea de cu o noapte în urmă, de când îi spusese că era urmărită şi văzuse umbrele chinuite din ochii ei. Nu fusese deloc surprins că în dimineaţa aceea îşi dovedise făţărnicia încercând să fugă pe furiş cu ajutorul lui Dickie.

Cu toate acestea, *îl surprinsese* cu loialitatea de care dăduse dovadă faţă de servitorul ei. Îşi făcuse griji pentru el. Ceruse ca Remington să îl elibereze. Iar când el solicitase ceva în schimb, ea acceptase să plătească preţul, fără a şti care era acesta.

— Mireasa mea pare să fie sinceră în simţămintele ei.

Clark se lăsă pe spate în scaun, şi pielea scârţâi sub greutatea lui.

— Ai perfectă dreptate, da. Nu că aş cunoaşte-o vreun pic, dar are reputaţia de a fi extrem de sinceră.

— Da, îmi închipui că da.

În foarte scurt timp, avea să-i arate şi mirelui ei aceeaşi loialitate pe care o avea faţă de grăjdarul ei – pentru că avea s-o încătuşeze cu sărutări, cu mângâieri lungi şi tandre pe pielea dezgolită şi cu o uniune care nu

avea să mai permită nicio umbră de îndoială asupra stăpânirii lui. Avea să trăiască pentru el. Avea să fie a lui, şi toate planurile urmau să i se îndeplinească.

Totuşi, nici măcar în acea zi – când îi alungase ultimul dintre aliaţi – nu putea fi absolut sigur că nu avea să scape. Urma să devină ducesă – era posibil să aibă resurse de care nici ea nu era conştientă încă.

Însă îşi dăduse cuvântul, iar cei din familia de Lacy îşi ţineau mereu cuvântul – sau cel puţin aşa se spunea. Desigur, nu avea de gând să retragă „câinii de pază" dar totuşi promisiunea ei îi oferea un oarecare sentiment de siguranţă.

— Care membru al familiei de Lacy crezi ca e un trădător? întrebă Clark curios.

— Tatăl ei, desigur.

— Ducele de Magnus? Mustaţa îi tremură de uimire. Eu nu-l cunosc, dar tatăl meu, da. Nu pot să zic că am auzit ceva periculos despre el.

— Apele liniştite sunt adânci. Simţi brusc un gust amar în gură şi puse jos ceaşca de ceai. Îţi aminteşti să fi auzit ceva despre moartea surorii lui?

— A surorii lui?... O, Doamne, da. A fost o crimă brutală şi sângeroasă. Părinţii mei vorbeau în şoaptă despre asta când eram copil. Spuneau că Lady Pricilla a fost una dintre cele mai frumoase femei din acea perioadă.

— Da, şi a fost ucisă în floarea tinereţii, în aceeaşi noapte în care trebuia să-i fie anunţată logodna.

Remington auzise de multe ori povestea şi o putea recita fără să stea pe gânduri.

Sprâncenele stufoase ale lui Clark se înălţară imediat.

— Magnus n-a avut nimic de-a face cu asta. A fost condamnat altcineva, un om de rând.

— Un oarecare George Marchant. A fost într-adevăr acuzat, dar magistraţii nu l-au putut condamna niciodată, din cauza mărturiilor a trei nobili, care au jurat că au fost cu

el în momentul crimei. Şi, din cauză că a fost o crimă atroce şi nu aveau pe cine altcineva să arunce vina, l-au deportat în Australia.

— Păi, probabil el a fost, murmură Clark, fără a-i întâlni privirea lui Remington.

— Tatăl tău a fost unul dintre bărbaţii care au jurat că n-a fost el.

Ceaşca de ceai începu să-i tremure în mână, aşa că Clark o aşeză pe birou.

— Nu cred! Glumeşti!

— Ba deloc. Tatăl tău obişnuieşte să mintă?

Remington ştia deja răspunsul la acea întrebare, dar îi plăcea să-l vadă pe Clark indignat.

— Nu l-am auzit niciodată minţind. Clark îşi frecă nasul borcănat. Dar tot nu înţeleg de ce n-ai încredere în Magnus. Lady Pricilla a fost sora lui.

— Când e vorba despre astfel de crime, dragul meu prieten, aproape întotdeauna e de vină un membru al familiei.

— Nu-mi vine să cred. Membrii familiei ar trebui să aibă grijă unul de celălalt.

Convingerea inocentă a lui Clark îi aduse lui Remington un zâmbet pe chip.

— Uneori o fac. Alteori urăsc cu patimă tot ce înseamnă acea legătură de sânge. Când Clark dădu să riposteze, Remington continuă imediat: Ei, haide. Tu nu ai niciodată reţineri să mergi acasă la anumiţi cunoscuţi, tocmai de teamă să nu izbucnească o ceartă?

Clark recunoscu:

— Ba da. Presupun că ai dreptate.

— Întreabă pe oricine de la poliţia londoneză. De obicei crima e o afacere de familie. Remington schimbă subiectul pentru a-i alunga neliniştea lui Clark. Cu toate acestea, îi admira inteligenţa şi, în plus, nu avusese niciodată ocazia să dezbată crima cu nimeni altcineva.

Cineva a ucis-o pe Lady Pricilla. Sigur nu a fost George Marchant, aşa că, implicit, criminalul nu a fost încă prins.

— Îngrozitor gând.

Clark părea profund tulburat. Era un om care prefera lucrurile clare şi bine organizate, asemenea cifrelor din registrele sale contabile.

— Zvonurile spun că voia să fugă pe ascuns cu cineva – cu un domn mai puţin potrivit pentru ea decât lordul ăla bogat. Cine altcineva ar comite un act atât de violent, cu excepţia unui membru al familiei?

— Logodnicul ei?

— Contele de Fanthorpe.

Clark se prăbuşi în scaun.

— Ah.

Reacţia lui îl surprinse pe Remington. Clark nu îşi exprima foarte des aversiunea faţă de cineva.

— Nu-ţi place de el.

Clark răspunse exasperat:

— E un aristocrat de modă veche. Are acţiuni bancare aici, dar refuză să vorbească direct cu mine. Zice că mi-am murdărit mâinile cu *comerţul.*

Buzele lui Remington zvâcniră de amuzament.

— Vine în biroul meu, se aşază pe scaunul acela – Clark făcu un semn spre scaunul pe care stătea Remington –, îi spune secretarului lui ce vrea să se întâmple cu conturile sale, iar el îmi spune mie. Evident, fac şi eu acelaşi lucru, doar că în sens invers.

— Vorbeşti cu secretarul lui şi…

— Exact.

— Crezi că ar fi putut s-o ucidă pe Lady Pricilla?

— Doar dacă ar fi pus pe secretarul lui s-o facă. Clark râse, apoi păru brusc ruşinat. Iartă-mă, a fost o glumă insensibilă. El nu a fost pe lista de suspecţi?

— Ba da, dar şi el a avut alibi. Remington se juca cu linguriţa. Cândva, credeam că a fost bătrânul duce de

Magnus.

— Nu l-am întâlnit niciodată. A murit înainte să plec eu de la Oxford, dar e o posibilitate. Clark părea fascinat de acel mister neelucidat. Avea reputaţia de a fi un om temperamental, a cărui furie exploda şi făcea ravagii în jur.

— Da, era renumit pentru asta. Şi după logodna lui Lady Pricilla a fost auzit de multe ori răstindu-se la ea. E posibil să o fi ucis, dar martorii au spus că nu avea nicio picătură de sânge pe el. Bineînţeles că ar fi putut angaja pe cineva să o facă în locul lui, dar părea să fi fost o crimă comisă din impuls şi furie. Crima a fost de o violenţă nemaiîntâlnită, aşa că ar fi trebuit să fie mânjit tot de sânge.

— Bine. Nu a fost tatăl ei. Clark părea aproape trist. Iar eu îmi susţin afirmaţia că nu a fost actualul duce de Magnus. Dar aş crede că vinovatul ar putea fi cu uşurinţă şi fratele lor, Lord Shapster. L-ai cunoscut?

Remington clătină din cap.

— N-am avut plăcerea.

— Nu-i nicio plăcere, crede-mă. Nemernicul e un insensibil. S-a căsătorit cu îngrozitoarea aceea de Lady Shapster. Clark îşi scoase batista şi se şterse pe frunte, de parcă numele ei ar fi fost legat de nişte amintiri neplăcute. Lord Shapster n-a acordat niciun fel de atenţie faptului că femeia aia a încercat să o oblige pe Eleanor să se căsătorească – iar ea e una dintre cele mai minunate fete pe care le-am întâlnit vreodată. A lăsat-o pe Lady Shapster s-o maltrateze pe propria lui fiică. Nu-i pasă câtuşi de puţin de nimeni sau de nimic, câtă vreme el nu e obligat să renunţe la vânătoare.

Clark îi stârnise interesul lui Remington.

— Nu ştiam că tu cunoşti familia.

— *Eu* sunt din Blinkingshire, care se află la doar câţiva kilometri distanţă de casa lor. O cunosc pe Eleanor de când era foarte mică. E ceva mai tânără decât mine, desigur, dar

e o fată foarte la locul ei. Nu face niciodată scene şi nu suflă o vorbă dacă nu este obligată s-o facă. Iar asta e numai din vina lui Lady Shapster. Clark îşi trecu mâna peste capul său chel. Aşa că da, Lord Shapster e un suspect plauzibil.

— Nu are suficienţi bani, zise Remington, cu regret.

— N-are nevoie de bani ca să înjunghie mortal o femeie.

— Dar avea nevoie de bani ca să se răzbune de la depărtare pe George Marchant.

Îngrozit, Clark spuse:

— N-ar face asta. Să trimită pe cineva în Australia ca să-l omoare pe omul despre care ştie foarte bine că *n-a omorât-o* pe sora lui? Nu are nicio noimă.

— George Marchant era genial când venea vorba despre a face bani. Genialitate pe care i-a transmis-o şi fiului său, acum că veni vorba. Remington păstră o expresie cordială, având grijă să nu dezvăluie furia care se dezlănţuia în interiorul lui. După ce şi-a ispăşit pedeapsa, George şi-a croit drum din Australia în America, unde s-a căsătorit cu o moştenitoare a transporturilor, a avut doi copii, a rămas văduv şi şi-a adunat o avere – toate cu gândul de a se întoarce în Anglia şi a se răzbuna pe omul care a omorât-o pe Lady Pricilla.

— De ce i-ar păsa atât de mult lui George? întrebă Clark, neliniştit. De ce s-ar întoarce aici dacă are bani, o familie şi faimă în America?

— Încă n-ai înţeles care e adevărul? Remington se ridică şi se duse spre birou. Se aplecă peste el şi îl privi în ochi pe Clark. O iubea pe Lady Pricilla – şi ea pe el – şi aveau de gând să fugă împreună în noaptea aceea.

— Doamne, Dumnezeule.

Clark îl studie cu mare atenţie pe Remington. Începea a bănui care era legătura. Da, chiar începea să înţeleagă.

— Da. Pe când George era în America şi se pregătea

să acţioneze împotriva nobilului care a ucis-o pe Lady Pricilla, i-au fost incendiate casa şi afacerea, fiica lui a fost ucisă cu brutalitate şi el însuşi aproape omorât în bătaie. Abia mai respira, când fiul său s-a întors de la şcoală, îngrozit şi îndurerat. Totuşi, George a apucat să-i spună fiului său cine a comis fapta aceea înfiorătoare.

Cei doi bărbaţi se priveau peste suprafaţa lucioasă a biroului lui Clark. În cele din urmă, Clark întrebă:

— De unde ştii toate astea?

Remington se îndreptă spre uşă şi, înainte să o deschidă, zise:

— Pentru că eu sunt fiul lui George. Magnus nu îşi va afla odihna până când nu vor fi morţi toţi cei din familia Marchant – şi eu nu îmi voi găsi liniştea până nu mă voi răzbuna.

Capitolul 8

În seara aceea, Remington stătea în sufragerie, se uita la ceas şi răsfoia exemplarul său răscitit din *Robinson Crusoe.* Însă nu se putea concentra asupra poveştii.

Logodnica lui întârzia. În dimineaţa aceea, când traversaseră grădina, ca s-o conducă înapoi în casă, o anunţase că trebuia să fie jos la ora şapte. Şi acum era aproape opt.

În mod normal, ar fi acceptat nazurile unei femei frumoase, cu o îngăduinţă ostenită – şi cu siguranţă cel mai des întâlnit moft al unei femei era să-şi facă o intrare întârziată. Totuşi, nu şi-ar fi suspectat niciodată ducesa de asemenea melodrame meschine – ceea ce dovedea faptul că nu o înţelegea deloc.

Remington crezuse că avea să leşine de teamă, după incidentul cu Dickie. O condusese în casă, îşi udase batista

şi i-o lipise de obraji. Însă ea îi îndepărtase mâna şi urcase cu o demnitate tăcută. Nu o mai văzuse de atunci, dar crezuse că o intimidase îndeajuns încât să se conformeze planurilor lui, fără nicio altă dovadă de nesupunere.

Tatăl său obişnuia să spună că o femeie îi demonstra unui bărbat că se înşela atunci când acesta se aştepta mai puţin. Aparent, avusese dreptate.

Micile scântei de originalitate şi de bunătate pe care le văzuse în ea nu erau nimic mai mult decât interpretările elegante ale unei aristocrate care credea că îl putea manipula. Dar îşi imaginase că, spre disperarea ei, înţelesese până la urmă că el deţinea controlul.

Cu toate acestea, întârzia, iar asta îl făcu să reflecteze asupra evenimentelor întâmplate la bancă. Clark fusese profund şocat de dezvăluirea lui Remington, dar îşi demonstrase curajul, spunând:

— Dacă e adevărat ce spui, dacă Magnus chiar este duşmanul tău, atunci o să aduc o armă la nuntă şi am să-ţi păzesc spatele de orişice trădare. Înainte ca Remington să-i poată mulţumi, Clark adăugase: Dar, în acelaşi sens, dacă din motive de răzbunare îi faci vreodată vreun rău ducesei, voi considera că e responsabilitatea mea să te găsesc şi să te aduc în faţa justiţiei.

Remington îl plăcea pe Clark – pentru curajul şi candoarea sa,

— N-o voi răni. Apăr ceea ce-i al meu şi îţi jur că nu vei regreta decizia asta.

Cei doi bărbaţi dăduseră mâna solemn, apoi Remington plecase.

Se uită din nou la ceas.

Noua sfidare a lui Madeline prevestea ceva rău. Probabil era bosumflată – dar Beth ar fi trebuit să-i spună dacă refuza să se îmbrace.

Dacă ducesa lui nu apărea în zece minute – se uită la orologiul muzical –, avea să se ducă chiar el să o ia.

În cele din urmă, auzi, de la etajul superior, sunetul slab, dar plăcut al şoaptelor unor femei.

În sfârşit. Excelenţa Sa binevoia să-şi facă apariţia.

Pe măsura ce cobora ultimele scări, Lady Gertrude zicea pe un ton neliniştit:

— Dragă fată, ce vreau să spun e că nu cred că o să-i convină treaba asta.

Nu credea că o să-i convină… ce? Se ridică şi merse în foaier.

Când îl zări, groaza se întipări pe chipul blând al lui Lady Gertrude. Vocea ei se schimbă apoi imediat, devenind voioasă. Excesiv de voioasă.

— O, domnule. Excelenţa Sa arată minunat, este absolut fermecătoare.

Ducesa stătea pe treptele de mai sus de foaier, cu mâna pe balustradă. Avea o privire distantă.

Părul ei minunat fusese tăiat. Scurt. Avea faţa încadrată de şuviţe buclate, care-i mângâiau fruntea şi obrajii, în vreme ce altele mai lungi îi atârnau pe gât. *Scurt.* Îşi tunsese părul.

Se îndreptă furios spre baza scărilor. Se opri chiar mai jos de ea şi, cu o voce care-i făcea pe angajaţii lui să tremure, întrebă:

— Ce naiba ţi-ai făcut?

Ea întoarse capul şi-l privi indiferentă.

— Te-am avertizat, domnule Knight, că un domn nu înjură în companie mixtă. Nu în Anglia.

Îndrăznea să-l dojenească… chiar în acel moment? Acum, când arăta atât de diferit? Tunsoarea aceea îi schimba în totalitate aspectul – de la o aristocrată blândă şi timidă devenise o fată băieţoasă şi obraznică – şi, pentru numele lui Dumnezeu, îşi voia logodnica înapoi.

— Să fiu al naibii dacă nu înjur când vreau. Mai ales când mă confrunt cu o astfel de profanare.

Lady Gertrude îşi frământa mâinile.

— O, Doamne. O, Doamne. Ţi-am spus că o să…

El se întoarse şi o privi ţintă. Ea tăcu şi bătu în retragere.

— Nu o intimida, domnule Knight, îi porunci ducesa. Îi spuse apoi lui Lady Gertrude, pe un ton blând: Linişteşte-te, doamna mea, nu am nevoie de aprobarea domnului Knight.

El simţi că i se urcă sângele în cap când constată că pe Madeline nu o interesa părerea lui.

— Va veni şi ziua în care vei dori aprobarea mea, Excelenţă.

— Serios? zise ea tărăgănat şi pentru prima dată lui Remington i se păru că suna în totalitate ca o aristocrată engleză. Nu te supăra dacă nu-mi ţin răsuflarea în aşteptarea acelei zile.

Erau aproape de aceeaşi înălţime, întrucât ea stătea încă pe scară. Ochii lui erau cu câţiva centimetri mai jos de ai ei, şi-i putea vedea foarte clar faţa pală şi rece şi indiferenţa studiată. Se înfiripă în el o dorinţă grozavă de a-şi pune mâinile pe ea şi de a-i arăta cât de uşor o putea face să-l dorească – şi să-şi dorească aprobarea lui.

Însă un astfel de gest putea da naştere unei noi sfidări. Vorbi rar, cântărindu-şi cu mare grijă fiecare cuvânt:

— Unde e părul tău?

— O parte e încă pe cap. Ridică degetele şi le trecu prin şuviţele de păr rămase, parcă încă minunându-se de transformare. Pe restul l-a luat Beth şi l-a dus de aici. A fost o coadă lungă, ca de cal. Acum nu mai e.

Părul pe care şi-l imaginase răsfirat pe perna lui – pe care voia să-l strângă în pumni şi să-l folosească ca pe o funie cu care să se lege de acea femeie… în acel moment părul acela împodobea un coş de gunoi din bucătărie.

— Beth a făcut asta?

Avea s-o facă pe slujnică să plătească pentru fapta ei.

— Am luat foarfecă şi am tăiat din lungime, îl informă Eleanor.

Imaginea care i se ivi în minte îl făcu să tresară.

— L-am tăiat şi strâmb pe deasupra. Biata Beth a trebuit să rezolve problema, şi încă îi tremură mâinile la gândul reacţiei tale.

— Aşa şi trebuie. Strânse pumnul. Ar trebui să tremure.

— I-am spus că n-are de ce să-i fie frică. I-am zis că eşti în multe feluri, dar cu siguranţă nu nedrept. În timp ce vorbea, Eleanor îl privea şi-l măsura cu ochii ei mari de un albastru-închis. Greşesc, domnule Knight?

Sigur că nu. Nu ar fi dat afară o servitoare pentru că făcuse după cum îi poruncise stăpâna ei. Dar nu trebuia – şi nici nu voia – să recunoască asta în acel moment. O întrebă însă, pe un ton gutural:

— Ce te-a împins să faci asta?

Ea se aplecă spre el – suficient de mult cât el să poată simţi parfumul suav al unei flori exotice. Suficient de mult ca sânii ei generoşi să lipească şi mai tare de corsaj.

— Cred că ştii deja.

Era adevărat. Îşi tăiase părul pentru că îi spusese cum avea să se folosească de el ca să o subjuge. Se aplecă şi el, până când aproape îi atinse nasul cu al lui.

— O să-l laşi să crească la loc.

— Dacă vreau.

— O să-l faci să crească, şi încă repede.

Zâmbi – era o ridicare uşoară şi mulţumită a colţurilor gurii.

— Domnule Knight, îţi promit că indiferent ce voi face sau nu voi face nu va avea nicio legătură cu dumneata.

Părea extrem de sigură de ceea ce spunea.

El nu înţelegea de ce şi nu-i plăcea deloc.

Era timidă, blândă şi speriată de el. Văzuse dovezi ale prudenţei ei, la fiecare pas. Oare nu pricepea că era cu totul sub puterea lui?

Îi cercetă chipul, căutând motivul liniştii ei. Dar, când

îi întâlni privirea, se pierdu în ochii ei. Erau frumoşi, mari şi de un albastru intens, încununaţi de gene lungi şi curbate. Aproape că îi putea vedea sufletul pe care-l ţinea atât de bine ascuns, şi îşi dori să o cunoască. Să o cunoască cu totul. Trup şi suflet.

Spre surprinderea lui, ceea ce începuse ca un interogatoriu vizual furios se schimbă. Se domoli. În timp ce se priveau, fiecare din ei îşi aminti momentul acela de pe alee, când aproape, *aproape* o sărutase. Rămăşiţele pasiunii din acea dimineaţă căpătară amploare între ei, şi îşi dori să o guste – acolo, chiar în acel moment…

Vocea lui Lady Gertrude interveni cu toată subtilitatea unui bandit venit să jefuiască:

— Domnule Knight, ce părere ai despre rochia lui Madeline?

El o ţintui cu privirea. Ducesa se îndreptă brusc. Îşi privi mâinile cu care îşi netezea neliniştită fusta pe coapse.

Se uită şi el, incapabil să-şi întoarcă privirea de la acea autoanaliză revelatoare.

Lady Gertrude interveni din nou – dar de data aceasta cu mai mult succes:

— Îmi plac în mod special linia decolteului, şi croiala simplă, şi felul în care mânecile bufante îi dezvăluie braţele albe.

Remington o asculta pe Lady Gertrude, studiind, în acelaşi timp, rochia. Ducesa purta o rochie de seară crem, petrecută peste piept, care se deschidea şi dezvăluia o fustă vişinie de satin. Marginile rochiei erau împodobite cu o ţesătură de un verde intens, cu un model fin grecesc. Pantofii ei de satin se potriveau perfect cu fusta, iar părul său negru era împletit cu o panglică vişinie. Avea un evantai de culoare crem, prins de încheietura mâinii.

Se crea un efect vizual impresionant. Nu era întocmai ceea ce ar fi dorit el, însă era o alegere excelentă, care-i punea în valoare înălţimea şi silueta zveltă. Şi totuşi… şi

totuşi…

Zise apoi, încruntat:

— Corectează-mă dacă greşesc, dar rochia aceasta nu este una dintre cele pe care le-am cumpărat eu pentru tine.

— Nu. Este una de-a mea. Madeline părea foarte calmă – ca şi când acel moment dintre ei nu s-ar fi petrecut niciodată.

— Parcă spuneai că nu ai haine adecvate.

— Ce surpriză, zise ea, inexpresivă. Am găsit-o în cufărul meu.

Nu mai spuse nimic altceva, în ciuda faptului că era evident că el aştepta acest lucru – aşa că o examină făţiş.

— E foarte frumoasă. Pentru o clipă, i se păru că observă uşurarea în ochii ei.

Îi dădu apoi un ultimatum:

— Dar te implor să mergi să te schimbi. Aş vrea să porţi ceva mai elegant la prima ta apariţie ca logodnica mea. Privirea i se mută la coafura ei. Dacă tot nu se poate şi o coafură mai adecvată.

— Sunt viitoarea ducesă de Magnus, zise ilustrând perfect toată trufia unei aristocrate. Eu stabilesc moda.

El nu îi putea tolera sfidarea.

— Du-te să te schimbi.

— Mă tem că e imposibil, zise ea punându-şi mănuşile crem care-i ajungeau până mai sus de coate. E o insultă la adresa oricărei reuniuni să ajungem la petrecere după sosirea prinţului de Wales, şi am întârziat deja.

Nu ştia dacă era adevărat sau nu. Societatea engleză avea prea multe reguli şi moravuri pe care el nu le înţelegea, ca să nu mai pomenească de titlurile interminabile şi de ierarhia lor sau de diferitele metode de adresare. Elaborase scuza ruşinată perfectă pentru numeroasele dăţi în care spusese sau făcuse lucrul nepotrivit, se adresase cuiva cu titlul greşit sau intrase într-o încăpere înainte sau după momentul cuvenit. Până acum,

englezii îi toleraseră greşelile. Se îndoia totuşi că aveau să ierte şi o insultă adusă prinţului lor.

— Ai făcut asta intenţionat.

Văzu atunci, pentru prima dată, o sclipire de furie în ochii ei albaştri.

— Normal. Chiar credeai că voi purta, supusă, hainele pe care mi le-ai cumpărat, ca şi cum aş fi o curtezană pe care-i angajat-o pentru o lună?

Lady Gertrude icni şi îşi acoperi gura cu mâna. Treptat, expresia de uimire de pe chipul ei se schimbă, iar ochii începură să-i sclipească.

În clipa aceea Remington înţelese adevărul.

Pierduse.

Bătălia pe care o pierduse era una mică – de fapt, neimportantă pentru planurile sale –, dar i se întâmpla atât de rar să piardă, încât abia dacă putea să înţeleagă cum de se întâmplase.

Pierduse. Pierduse în faţa acelei ducese tăcute, timide, dar încăpăţânate.

Foarte bine. Avea să ţină minte acest lucru şi, pe viitor, avea să-şi rafineze tacticile şi să aibă grijă să nu o mai subestimeze.

— N-aş face niciodată greşeala de a te considera o curtezană, Excelenţă. Te-aş crede mai curând o maestră a şahului.

Ea încuviinţă din cap, acceptând acel omagiu ca pe ceva de la sine înţeles.

Remington luă mantia neagră de seară de la majordomul care aştepta şi şi-o puse pe umeri. Luă apoi bastonul lung, din lemn sculptat, şi, ca o ultimă semnătură personală, îl propti în podea, arătând, din cap până-n picioare, ca un aristocrat englez – şi ştiind foarte bine că era întru totul un american barbar. Zise apoi pe un ton delicat precum catifeaua, dar aspru ca iarna:

— Te avertizez, ducesă. Următoarea mutare e a mea.

Capitolul 9

— Ce înghesuială! exclamă Lady Gertrude, roşie de emoţie, şi cercetă mulţimea prin lentila lornionului său. Lord şi Lady Picard invită mereu pe toată lumea la balul lor… Pe absolut toată lumea!

Unii spun că îşi dau aere prin felul în care lacheul lor prezintă pe toată lumea, de parcă ar fi o recepţie regală. Au o sală de bal care se întinde pe aproape tot parterul şi presupun că e acceptabil să ai pretenţii atunci când ai cinci moşii mari. Agită degetul spre Remington, apoi spuse: Dar îţi ofer o imagine de ansamblu asupra societăţii engleze, domnule Knight. Acceptarea socială nu depinde de averea deţinută.

— Bineînţeles că nu, doamnă, îi spuse femeii minione pe care o ţinea la braţul stâng, gândind însă, în secret: „Nu, dar averea ajută”.

Pe măsură ce ducesa, Lady Gertrude şi domnul Knight avansau pentru a fi prezentaţi, prin holul care ducea spre sala de bal se revărsa un amestec de voci şi de muzică. Ceilalţi invitaţi se înghesuiau în jurul lor, încercând să ajungă mai în faţă – toţi îşi doreau să fie primii care intrau în sala de bal. Se uitau cu curiozitate la cei trei şi şuşoteau în spatele evantaielor şi al mâinilor înmănuşate.

— Ia uite, Madeline, zise Lady Gertrude, toată lumea se holbează la tine!

— Ştiu. Viitoarea ducesă privea drept în faţă, cu umerii încordaţi şi spatele drept.

Remington nu mai văzuse niciodată o femeie pe care să o stânjenească propria celebritate. Nu se mai bucurase niciodată în asemenea măsură de succesul planului său. Mulţimea adora un singur lucru mai mult decât o poveste

de dragoste – un scandal. El le putea oferi pe amândouă. Şi exact asta avea să facă.

— Poate e de vină părul dumitale, şopti el.

Madeline îi aruncă o privire tăioasă.

— Toată lumea e absolut avidă să afle mai multe despre dumneata şi domnul Knight. Lady Gertrude se uită dincolo de el, la nepoata ei. Dragă fată, vei fi frumoasa balului!

— Priveşti partea plină a paharului, zise Eleanor.

Părea conştientă de faptul că oamenii se chinuiau să le asculte conversaţia.

Cu intenţia a detensiona atmosfera, Remington zise:

— Sunt sigur că logodnica mea este cea mai frumoasă femeie de la orice bal la care participă.

Ea abia dacă se uită la el. Părea că abia îl auzise. Dacă n-ar fi ştiut mai bine, ar fi bănuit că suferea de trac.

Nu era obişnuit ca o femeie – orice femeie – să îl ignore, iar în seara aceea, în acel moment, ea făcea mai mult de atât. Cu puţin timp în urmă îl sfidase, iar în clipa aceea încerca să pretindă că nu era acolo, lângă ea, în calitate de logodnic al ei.

Cu o voce profundă, îi rosti numele.

— Madeline.

Ea continua să îl ignore. El îi luă mâna şi o ridică spre buzele lui, însă, în ultimul moment, o întoarse şi îi sărută încheietura.

Acest lucru îi atrase atenţia. Se uită la el, cu ochii mari şi speriaţi ai unei căprioare care nu mai văzuse niciodată un om.

Bârfele începură să răsară şi să se audă tot mai tare în jurul lor.

— Domnule Knight! Lady Gertrude folosi tonul cel mai dezaprobator cu putinţă. Nu-i păsa dacă o auzea cineva. Să nu mai faci niciodată asta. Este complet nepotrivit.

— Până când vom fi căsătoriţi, răspunse el.

Nici lui nu îi păsa dacă era auzit.

— Niciodată, zise Lady Gertrude cu o fermitate zdrobitoare. Rectifică apoi şi adăugă: Niciodată în public.

Eleanor nu zise nimic – doar pleacă uşor capul şi roşi. Remington ar fi putut jura că vedea strălucirea lacrimilor în genele ei.

Se simţi vinovat o clipă. Însă doar preţ de o clipă. S-o ia naiba. Majoritatea femeilor pe care le cunoscuse el foloseau plânsul ca pe o armă, ca să obţină ceea ce-şi doreau. Ducesa lui însă părea ruşinată de lacrimile ei – părea a-şi dori să nu le fi văzut nimeni. Nici el, nici altcineva din mulţime.

Se interesase în amănunt despre femeia aceea înainte de a face oferta ca să-i câştige mâna – şi toată lumea îi spusese că se simţea în largul ei în societate, că era curajoasă, deschisă şi profund conştientă de importanţa ei, fără a fi totuşi snoabă. Oare de ce o schimbaseră atât de mult anii petrecuţi în străinătate? Sau era un alt joc prin care urmărea să obţină compasiune pentru situaţia în care afla?

— Iată-l pe Lord Betterwoth – şi aceea nu e soţia lui. Lady Gertrude flutură din degete, în semn de salut. Domnule Knight, te poţi comporta cuviincios cât mă duc eu să vorbesc cu doamna Ashton? Ea ştie mereu cele mai noi bârfe şi mă poate pune la curent cu toate noutăţile.

— Voi fi un gentleman englez desăvârşit!

„Plicticos şi fără sânge în vene.”

— Nu te deranjează, nu-i aşa, dragă nepoată? În mod evident, Eleanor nu voia ca ea să plece. Însă ochii lui Lady Gertrude străluceau de bucurie, aşa că Remington privi cum ducesa lui pierdu bătălia dintre dorinţă şi bunătatea ei.

— Mergi, doamna mea. De vreme ce am fost plecată din ţară, şi eu sunt neştiutoare, şi va trebui să mă pun la curent cu toate cele întâmplate.

— Mă întorc în timp util pentru prezentare. Păstrează-

mi locul, domnule Knight.

— Să nu întârzii, zise el, folosind tonul poruncitor.

Lady Gertrude începu să rostească un răspuns obraznic. Apoi văzu că era foarte serios şi, amintindu-şi care era datoria ei acolo, zise:

— Sigur că am să fiu aici. Nu mi-am uitat rolul de însoţitoare. Aproape că ţopăia de bucurie – atât de mult îşi dorea să plece de lângă ei.

Eleanor zise încet:

— Nu e nevoie să fii rău cu ea. Nu are intenţii rele.

Mustrarea ei îl surprinse.

— Nu sunt rău cu ea. Eu am angajat-o. O plătesc bine, ca să mă asigur că reputaţia dumitale nu are de suferit din cauza asocierii noastre premaritale. Nu făceam decât să-i amintesc care sunt îndatoririle ei. În plus, cred că te simţi mai în largul tău cu mine dacă este şi ea în apropiere, Auzi cum ei i se tăie răsuflarea. Sau nu-i aşa?

Ea întoarse capul, fără să îi răspundă.

Se trezi distras de şuviţele negre de păr care îi mângâiau pielea albă de pe ceafă. Poate avea să înveţe totuşi să-i placă noua tunsoare... în fond, nu prea avea de ales, nu-i aşa? Cel puţin până nu-i creştea părul la loc.

— Remington! Clark se chinui să-şi facă loc prin mulţime până lângă el. Mă bucur să te revăd atât de repede.

— Şi eu mă bucur. Remington se întoarse spre Madeline. Dă-mi voie să ţi-o prezint pe Excelenţa Sa, marchiza de Sherbourne, viitoarea ducesă de Magnus şi viitoarea mea soţie. Excelenţă, dumnealui este domnul Clark Oxnard, preşedintele Băncii Whittington şi un om pe care sunt mândru să-l numesc prieten.

Madeline îl privi pe Clark, aproape îngheţată de spaimă. Dar Clark făcu o plecăciune şi chicoti:

— Milady, dacă-mi permiţi, am auzit că semeni cu verişoara dumitale, domnişoara Eleanor de Lacy, şi chiar

aşa este. Într-adevăr, semănaţi. Am cunoscut-o pe tânăra domnişoară cu mulţi ani în urmă, înainte să plec de la Blinkingshire, şi, dacă n-aş şti adevărul, aş zice că sunteţi surori gemene.

Eleanor se grăbi se facă o reverenţă, care o făcu să arate ca şi când şi-ar fi pierdut echilibrul.

— Nu gemene. Nu, nu suntem.

— Sigur că nu, zise Clark relaxat. Logodnicul acesta al dumitale m-a rugat să-i fiu cavaler de onoare la nuntă. Mă simt extrem de onorat. Puse mâna pe braţul lui Remington. E unul dintre cei mai buni băieţi pe care i-am cunoscut vreodată. Eşti o tânără foarte norocoasă. Desigur, şi el e un bărbat tare norocos.

— Da, chiar sunt, zise Remington.

— Voi fi la biserică, pregătit pentru orice.

Clark îi făcu un semn cu subînţeles lui Remington. Odată cu acea asigurare verbală, Remington recunoscu un sentiment crescând de camaraderie, diferit de orice simţise până atunci.

— Clark, îţi mulţumesc. Îmi refaci încrederea în oameni.

— Ba deloc. Clark zâmbi larg. Pur şi simplu n-aş îndrăzni să-l pierd pe cel mai profitabil client al băncii.

Remington chicoti.

Eleanor se uita la cei doi bărbaţi de parcă vorbeau într-o limbă străină. Nu spusese nimic. Fără replici de complezenţă. Fără curtoazii. Dacă ea avea de gând să se comporte la fel cu toţi asociaţii lui, atunci Remington trebuia să poarte o discuţie serioasă cu ea, despre politeţurile cuvenite.

Clark însă nu găsi nimic nepotrivit în purtarea ei.

— Ar trebui să mă întorc. Doamna Oxnard este o făptura foarte micuţă, şi mulţimea o s-o împingă dintr-o parte în alta dacă nu sunt cu ea. Dacă nu mai apucăm să ne vedem în seara asta, ne vedem la ceremonia de nuntă.

A fost o plăcere, Excelenţă.

— Mi-a făcut plăcere, domnule, răsună vocea ei, şi privi după el de parcă ar fi fascinat-o spatele lui.

Remington îi vorbi încet la ureche:

— E atât de îngrozitor pentru tine să fii văzută la braţul meu?

— Poftim?

Se uită în sus la el şi clipi, cu aparentă uimire. Din cauza întrebării lui. Din cauză că îl vedea atât de aproape de ea.

— Abia dacă te-ai uitat la Clark, şi pe mine nu m-ai privit deloc în ochi de când am ajuns.

Dar se uita la el în acel moment. Îl vedea, pentru că avea buzele uşor întredeschise, iar genele îi fluturau de parcă se chinuia să menţină contactul vizual.

— Ţi-e ruşine să fii văzută cu mine.

— Ba deloc!

— Sunt îmbrăcat adecvat şi, cu excepţia unui sărut ocazional pe încheietura mâinii dumitale, m-am şi comportat cuviincios, aşa că poate te îngrijorează faptul că reputaţia dumitale de aristocrată va avea de suferit prin prisma asocierii cu mine.

— Ducesa de Magnus are un statut atât de important, încât reputaţia sa nu poate suferi prejudicii, nici măcar din pricina faptului că a apărut la un bal la braţul dumitale. Zâmbi când făcu afirmaţia, parcă amuzată de propria-i cutezanţă. Sub influenţa acelei veselii, se îmbujoră, iar ochii îi străluciră şi gropiţele acelea încântătoare pe care le avea în obraji îi vibrară.

Se gândi imediat: „E fermecătoare”. Se aşteptase ca femeia aceea să-l provoace, nu să-l încânte. Îl surprinsese, iar acest lucru îl neliniştea. Cu toate acestea, era doar o femeie – şi încă o femeie al cărei tată ţinea atât de puţin la ea încât fusese dispus să-i rişte viitorul la un joc de noroc. Remington nu trebuia să uite asta. El deţinea controlul

asupra situaţiei.

Îi atinse bărbia cu degetul înmănuşat în alb şi-i ridică faţa spre a lui.

— Zâmbeşti mult prea rar. Mă întreb de ce.

Ei îi dispăru orice urmă de amuzament. Îşi şterse mâna în jos pe fustă, de parcă i-ar fi transpirat palma în mănuşă.

— Nu-mi plac balurile.

— Eşti agitată.

— Nu am în fiecare zi privirile tuturor aţintite asupra mea.

Ştia foarte bine că nu era adevărat. Aflase adevărul despre scandalul care o făcuse să părăsească Anglia.

— Aş fi crezut că eşti obişnuită cu asta. Ai stârnit destul de multe bârfe când ai pus capăt ultimei tale logodne.

Eleanor se albi la faţă. Madeline făcuse valuri când rupsese logodna cu contele de Campion, iar în acel moment Eleanor deveni conştientă că el îi cunoştea trecutul. Îşi recăpătă calmul, apoi izbucni:

— Am să te anunţ eu, domnule, când trecutul meu devine treaba dumitale.

— Vei fi soţia mea. Îi zâmbi, făcând pe plac mulţimii şi în acelaşi timp arătându-i falsa lui afecţiune. Trecutul dumitale este *acum* treaba mea.

— Mi s-a spus despre căsătorie că este un schimb reciproc. Am să-ţi spun secretele mele când mi le dezvălui şi tu pe ale dumitale. Îi zâmbi şi ea cu aceeaşi afecţiune falsă pe care i-o arătase şi el, apoi făcu un gest spre mulţimea care fremăta şi-l invită: Te rog. *Este,* în fond, locul potrivit.

— Aşadar, pasărea ştie să răcnească, până la urmă. Avansară spre capătul din faţă al şirului de oameni. Nu trebuie să-ţi faci griji că-l vei vedea pe Campion aici. E plecat din oraş.

— Foarte bine. Nu vreau să-l văd, zise ea exagerat de pătimaş.

— N-ar fi contat nici dacă ai fi vrut.

Stăteau în capătul scărilor care coborau spre sala imensă de bal. Mai jos de ei se ridicau stâlpi de marmură neagră, care ajungeau până la tavanul albastru cu auriu. Ferestrele se înălţau, impunătoare şi înguste. Încăperea era atât de plină, încât oamenii abia se puteau deplasa. Cu siguranţă nu dansa nimeni pe muzica orchestrei mici, aşezate în colţ, care se chinuia din răsputeri să acopere pălăvrăgelile cu acordurile ei.

Scena era pregătită. Piesa începuse. Totul mergea conform planului.

Capitolul 10

Privind în ochii reci şi limpezi ai domnului Knight, Eleanor înţelese greşeala din planului lui Madeline. Se hotărâse să vină la Londra şi să vorbească cu domnul Knight despre acea logodnă nelegitimă. O nebunie – pentru că domnul Knight avea să facă exact aşa cum îşi dorea. Iar ceea ce-şi dorea era să se însoare cu ducesa. *Biata Madeline* – trebuia să se mărite cu el dintr-un motiv extrem de nejustificat: un pariu pierdut!

Şi *biata Eleanor* – ea trebuia să privească neputincioasă şi apoi să dispară.

„Voi obţine ceea ce-mi doresc”, o avertizase el.

Eleanor îşi împreună mâinile. O dorea… Oare avea să-şi schimbe cu uşurinţă afecţiunea spre Madeline? Poate că se măgulea, dar nu credea asta, Toate planurile lor se dovedeau anapoda, şi doar Dumnezeu putea şti ce avea să se întâmple.

Lady Gertrude se strecură prin mulţime şi ajunse

înapoi la locul ei.

— Am venit, am venit!

Îi privi pe amândoi, apoi zise:

— Simt că v-aţi mai relaxat. Să plec iarăşi?

— În niciun caz. Sunt pe cale să ne prezinte.

Domnul Knight îi spuse crainicului numele lor. Lady Gertrude îi zise în şoaptă lui Eleanor:

— Ce poveşti mi-a fost dat să aud! Îi făcu cu ochiul, apoi încuviinţă din cap şi continuă, într-o şoaptă teatrală: Mai târziu, când vom fi singure.

— Bine, doamnă.

Eleanor avea gâtul uscat şi palmele umede şi se simţea ameţită şi expusă, din cauza noii tunsori. Îl auzi pe crainic rostind încet:

— Da, domnule Knight, ştiu cine sunteţi. Se întoarse apoi spre sala de bal aglomerată şi zgomotoasă şi strigă: Excelenţa Sa, marchiza de Sherbourne şi viitoare ducesă de Magnus!

Toate capetele din sala de bal spre întoarseră spre scări.

— Lady Gertrude, ducesă de Glasser!

Conversaţiile începură să se stingă.

— Şi domnul Remington Knight!

Pe măsură ce coborau scările, tăcerea deveni din ce în ce mai profundă şi mai apăsătoare. Până şi orchestra amuţise. Niciodată, în viaţa ei liniştită, Eleanor nu mai primise atât de multă atenţie. Ba, chiar mai rău, recunoştea o bună parte dintre oamenii din mulţime. Oare o recunoşteau şi ei pe ea? Când avea să fie dezvăluit faptul că era o impostoare?

Lady Gertrude zise, neafectată:

— Ce mai intrare ne facem! Şi după cum mă aşteptam, e îngrozitor de multă lume. Nu-i aşa că e de-a dreptul palpitant?

Nu palpitant. *Înfiorător.* Mâna lui Eleanor se strânse în

jurul cotului domnului Knight. Lungimea scării părea a se mări cu fiecare pas. Toţi ochii aceia… care îi priveau… şi îi tot priveau. I se păru că picioarele i se măriră prea mult ca să mai încapă pe trepte. Cu siguranţa avea să se împiedice şi să cadă. Da, urma să cadă – şi, chiar dacă nu avea să fie dată afară pentru că era o impostoare, avea să o facă de râs pe Madeline.

Ajunseră în cele din urmă la pardoseala cu negru şi alb, de marmură. Ochii care până atunci se holbau se întoarseră de la ei. Se reluă zumzetul conversaţiilor. Eleanor putea să respire din nou.

Lord şi Lady Picard întâmpinau oaspeţii. Doamna era o amfitrioană desăvârşită, iar domnul… un măscărici desăvârşit.

Eleanor îi cunoscuse în urmă cu patru ani, în timpul primului sezon al lui Madeline – dar Lady Picard abia dacă se uitase la însoţitoarea ei, în timp ce Lord Picard făcuse mai mult decât să se uite. Se holbase la ea, pofticios, ca la toate tinerele – dar nu îi studiase şi chipul. Eleanor era sigură că nu aveau să o recunoască drept cine era cu adevărat. Dar oare urmau să-şi dea seama că nu era cine pretindea?

Se pregăti sufleteşte, dar Lady Picard o privi fără cel mai mic semn că ar fi recunoscut-o.

— Milady, ce frumos din partea dumneavoastră ca balul nostru să fie prima petrecere la care participaţi de când v-aţi întors în Anglia. Şi domnule Knight… Dragă domnule, speram că veţi veni să-mi faceţi seara – flutură din gene – desăvârşită.

El făcu o plecăciune în faţa femeii.

— N-aş fi ratat asta pentru nimic în lume.

— Nu, sigur că nu. Primul bal cu noua dumneavoastră logodnică. Lady Picard o privea cu nesaţ pe Eleanor, dar, aparent, nu observase nimic neobişnuit cu ducesa. Eleanor trecuse cu bine de prima încercare. Bănuiesc că logodna

asta a fost o mare surpriză când v-aţi întors acasă, nu-i aşa, Excelenţă?

Întrebarea o făcu pe Eleanor să scrâşnească din dinţi.

— Excelenţa Sa ducele de Magnus se gândeşte la ce e mai bine pentru fiica sa.

Nu era atât un răspuns, cât o dojană, iar Lady Picard o acceptă cu un zâmbet încordat.

— Ce mult mă bucur să te văd, Lady Glasser. Eşti invitata nepoatei dumitale?

— Şi însoţitoarea ei, zise ferm Lady Gertrude. Sunt lângă ea zi şi noapte. Nu o las singură nicio clipă.

Lady Picard îl adora din priviri pe domnul Knight.

— O idee foarte bună. Domnul Knight este un om extrem de periculos.

— Cum puteţi spune aşa ceva? Sunt un mieluşel, protestă domnul Knight.

Lady Gertrude şi Lady Picard chicotiră.

Eleanor nu putu nici măcar să zâmbească. Un mieluşel. Absurd. Era un lup care nici măcar nu se obosea să-şi ascundă colţii şi ghearele – sau firea nemiloasă. Iar dacă cineva de acolo ar fi ştiut că ea locuia în casa lui, toate protestele lui Lady Gertrude ar fi devenit inutile, iar reputaţia lui Eleanor ar fi fost ruinată. Dădea numai peste probleme, oriunde se întorcea, şi toate aveau legătură cu domnul Knight.

Ba, chiar mai rău de atât, când îl privea, nu îl mai percepea ca pe un american parvenit. Nu mai conta că o ameninţase, că o spionase sau că o constrânsese. În seara aceea arăta absolut fantastic. Purta nişte pantaloni negri până la genunchi[1] şi o haină neagră cu o croială foarte

1 Pantalonii bărbăteşti care se terminau imediat sub genunchi, unde erau strânşi cu şnur, se numeau *culotte* (termen provenit din limba franceză). Acest tip de pantaloni se purtau cu ciorapi înalţi, care ajungea până la limita inferioară a pantalonilor. Aceşti pantaloni intrau în garderoba nobililor şi erau obligatorii la recepţiile de gală, la începutul secolului al XIX-lea. (n.tr.)

elegantă, aşa cum ar fi trebuit să poarte orice bărbat – pe de altă parte, nu toţi aveau o siluetă adecvată. Lavaliera lui albă ca zăpada fusese legată într-un nod complicat. Avea o vestă de mătase cu un model subtil de flori de iris aurii, pe fundal albastru, şi pantofi negri, simpli. Domnul Knight nu avea nevoie de tocuri înalte – se înălţa deja deasupra celorlalţi bărbaţi, în ochii ei, era specimenul perfect de bărbat, şi, privind în jur, Eleanor observă că nu era singura femeie care îl considera aşa. Înspre domnul Knight se îndreptau multe priviri lascive şi cochete.

— Cum vi s-a părut Europa, Excelenţă? întrebă Lady Picard.

— O degringoladă totală, zise Eleanor.

— Îngrozitorul de Napoleon! Lady Picard îşi ridică nasul cârn. Voi găzdui o mică serată mai târziu, doar pentru noi, femeile, şi ne veţi putea povesti despre aventurile dumneavoastră.

— Ar fi minunat.

Eleanor plănuia să fie de mult plecată.

Arătând spre scările din spatele lor, domnul Knight zise, pe un ton întrebător:

— Prinţul trebuie să sosească destul de târziu la petrecerile dumneavoastră, altfel foarte mulţi oameni n-ar mai putea intra.

— O, Doamne, şopti Lady Gertrude.

Lui Eleanor i se tăie răsuflarea şi se rugă ca Lady Picard să pretindă că îl înţelegea. În schimb, doamna se încruntă, vădit nedumerită.

— La ce anume vă referiţi?

— Nu poate ajunge nimeni după sosirea prinţului…

Lady Picard chicoti, plină de înţelegere.

— Nu, nu, mă tem că sunteţi confuz, domnule Knight. După ce soseşte Prinţul, nu poate *pleca* nimeni, înaintea lui. Nu există reguli cu privire la *sosirea* după Maiestatea Sa.

— A. Ignoranţa mea americană se vădeşte din nou.

Domnul Knight îi aruncă lui Eleanor o privire ucigătoare.

— Sunt atât de multe reguli sociale – Lady Picard îşi odihni mâna pe a lui, cu un aer intim, care dezvăluia mult prea clar de ce era răsfăţatul înaltei societăţi – şi vi le amintiţi extrem de bine.

Domnul Knight zâmbi, etalându-şi dantura impecabilă.

— Am o memorie perfectă. Îmi amintesc tot.

„Mai ales de trădarea lui Madeline", zise el fără cuvinte. În spatele lor, oamenii tuşeau şi se înghesuiau.

Lady Picard decise că făcuse destul spectacol prin intermediul lor şi că venise momentul să treacă mai departe.

— E o plăcere să vă avem în seara asta aici. Cina se va servi la miezul nopţii. Vă rog, dansaţi şi simţiţi-vă bine!

Îşi înfipse cotul în coastele soţului ei. Bărbatul se opri cu greu din contemplarea sânilor lui Eleanor.

— A? Ce? Da, soţia mea chiar spunea azi că dacă nu apar în seara asta faimoasa Lady Sherbourne şi nemernicul acela norocos de domnul Knight, va declara balul o mare dezamăgire şi nu avea de ales decât să se spânzure.

— Nu puteam permite una ca asta, zise domnul Knight. Societatea engleză ar fi suferit o mare pierdere.

Lady Picard radia. Lord Picard încuviinţă din cap. Oare niciunul din ei nu sesizase sarcasmul din vocea domnului Knight? Eleanor interveni, calmă:

— Vă mulţumim pentru invitaţie. N-am fi ratat cel mai important eveniment al sezonului pentru nimic în lume. Îl luă de acolo pe domnul Knight, cu un mic ghiont.

Oamenii de-abia aşteptau să se năpustească asupra lor, dar domnul Knight se uită urât, şi se lăsară cu toţii păgubaşi – cel puţin pentru moment. Zise apoi, fără urmă de politeţe:

— Lady Gertrude, caută-ţi prietenii şi staţi la o bârfă mică.

Lady Gertrude îl privi cu îndoială.

— Dar abia ce i-am spus lui Lady Picard că nu plec nicio clipă de lângă Madeline.

— Voi avea eu grijă de logodnica mea pentru tot restul serii. Nu are ce să i se întâmple rău aici, în sala de bal.

Vai, dacă ar fi ştiut!

Lady Gertrude o privi pe Eleanor.

— Mergi, mătuşă. Voi fi bine.

Remington aşteptă să rămână singuri, apoi zise pe un ton rece, dar, în acelaşi timp, furios:

— Lord Picard nu are niciun drept să saliveze după tine. Pe viitor, lasă-mă pe mine să mă ocup de astfel de situaţii.

— La ce intrare ne-am făcut, domnule, era imposibil să nu atragem atenţia. A fost opera dumitale. Acum nu te poţi plânge că a funcţionat.

Se considera vocea logicii şi a raţiunii şi fu surprinsă când îl văzu pe domnul Knight întunecându-se de furie.

— Cât despre Lord Picard… e deja ameţit şi o să sforăie până la miezul nopţii.

Luă o gură de aer ca să prindă puteri şi se pregăti să dea piept cu mulţimea. În schimb, domnul Knight o prinse de mână şi o întoarse cu faţa spre el.

— Am şi alt motiv să fiu furios. Repetă anevoios afirmaţia pe care o făcuse ea mai devreme: Nu avem voie să sosim după venirea prinţului?

Dacă nu ar fi fost atât de neliniştită şi atât de conştientă de observatorii din jur, Eleanor ar fi zâmbit pentru mica victorie pe care o obţinuse.

— Am fost mult timp plecată din Anglia.

— Atât de mult încât ai uitat una dintre regulile de bază?

— Nu, dar suficient cât să uit că trebuie să spun mereu adevărul.

Expresia de pe chipul lui o făcu pe Eleanor să-şi dorească să fi fost acolo Madeline, ca să-l manipuleze. Era mai mult decât evident că ea nu putea. Era o impostoare, care cu siguranţă avea să fie demascată în seara aceea, la braţul celui mai charismatic bărbat pe care-l cunoscuse vreodată. El urma să se căsătorească cu verişoara ei – şi cu siguranţă avea să o urască după noaptea aceea.

— Excelenţă! se auzi o voce feminină.

Eleanor se întoarse uşurată şi se trezi fată în faţă cu o femeie care îi părea cunoscută. Foarte cunoscută.

— Nu îţi aminteşti de mine, Excelenţă? Vocea femeii atinse o notă foarte înaltă, care îl făcu pe domnul Knight să tresară. Am fost Horatia Jakeson.

Horatia Jakeson îşi făcuse debutul în înalta societate în acelaşi sezon în care debutase Madeline – era o fată dulce, care suferise de acnee, avea buze înguste şi un tată tradiţionalist care îi cerea să se îmbrace conservator şi să nu folosească niciodată, dar absolut niciodată, produse cosmetice.

Aparent, ieşise de sub tutela tatălui său, întrucât în acea seară era fardată în obraji şi avea buzele date cu ruj. Îşi tunsese părul şi-l avea aranjat astfel încât să-i ascundă fruntea lată şi luase cam zece kilograme în greutate – cele mai multe se vedeau în partea din spate.

— Horatia?

Eleanor clipi uimită. Horatia bătu din palme. Avea mâinile pline de inele.

— Îţi aminteşti!

Horatia era una dintre fetele care se chinuiseră din răsputeri să ajungă în cercul personal al lui Madeline. Nu reuşise, dar petrecuse multe ore mărturisindu-i ambiţiile ei însoţitoarei lui Madeline. Cu siguranţă aceasta avea să o recunoască. Eleanor îşi spuse că era mai bine ca demascarea să aibă loc acolo, chiar în acel moment – măcar aşa avea să se încheie aşteptarea aceea care îi

chinuia nervii. Ridică bărbia, se înfipse bine în picioare şi aşteptă ca Horatia să se uite la ea – să o privească cu adevărat – şi să îşi dea seama că nu era ducesa.

În schimb, Horatia începu să pălăvrăgească:

— M-am căsătorit cu Lord Huward într-o zi îngrozitoare – trebuia să vezi cât de tare ploua –, şi toată lumea a spus că e un semn rău, dar avem doi fii, aşa că probabil s-au înşelat. Şi acum sunt Lady Huward. Noi două eram cele mai bune prietene înainte să pleci din Anglia. Îţi aminteşti asta, nu-i aşa?

În acel moment, Eleanor îşi aminti cum vorbea Horatia – mult şi incoerent. Îşi aminti că discuţiile cu Horatia erau de-ajuns să facă pe oricine să vrea să ţipe de groază. Uitase că Horatia nu avea niciun pic de spirit de observaţie.

Horatia continua să o privească, cu o expresie foarte mulţumită.

— Se pare că ţi-a priit călătoria pe continent. Arăţi minunat. Nu că nu erai frumoasă şi înainte, dar erai un pic cam slabă – îţi aminteşti. Acum te-ai mai rotunjit în obraji. Coafura asta e ultima modă din Franţa?

Eleanor tresări. În ultima oră uitase complet de păr. Îşi atinse cu degetele şuviţele scurte de păr. Încă nu se obişnuise cu tunsoarea – probabil nu avea să se obişnuiască niciodată cu ea. Dar, dacă asta o ajuta să nu fie recunoscută, merita din plin sacrificarea părului ei frumos, care-i ajungea până la talie. Părul ei… singura ei vanitate.

Se uită spre domnul Knight. Tunsoarea aceea îl înfuriase teribil. Spre surprinderea ei, îi plăcuse furia lui.

Nu înţelegea de ce. În mod normal, astfel de scene i-ar fi provocat dureri de stomac – ar fi făcut-o să vrea să fugă şi să se ascundă. Dar, când domnul Knight se apropiase de ea ca un uragan, înţelesese un singur lucru. Că îi păsa suficient de mult cât să facă o scenă.

Reacţia ei fusese interesantă.

A lui fusese de a dreptul fascinantă.

Horatia continua să vorbească:

— Dar probabil nu ai fost în Franţa. Cu groaznicul de Napoleon… Chiar nu se gândeşte la nimeni altcineva decât la el însuşi?

Dar cum se făcea că Horatia nu observa deloc diferenţa dintre Madeline şi Eleanor? Oare Eleanor se schimbase atât de mult în patru ani? Sau poate că anii şterseseră claritatea amintirilor Horatiei şi astfel vedea persoana care i se prezentase?

Ochii mari ai Horatiei se îndreptară spre domnul Knight. Afişă dintr-odată surprinderea pe care nu o arătase faţă de Eleanor.

— Bună seara. Nu te-am văzut acolo, deşi nu ştiu cum aş fi putut rata cel mai chipeş domn al întregului sezon. Lord Huward spune că mi-aş uita şi capul dacă n-ar fi ataşat de gât, dar eu îi spun mereu: „Huie” – aşa îi spun eu, Huie –, „Huie, este absurd ce spui! Toţi oamenii au capul ataşat de gât”. Iar apoi el îmi spune că e ceva ce se poate corecta. E foarte amuzant!

Eleanor se încumetă să arunce o privire spre domnul Knight. Expresia lui era un amestec de groază şi fascinaţie, care o făcu să izbucnească în râs. Probabil uşurarea o făcuse să dea frâu liber emoţiilor, dar privirea întunecată a domnului Knight nu făcea altceva decât să-i sporească bucuria.

— Scuză-ne, murmură el după ce făcu o plecăciune, apoi o conduse de acolo. E o prietenă de-a dumitale? ceru să ştie.

Lui Eleanor îi era greu să rămână serioasă.

— Nu fi ridicol, sigur că nu. Este o persoană căreia i-ar fi plăcut să o considere pe ducesă o prietenă de-a ei.

Cineva cu care tocmai interacţionase fără a se da de gol. În acel moment, aproape că îi plăcea de Horatia.

— Vorbeşti mereu despre dumneata la persoana a treia, de parcă ai face parte din familia regală, comentă

Remington.

— Păi, aproape sunt, îi răspunse Eleanor. Aproape.

Oare toată lumea se aştepta ca pe Madeline s-o fi schimbat călătoriile ei? Să se fi schimbat la fel de mult ca Horatia? Iar dacă aşa stăteau lucrurile, era posibil, destul de posibil, ca lui Eleanor să-i reuşească şiretlicul.

Foarte mulţi oameni zăboveau în apropiere, aşteptând să îi vorbească, şi, de îndată ce ridică privirea, primul domnul se repezi înainte, ca şi când ar fi condus un atac. Scund, chel şi îmbrăcat într-o haină neobişnuită, colorată în galben şi albastru, omul făcu o plecăciune grăbită.

— Excelenţă, mă bucur să văd că v-aţi întors în Anglia. Ne-a fost extrem de dor de frumuseţea dumneavoastră.

Îşi amintea de eh era un negustor care-şi cumpărase locul în societate. La fel ca o molie, zbura de la o persoană bogată şi cu titlu nobiliar la alta, fără a străluci niciodată cu adevărat. Era sigură că nu avea să remarce că era o impostoare – şi, oricum, chiar dacă ar fi observat, n-ar fi îndrăznit să spună nimic de teamă ca nu cumva să se înşele.

— Mulţumesc, domnule Brackenridge.

Îl lăsă să îi ia mâna înmănuşată şi să facă o plecăciune deasupra ei, asemenea unui amorez fermecat.

— Ai grijă, domnule Brackenridge, n-aş vrea să mă văd obligat să te provoc la duel.

Domnul Knight stătea în stânga ei, înalt, drept şi fără să zâmbească, ca un dragon care o proteja pe doamna pe care o câştigase, într-un fel poate chiar aşa şi era. Probabil foarte mulţi oameni prezenţi în seara aceea acolo, în sala de bal, considerau ruşinoasă uniunea dintre cea mai nobilă femeie a Angliei şi un afacerist american. Totuşi, în timp ce stătea lângă ea, niciunul dintre ei nu avea îndrăzneala de a-i contesta apriga revendicare.

Eleanor nu apucă să audă răspunsul agitat al lui

Brackenridge la provocarea domnului Knight, pentru că veni în faţă următorul domn. Pistruiat şi roşcat, părea să nu aibă mai mult de optsprezece ani. Cu toate acestea, zise:

— Excelenţă, e o plăcere să te întâlnesc din nou.

„Din nou?” Eleanor nu-şi amintea să îl fi întâlnit vreodată. Zâmbi politicos şi se chinui cu disperare să-şi amintească numele lui.

— Nu o mai necăji, Owain, ştii foarte bine că abia dacă ne-a observat ultima dată când ne-am întâlnit. O fată care semăna incredibil de mult cu Owain făcu o reverenţă graţioasă. Este fratele meu geamăn, şi, când ne-ai văzut dumneata ultima dată, eram în camera copiilor. Sunt domnişoara Joan Hanslip, iar el e Owain.

— A, îmi amintesc acum! Madeline şi Eleanor vizitaseră familia Hanslip cu cinci ani în urmă şi descoperiseră o familie numeroasă şi foarte veselă. Mă bucur să te revăd, domnule Hanslip. E primul dumitale sezon, domnişoară Hanslip?

— Da, şi mă simt minunat.

Îi aruncă un zâmbet bărbatului înalt şi slab din spatele său.

Era cam de vârsta domnului Knight, şi Eleanor şi-l amintea foarte bine – şi, fără îndoială şi el îşi amintea de ea.

— Lord Martineau. Mă bucur să te văd.

Vorbea încet şi se pregătea, încă o dată, să fie dată în vileag.

— E un privilegiu să te avem înapoi, Excelenţă, zise el, fără să îi pese cu adevărat dacă era acolo sau în infern.

Avea ochi numai pentru domnişoara Hanslip.

Eleanor privi împrejur la oamenii care se strângeau în jurul ei şi se strădui să recunoască toate fetele, să-şi amintească toate numele şi să fie ducesa pe care se aşteptau să o vadă. Trebuia să pretindă că era o aristocrată – şi nu orice aristocrată, ci una dintre cele mai importante

din ţară. O aristocrată care stârnise un scandal de proporţii ce o împinsese să fugă într-o călătorie lungă. A cărei viaţă fusese pariată şi pierdută la un joc de noroc – şi care în acel moment, în ochii societăţii, aparţinea unui american parvenit. Pe scurt, era o femeie care trezea curiozitatea şi interesul tuturor celor prezenţi în sala de bal.

— Excelenţă, e un mare privilegiu să fiu prezent la întoarcerea dumitale după atât de mult timp petrecut în exil. Corsetul[2] domnului scârţâi când făcu o plecăciune, în timp ce mustăţile lui blonde şi stufoase aproape că păreau să formeze o fiinţă vie pe obrajii săi rotunzi. Trebuie să fii foarte fericită că te-ai întors la civilizaţie. Ce expediţie sălbatică! Şi cât de nefericită!

— Mă bucur că m-am întors întreagă. Oamenii chicotiră, de parcă ar fi spus o vorbă de duh, în timp ce numărul feţelor din jurul său era în continuă creştere. Eleanor miji ochii, uitându-se la domnul acela şi încercând să-şi aducă aminte numele lui. Îşi aminti apoi şi zise, încântată de ea: Dar nu a fost cu totul neplăcută… domnule Stradling.

Omul făcu un pas în spate, profund jignit.

— *Lord* Stradling.

Eleanor se înroşi foarte tare în obraji.

— Desigur. Vicontele Stradling. Iartă-mă, m-a lăsat pentru o clipă memoria.

— Mă bucur să te văd, Stradling. Domnul Knight părea foarte amuzat de gafa ei. Cum s-a descurcat calul acela al dumitale în ultima cursă?

Domnii Knight şi Stradling se retraseră o clipă, şi veni în faţă o doamnă, care ridică din umeri şi dădu ochii peste cap în direcţia domnului Stradling, parcă indicându-i lui

---

2 Piesă vestimentară folosită pentru a strânge talia şi a crea un corp ideal. Timp de două secole (XVII - XIX) atât femeile, cât şi bărbaţii au purtat astfel de piese vestimentare, exceptând o scurtă perioadă de timp în apropierea Revoluţiei Franceze, (n.tr.)

Eleanor că nu trebuia să-i ia nemulţumirea în serios.

— Excelenţă, sunt sigură că aventurile dumitale au făcut să-ţi dispară toate numele din minte. Sunt Lady Codell-Fitch şi, la fel ca mulţi dintre noi, vreau să te felicit pentru logodna dumitale.

— Da, felicitări!

— Felicitări!

— Minunată logodnă!

Felicitările erau nesincere şi însoţite de mulţi ochi holbaţi. Cu toate acestea, Eleanor se prefăcu mulţumită – la fel cum ar fi făcut şi Madeline. Îl luă de braţ pe domnul Knight şi îl strânse.

— Este destul de chipeş. Se trezi îndrăznind să îi sfideze pe toţi, cu bărbia ridicată. Vă doresc tuturor să fiţi la fel de norocoşi.

Oamenii aceia îmbrăcaţi foarte elegant şi mult prea parfumaţi fură luaţi prin surprindere. Probabil s-ar fi aşteptat ca ea să se alieze cu ei, nobilimea engleză, şi printr-o clipire sau un suspin să le dea de înţeles că ura căsătoria aceea. În acel moment, nici nu mai fusese nevoie să se gândească la felul în care ar fi reacţionat Madeline – pentru că în acea privinţă, ambele verişoare gândeau la fel. Niciuna din ele nu ar fi permis ca domnul Knight să îndure dispreţul societăţii. Poate că nu îşi doreau acea căsătorie, dar mândria de Lacy nu lăsa ca acest lucru să fie ştiut de altcineva.

Domnul Knight se apropie şi îi şopti la ureche:

— O frumoasă amăgire, dar nu cumva să-ţi imaginezi că sunt impresionat. Permite-mi să te asigur că îmi amintesc foarte bine ce s-a întâmplat azi-dimineaţă, când ai încercat să fugi de mine. În seara asta m-ai sfidat în legătură cu coafura şi rochia şi m-ai minţit ca să-ţi impui voinţa. Primesc cuvintele dumitale cam cu îndoială. Râse pe înfundate. Zâmbeşte ca şi când ţi-aş şopti la ureche cuvinte de amor, şi toate doamnele acestea vor merge la culcare în

seara asta nemulţumite de partenerii lor.

Eleanor făcu mai mult de-atât. Câteva minute lungi şi deznădăjduite, îşi dori să se fi aflat în altă parte.

Oriunde altundeva. Faptul că se afla acolo, cu domnul Knight, în acel moment, în timp ce toţi ochii îi cercetau avid, făcea orice altă încercare prin care trecuse să pară o joacă de copii – chiar şi înfruntarea unui batalion francez sau perspectiva petrecerii întregii vieţi într-un harem turcesc. Cel puţin până în acel moment nu o recunoscuse nimeni. Nu o demascase nimeni. Oamenii pe care-i cunoscuse cu patru ani în urmă se schimbaseră şi se aşteptau ca şi ea – sau mai degrabă Madeline – să se fi schimbat. Ba, şi mai important, Eleanor fusese însoţitoarea lui Madeline, adică o femeie considerată de mulţime ca fiind atât de neimportantă, încât foarte puţini se obosiseră să o studieze cu atenţie. Acest lucru laolaltă cu firea ei retrasă şi credinţa aristocraţiei în propria atotputernicie o ţineau la adăpost de a fi descoperită.

Eleanor nu crezuse niciodată că avea să fie atât de norocoasă.

Apoi norocul i se termină.

O frumuseţe matură cu proporţii perfecte îşi croi drum cu coatele prin mulţime. Chipul şi bărbia ei erau înguste – după ultimele cerinţe ale modei. Buzele ei cărnoase aveau în permanenţă forma unui zâmbet strâmb, de superioritate. Avea părul blond auriu şi ochii căprui, oblici şi exotici.

Era superbă. Era graţioasă.

Era cel mai vechi coşmar al lui Eleanor.

Capitolul 11

Lady Shapster, mama vitregă a lui Eleanor, aştepta să o trădeze în cel mai public loc cu putinţă şi în cel mai

umilitor mod.

Eleanor se afla în centrul unui cerc, şi toată atenţia era îndreptată asupra ei. Se trezi dându-se înapoi – până în braţele domnului Knight. Acesta îşi aşeză mâna pe talia ei, stabilizând-o… prinzând-o în capcană.

Captivă. Era prinsă între cel mai vechi coşmar şi cel mai nou.

Eleanor se chinui să-şi tragă răsuflarea şi să-şi domolească panica. Ştia mult prea bine cât de răuvoitoare putea fi Lady Shapster. Eleanor suferise în repetate rânduri, de când avea unsprezece ani şi tatăl ei o adusese acasă pe acea văduvă elegantă, ca noua lui soţie, în timp ce fiecare greşeală îi era dată în vileag şi fiecare eşec – exagerat.

Putea doar să-şi imagineze cât de cumplită urma să fie răzbunarea domnului Knight când avea să descopere cât de credul fusese.

Ciudat cum, pe măsură ce orele se scurseseră, Eleanor începuse să se teamă tot mai puţin de reacţia mulţimii şi tot mai mult de dispreţul domnului Knight.

— Excelenţă. Lady Shapster înclină capul şi făcu o reverenţă într-o simfonie a eleganţei, etalându-şi fusta albastră sclipitoare la fel ca un păun care-şi etalează penele.

Aşadar, încă nu o recunoscuse pe Eleanor. Dar avea să plătească scump în momentul în care femeia avea să privească în sus *şi* să constate că făcuse o plecăciune în faţa umilei ei fiice vitrege. Lady Shapster zise, cu vocea ei caldă, adâncă şi extrem de cultivată:

— Mă bucur să văd că te-ai întors acasă, în siguranţă. Unchiul dumitale a întrebat de foarte multe ori de dumneata.

Trecuseră opt ani de când Eleanor scăpase de sub dominaţia lui Lady Shapster – opt ani în care nu se mai văzuseră. Dar, ca întotdeauna când era faţă în faţă cu mama ei vitregă, Eleanor se simţea stângace şi mult prea

mare.

— Unchiul… meu?

„Tatăl meu!”

— Unchiul dumitale, Lord Shapster. *Soţul* meu.

Lady Shapster o privi pe Eleanor, comandându-i prin simpla putere a voinţei să recunoască acea relaţie de rudenie. Încă nu studiase cu atenţie chipul care se afla în faţa ei. În schimb, se concentra să-şi impună voinţa asupra fetei pe care o credea viitoare ducesă. Obligând-o pe Madeline, care nu avea deloc răbdare cu Lady Shapster, să recunoască faptul că erau înrudite, femeia obţinea o mică revendicare asupra măreţei nobleţi a lui Madeline.

— Îmi amintesc de Lord Shapster. Îmi amintesc… şi de dumneata. Eleanor îşi dori să poată uita, dar era speriată de femeia aceea – de răutatea şi de cruzimea ei.

Închipuindu-şi că obţinuse victoria mult dorită, Lady Shapster zâmbi. Buzele ei se întinseră într-o parodie a graţiei. Nasul ei acvilin se ridică puţin în aer. Îşi înfipse bine picioarele în podea, ca nimeni să nu o poată da la o parte. Postura ei trăda o parte a caracterului său: era perseverentă, arogantă şi foarte hotărâtă. Cu toate acestea, sub acea faţadă de nobleţe se ascundea un suflet de gheaţă, care nu se topise niciodată.

Eleanor ştia asta foarte bine. De foarte multe ori, femeia aceea o făcuse să îngheţe, cu o singură privire ameninţătoare! În faţa ei se întindea un pustiu îngheţat. În spatele ei, căldura domnului Knight reuşea să-i pătrundă prin rochie, şi simţea fierbinţeala focurilor iadului. Nu avea unde să se ascundă. Fără tragere de inimă, rămase ţintuită locului.

— Unde e draga de Eleanor? Lady Shapster se uită în jur, parcă nerăbdătoare să-şi vadă fiica vitregă – însă Eleanor ştia că nimic nu era mai departe de adevăr. Spune-mi, te rog, că s-a întors cu dumneata de pe continent. Ar fi îngrozitor dacă, cumva… Ar fi pierit.

Îngrozitor? Nu – moartea lui Eleanor ar fi o mare uşurare pentru Lady Shapster. Pentru ea nu fusese niciodată nimic altceva decât o pacoste care trebuia zdrobită şi făcută să se supună.

— Eleanor s-a întors cu bine. Nu a venit însă la Londra. Îi va – aproape că îi stăteau în gât cuvintele – părea rău că nu te-a văzut.

— Draga fată. Ciudată, desigur, şi extrem de neatrăgătoare. Nu-ţi seamănă deloc, Excelenţă. Lady Shapster surâse afectat, asemenea unei copile. Dar eu şi tatăl ei ţinem foarte mult la ea. Ne-a fost destul de dor de ea.

O mână mare şi caldă se instală pe umărul gol al lui Eleanor.

Era domnul Knight. Atingerea degetelor lui ar fi trebuit să i se pară ca atingerea unui temnicer venit să o ducă la Newgate[3]. În schimb, dintr-un motiv sau altul, i se păru o alinare.

— Prezintă-mă, îi ceru el cu voce tăioasă. Aş vrea să ştiu cine este această doamnă încântătoare.

Oare o găsea atrăgătoare pe Lady Shapster? Multor bărbaţi li se părea aşa. Niciunul însă nu observase răceala cu care îi cântărea din priviri, încercând să le evalueze valoarea. Cu siguranţă Lord Shapster nu observase niciodată – dar, la urma urmei, acestuia nu-i păsa decât de confortul lui, iar Lady Shapster se îngrijea să i-l ofere.

Eleanor zise cu reticenţă:

— Lady Shapster, acesta este logodnicul meu, domnul Remington Knight. Se blestemă apoi în tăcere. Oare de ce îl revendicase ca fiind al ei? Era ca şi când susţinea că îi aparţinea, când, de fapt, nimic nu era mai departe de

---

3 Newgate este numele unei închisori londoneze, unde erau trimişi condamnaţii la moarte. A fost construită în anul 1118 şi apoi dărâmată şi reconstruită de mai multe ori, până în 1902. A funcţionat peste 700 de ani. (n.tr.)

adevăr. Nu îl voia. Mai mult de atât, *Madeline* nu îl voia. Era logodnicul ei. De ce tot uita asta Eleanor?

— Domnule… Knight. Lady Shapster torcea ca o pisică auzindu-şi numele rostit, apoi întinse mâna să-i fie sărutată. Mă bucur să ştiu că în curând vei face parte din familie.

„De ce?” vru să întrebe Eleanor. De ce ar vrea Lady Shapster ca domnul Knight să facă parte din familie? Trăia şi respira numai pentru poziţia ei socială – şi era dispusă să lupte din toate puterile ca să se ridice din mulţime. De ce ar fi primit cu braţele deschise un om de rând, când foarte mulţi aristocraţi considerau căsătoria lor un sacrilegiu?

Apoi domnul Knight îi luă degetele înmănuşate şi făcu o plecăciune deasupra lor, şi Eleanor înţelese de ce. Pentru că era chipeş şi, mai mult de atât, avea un aer misterios, care dădea de înţeles unei femei că ştia foarte bine cum să o satisfacă.

Iar Lady Shapster adora să fie venerată şi să provoace acel gen de atenţie linguşitoare, care îi hrănea în mod minunat vanitatea.

Eleanor îşi dori să-i despartă şi să stea între ei cu ghearele scoase.

Domnul Knight îi lăsă mâna şi făcu un pas în spate.

— E încântător să cunosc pe cineva care face parte din familia logodnicei mele. Îi luă mâna lui Eleanor şi i-o sărută cu o atenţie studiată, menită să măgulească – şi care ştia că avea să o tulbure. Îi zâmbi, apoi spuse, mai mult pentru ea, decât pentru Lady Shapster: Cât de curând, sper să-i cunosc şi pe Lord Shapster şi pe restul membrilor familiei de Lacy.

Lady Shapster flutură din genele ei negre, apoi vorbi doar cu el:

— Şi eu aştept cu nerăbdare să te revăd cu altă ocazie, una mult mai intimă.

Eleanor tresări, simţindu-se de parcă ar fi fost pălmuită.

— Extrem de îndrăzneaţă.

Eleanor auzi remarca şoptită a lui Lady Codell-Fitch.

Lord Stradling afirmă şi el, plin de dispreţ:

— Neruşinată.

A, da! Chiar dacă Lady Shapster se născuse aristocrată şi era o frumuseţe recunoscută, puţini oameni o plăceau şi mulţi o dispreţuiau pentru caracterul ei.

Lady Shapster auzi comentariile şi împietri. Umerii ei netezi şi dezgoliţi deveniră atât de drepţi şi de palizi, încât părea că puteau ceda oricând sub tensiunea apăsătoare.

Se uită indignată spre Eleanor şi miji ochii.

— Exce… lenţă? Îi cercetă chipul lui Eleanor, de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată. Te-ai… schimbat.

„O, Doamne. O, nu.” Sosise clipa. Lady Shapster o recunoscuse. Privise, în cele din urmă, dincolo de îmbrăcămintea ei frumoasă şi de coafura ei modernă.

Eleanor uită de curaj. Uită sfaturile lui Madeline. Şi se făcu mică.

Cu toate acestea, domnul Knight era încă acolo – încă o mai ţinea de mână şi stătea mult prea aproape de ea. Zise apoi, atât de încet, încât cuvintele aproape că n-ar fi trebuit să i se audă – dar se auziră:

— Excelenţa Sa e bucuroasă să vă întâlnească pe toţi, dar pe rând. Are nevoie de aer – şi eu nu mai pot aştepta să revendic primul dans.

Suspinele aprobatoare ale doamnelor din jur aproape că o copleşiră pe Eleanor.

Lady Shapster nu suspină însă. Încă o privea pe Eleanor, cercetându-i chipul şi căutând parcă o confirmare…

Eleanor se întoarse bucuroasă în braţele lui.

— Da, să dansăm.

Ringul de dans era mic, aglomerat şi… nu chiar aproape. Domnul Knight o luă de mână şi o conduse departe de gloata de admiratori. Când se îndepărtară

îndeajuns, zise:

— Nu-ţi place de femeia aia.

Eleanor ridică din umeri, politicos.

— Nu mi se pare prea agreabilă.

— Nu-ţi place de ea, repetă el.

Eleanor nu putea spune asta. Fusese învăţată să fie mereu amabilă.

— Lady Shapster poate fi lipsită de tact şi, ocazional, răneşte sentimentele oamenilor cu insensibilitatea ei.

— Nu-ţi place de ea, insistă el.

— Bine, bine! Nu-mi place de ea.

Eleanor îşi ţinu răsuflarea şi aşteptă să lovească un fulger.

Dar nu se întâmplă nimic. Nimeni nu observase mărturisirea ei. Nimeni cu excepţia domnului Knight, şi el era cel care o împinsese spre acea faptă gravă.

— Dar nu vreau ca tu să ai o părere proastă despre ea doar pentru că nu-mi place mie.

— De ce nu? întrebă el nerăbdător. Vei fi soţia mea. Pe cine altcineva să ascult?

Încrederea lui neaşteptată îi tăie răsuflarea. Mai ales când simţea fiori la ceafă şi ştia foarte bine că Lady Shapster o studia îndeaproape, suspicioasă. Până la finalul nopţii, femeia aceea avea să-i distrugă viaţa lui Eleanor – încă o dată.

Ajunseră la ringul de dans şi aşteptară să se formeze următorul grup.

— E mătuşa ta, zise el.

— E a doua soţie a unchiului meu şi mama vitregă a lui Eleanor.

Madeline urâse mult chiar şi acea înrudire îndepărtată!

Gândindu-se acum la întâlnirea cu Lady Shapster, Eleanor îşi dădu seama că ar fi trebuit să procedeze la fel ca Madeline – să fie aspră cu femeia aceea monstruoasă.

Atunci, Lady Shapster nu ar fi mai dat târcoale ringului de dans, uitându-se peste umăr şi încercând să o mai vadă o dată pe Eleanor.

— E rece ca gheaţa, zise el.

Perspicacitatea lui o surprinse pe Eleanor.

— Sau mă înşel?

— Nu, ai perfectă dreptate – era uimitor cât de uşor îi venea să fie nepoliticoasă după ce făcuse primul pas în acest sens –, dar majoritatea bărbaţilor nu-i văd decât frumuseţea.

— Frumuseţea înseamnă mai mult decât un păr blond şi o pereche de…

Se opri. Eleanor îl privi în ochi, întrebătoare. Remington afişă un zâmbet sincer amuzat.

— Te comporţi ca o fiinţă nevinovată. Logodnicul ăla al tău nu te-a învăţat nimic?

Logodnicul lui Madeline o învăţase pe aceasta mai multe decât dorea să-şi imagineze Eleanor. Ţuguie buzele şi zise:

— Nu ştiu la ce te referi.

Domnul Knight îi cercetă chipul.

— Poate chiar nu ştii. Foarte interesant. Când l-am cunoscut pe Campion, aş fi putut jura că îi curge sânge înfierbântat prin vene. Muzica se opri. Perechile părăsiră ringul de dans. O luă de mână – un domn englez ar fi lăsat-o pe ea să-l ia de braţ – şi o conduse spre noul grup care se forma. O întrebă apoi: Ce-a făcut Lady Shapster de ai ajuns să o dispreţuieşti atât de mult?

Cu voce şoptită, menită doar pentru urechile lui, Eleanor zise:

— A încercat să o oblige pe Eleanor să se căsătorească.

Nu păru deloc surprins. Muzica începu din nou. Se despărţiră, se rotiră, apoi se întoarseră unul la celălalt.

— Lui Eleanor nu i-a plăcut alegerea ei?

Şi el vorbea extrem de încet.

— Eleanor avea şaisprezece ani. Domnul Harniman – şaptezeci. Era un bărbat dezgustător şi libidinos, care mirosea a boşorog şi avea toate durerile specifice vârstei. Eleanor simţi că i se întoarce stomacul pe dos numai amintindu-şi. Adăugă apoi, cu amărăciune: Dar era extrem de bogat, cu un picior în groapă şi cu celălalt pe un petic de gheaţă. Zestrea aceea ar fi fost o adăugire minunată la cuferele familiei.

Dansul îi separă din nou, iar Eleanor aruncă o privire spre mulţimea adunată în jurul ringului de dans. Foarte mulţi oameni îi priveau pe ea şi pe domnul Knight – în mod evident, erau subiectul multor speculaţii.

Se apropiară pe noi acorduri muzicale.

— Îi eşti loială verişoarei tale, zise domnul Knight.

— Da. Madeline o salvase pe Eleanor de la acea căsătorie, şi ea nu uitase asta niciodată. Eleanor, care e cea mai timidă femeie pe care mi-a fost dat să o întâlnesc, mi-a trimis un mesaj prin camerista ei, şi m-am dus negreşit. Am luat-o de acolo, şi de atunci nu s-a mai întors în casa tatălui ei.

El o căută cu privirea pe Lady Shapster, apoi se întoarse către logodnica lui.

— Cum a încercat femeia aia să o oblige pe verişoara ta?

— S-a folosit de vocea aceea a ei, iar Eleanor… Eleanor s-a speriat cumplit. Se crispă şi atunci, doar amintindu-şi. Urâse cumplit de mult scenele acelea în care i se părea că toată furia iadului se dezlănţuia asupra ei. Doar amintirea mâinilor libidinoase ale domnul Harniman o făcuse să nu cedeze. Apoi, când asta nu a funcţionat, a încuiat-o pe Eleanor în camera ei şi a hrănit-o numai cu pâine şi apă. Iar după ce ducesa a salvat-o în sfârşit, Eleanor a fost dezmoştenită.

Eleanor rămăsese fără casă. Nu mai avea nimic cu

excepţia a ceea ce-i dădea Madeline – şi, chiar dacă aceasta încercase din răsputeri să o facă să simtă că îşi câştiga singură traiul, Eleanor ştia foarte bine că îi era datoare lui Madeline. De aceea acceptase acea misiune nebunească. Şi niciodată nu i se păruse mai nebunească decât în acel moment – când mama ei vitregă vorbea cu Horatia şi gesticula acuzator.

— Atunci de ce Lady Shapster se mândreşte cu relaţia de rudenie cu tine? Probabil te urăşte.

— Dispreţuieşte pe toată lumea, dar îşi doreşte să-şi obţină *locul cuvenit în societate,* răspunse Eleanor, făcând evident faptul că o cita pe Lady Shapster. Nu a înţeles relaţia dintre noi două, atunci când a încercat să-i forţeze mâna lui Eleanor, şi acum regretă ce-a făcut, pentru că ar putea profita de pe urma relaţiei cu ducele de Magnus şi să aibă ceva de câştigat din faptul că soţul ei este fratele mai mic al ducelui.

— După ce ne vom căsători, îi vom găsi un loc lui Eleanor în casa noastră. Nu te teme, ducesă dragă. O s-o iubesc pe Eleanor la fel de mult ca tine.

Eleanor roşi. Domnul Knight ştia exact cum să spună lucrurile potrivite şi cum să-i facă inima să strălucească. O va uri când va afla adevărul. Dar nu voia să lase acele perspective sumbre să strice seara aceea. În noaptea aceea, el îi aparţinea ei. Şi se mişca odată cu el – îi bucura ochii şi se cufunda în toţi porii ei. Din când în când, îi putea mirosi parfumul – tonic precum aerul rece, coajă picantă de portocală… Cearşafuri albe curate.

Cât timp se afla lângă el, *nu* trebuia să se gândească la lucruri precum plăcere sau paturi. Era posibil ca asta să ducă exact spre… plăcere şi paturi.

Dar, bineînţeles, acel lucru era imposibil – pentru că, dincolo de ringul de dans, Lady Shapster îşi termină discursul pe care i-l ţinuse Horatiei şi arătă, acuzator, cu degetul spre ringul de dans.

Momentul de care Eleanor se temuse întreaga seară sosise în cele din urmă.

Spre uimirea ei, Horatia lăsă capul pe spate şi începu să râdă. Una dintre prietenele ei se apropie şi îi puse o întrebare, iar, după ce aceasta îi răspunse, se uită şi ea – când la Lady Shapster, când la Eleanor. După aceea începu şi ea să râdă. Oamenii aflară, unul câte unul. Râseră pe înfundate şi o priviră pe Lady Shapster ca pe o femeie nebună.

Lady Shapster dăduse glas suspiciunilor ei şi ajunsese batjocura mulţimii.

Roşul din obrajii ei devenise de culoarea cărbunilor încinşi. Scutură din cap şi apoi se îndepărtă. Eleanor trăia două sentimente contradictorii – unul de victorie şi altul de teamă pentru viitor, deoarece ştia foarte bine că Lady Shapster nu uita şi nu ierta nimic.

Cumva, într-o zi, avea să se răzbune.

Dar poate că, în noaptea aceea, Eleanor trebuia să procedeze ca Madeline – să trăiască clipa. În noaptea aceea avea să lase deoparte toate temerile şi să se comporte ca orice tânără care participa la primul ei bal şi dansa primul ei dans, cu cel mai chipeş bărbat din încăpere.

Zări fugar dansatorii într-una dintre oglinzi şi admiră o tânără care se mişca graţios; era foarte frumos îmbrăcată şi avea o coafură elegantă şi sofisticată. Pe măsură ce privea, doamna aceea îi imita mişcările. Îi purta hainele. Atunci, Eleanor constată că… femeia aceea elegantă era chiar ea.

Ea era cea care dansa ca într-un vis. Tunsoarea îi transformase complet chipul. Arăta mai tânără, mai veselă şi extrem de elegantă. Semăna din ce în ce mai puţin cu Madeline şi din ce în ce mai mult cu… ea însăşi – cu felul în care ar fi arătat ea dacă mama ei vitregă nu şi-ar fi făcut niciodată apariţia în viaţa ei.

Eleanor râse de propriile gânduri. Era o nebunie să creadă că o simplă tunsoare o putea schimba, dar faptul că

se privise pe furiş, fără să ştie că era privită, o făcu să priceapă că aparenţele erau înşelătoare.

Oricât de speriată ar fi fost în sinea ei, nimeni nu putea vedea dincolo de acea faţadă elegantă.

Nimeni cu excepţia domnului Knight. O luă de mână şi se uită în ochii ei. Avea un fel anume de a dansa, care era aproape ca... a face dragoste. Cu el, se simţea cea mai bună dansatoare din lume. Se mişcau împreună, iar când muzica se opri, nu-şi putu ascunde zâmbetul.

Era fericită. În acel moment, în seara aceea, era cu adevărat fericită.

În capătul scărilor, crainicul lovi din baston şi strigă:

— Alteţa Sa regală, George, prinţul de Wales.

Toţi cei prezenţi în sala de bal se întoarseră şi văzură deasupra lor silueta robustă a unui bărbat care le zâmbea cu amabilitate. Părul şaten-deschis i se ondula pe frunte, iar burta i se rostogolea înainte, în timp ce cobora scările. Fusese extrem de chipeş în tinereţe. Ajuns acum la patruzeci de ani, nu mai era atrăgător, dar adora petrecerile, şi acest lucru se vedea din felul în care spunea oamenilor pe nume, în semn de recunoaştere. Bărbaţii făceau plecăciuni şi femeile reverenţe, în timp ce el îşi croia drum prin sală. Eleanor făcu acelaşi lucru şi, când se ridică, constată cu stupoare că bărbatul se oprise direct în faţa ei.

Cu un zâmbet radios, o ciupi de obraz.

— Lady Sherbourne – sau poate ar trebui să te numesc ducesă de Magnus. El chicoti, şi ea făcu la fel. Mă bucur să văd că te-ai întors pe ţărmurile noastre după o absenţă atât de îndelungată. Ne-a fost sincer dor de dumneata!

Era uluită. Abia dacă o băgase în seamă pe Madeline la momentul debutului ei. Într-adevăr, Eleanor chiar crezuse că îi era puţin teamă de verişoara ei sinceră şi energică. Atunci de ce o remarcase în acel moment?

— Mulţumesc, Alteţă. Mă bucur să fiu acasă.

— Trebuie să vii la reşedinţa Carlton să-mi faci o vizită. Se întoarse apoi spre domnul Knight. Şi adu-l şi pe domnul acesta american al dumitale! E o plăcere să-l cunosc. Şi o plăcere să-l am adversar în joc.

Domnul Knight făcu o plecăciune.

— Sunteţi prea bun, Alteţă! Vă aşteptăm la balul nostru care avea loc peste două seri.

— Voi fi acolo. Chiar voi fi! Prinţul George radia. Apoi se uită înspre Lady Picard şi se îndreptă spre ea. Grandioasă petrecere, ca întotdeauna, milady!

Pe măsură ce interesul mulţimii se mută de la ei, Eleanor se întoarse către domnul Knight.

— Ce-a fost asta?

— Îmi datorează bani. Domnul Knight zâmbi cu o satisfacţie rece. Aşadar, draga mea, cred că uniunea noastră a primit binecuvântarea regală.

Capitolul 12

La ora trei dimineaţa, Eleanor stătea pe o canapea din fundul sălii de bal a familiei Picard şi flutura evantaiul, ca să mişte puţin aerul. Se făcuse cald, iar ea era foarte obosită. Cu o noapte înainte îşi făcuse griji pentru intenţiile nocturne ale domnului Knight, aşa că nu dormise deloc bine, iar ziua o petrecuse în teamă şi suferinţă. În acel moment, prima ei apariţie publică în calitate de ducesă de Magnus aproape luase sfârşit, totul mersese bine – chiar mai mult decât bine – şi aproape că îi venea să leşine de uşurare şi de epuizare. În curând, avea să-i ceară domnului Knight să o ducă acasă... dar chiar şi o astfel de cerere putea ascunde

pericole. Domnul Knight putea interpreta greşit, şi consecinţele puteau fi cumplite.

Îi urmări silueta dreaptă în timp ce mergea spre masa cu aperitive, ca să-i aducă o limonadă.

Era un bărbat dur, care nu avea încredere în nimeni şi în nimic. Nu avea nicio îndoială că aranjase, în mod neîndurător, ca prinţul să îi recunoască şi să le ofere binecuvântarea lui. Probabil îşi închipuise că acel lucru avea să facă relaţia lor de necontestat în ochii mulţimii. Dar, chiar mai important de atât, atitudinea prinţului făcuse ca suspiciunile vehiculate de Lady Shapster să pară delirul unei femei nebune. Lady Shapster se retrăsese de îndată ce plecase prinţul. Cel puţin în noaptea aceea, Eleanor putea sta liniştită în privinţa ei.

Dar nu şi a domnului Knight. Era de neclintit în urmărirea scopului său, şi lui Eleanor i se făcu milă de femeia pe care avea s-o ia de nevastă, în cele din urmă. Îi era milă de ea… dar o şi invidia.

Din spatele ei, se auzi o voce adâncă, asemănătoare unui scârţâit.

— Mi s-a spus că dumneata eşti viitoarea ducesă de Magnus.

Întorcându-se, văzu acolo un bătrân, care se sprijinea într-un baston de fildeş. La fel ca mulţi alţi bătrâni, purta hainele pe care le îmbrăcase şi în tinereţe: o perucă albă, pantofi cu catarame şi tocuri înalte, pantaloni de satin verde-închis şi o vestă argintie de satin, tivită cu dantelă, şi cu marginile întărite. Era înalt – foarte înalt – şi slab, atât de slab încât ciorapii de mătase aproape că îi atârnau pe picioare.

— Iartă-mi îndrăzneala. Făcu o plecăciune, adâncă şi graţioasă, ca un curtean de modă veche. Sunt Lord Fanthorpe.

Din cele mai îndepărtate cotloane ale minţii începură să iasă la suprafaţă amintiri. Cunoştea numele acela, deşi

nu era sigură din ce motiv. Ştia doar că era legat de o amintire neplăcută – ca atunci când muşcai dintr-un măr şi găseai un vierme.

Cu toate acestea, Lord Fanthorpe era bătrân şi tremura puţin de la statul în picioare, aşa că îi făcu un semn să ia loc pe scaunul de lângă ea.

— Mă bucur să vă întâlnesc, milord. N-ai vrea să iei loc?

El îi luă mâna şi o ridică spre buzele lui, privind-o fix în ochi. Faţa lui îngustă părea o piatră de mormânt – dură şi ascuţită, cu un nas încovoiat la capăt. Era dat în obraji cu pudră albă şi roşie şi deasupra buzei de sus avea un semn de frumuseţe de catifea, în forma unei inimi. Ochii lui, plini de urdori, erau blânzi.

— Trebuia să vin şi să-ţi spun cât de mult îmi place evantaiul tău frumos.

— Mulţumesc. Îl deschise mai mult, ca să-i arate imaginea cusută cu dantelă. L-am lucrat chiar eu.

Vocea lui era îndepărtată şi nostalgică.

— Da, semeni mult cu ea. Semeni, într-adevăr, foarte mult cu ea.

Eleanor se trase înapoi.

— Cu ea?

„Oare se referă la Madeline?”

— Cu Lady Pricilla. Şi ea era foarte talentată în lucrul cu acul.

— Ah.

Eleanor îşi aminti imediat unde mai auzise de Lord Fanthorpe. Era legat de o veche tragedie de familie. Lady Pricilla fusese mătuşa ei – sora tatălui său – şi fusese ucisă într-o crimă atroce.

Ajutându-se de baston şi de braţul canapelei, Lord Fanthorpe se aşează lângă ea.

— Ştii cine sunt. Chiar mă întrebam dacă vei şti sau nu. S-a întâmplat de mult. E greu de crezut că au trecut

mai bine de patruzeci de ani de atunci. Da, eu am fost logodnicul lui Lady Pricilla. Vocea bătrână îi tremură şi mai mult, iar ochii conturaţi cu negru i se umplură de lacrimi. Bărbatul pe care l-a lăsat cu inima frântă atunci când a murit.

— Îmi pare foarte rău. Era o consolare nepotrivită, din moment ce, după atâţia ani, bărbatul încă o jelea.

— Dacă ar fi trăit, aş fi fost unchiul tău.

— Da.

Lord Fanthorpe se uită prin sala de bal, dar părea să privească o altă scenă.

— Nu am să uit niciodată cum i-am văzut trupul zăcând acolo pe iarbă – avea chipul mutilat şi de nerecunoscut, şi sângele curgea şuvoaie din pieptul ei. A fost o oroare după care n-am mai putut să-mi revin.

— Îmi pare rău, zise ea din nou.

Nu era o discuţie potrivită pentru o petrecere, dar lordul Fanthorpe era pierdut în amintirile sale, iar ea... ea nu auzise niciodată întreaga poveste. Fusese ca şi când Lady Pricilla nu existase niciodată, şi Eleanor ezitase să stârnească amintiri dureroase punând întrebări despre acel incident.

Lord Fanthorpe răsuci mâna pe măciulia bastonului.

— Nemernicul ăla de rând care a omorât-o îi ţinea în braţe trupul. Era acoperit de sângele ei şi plângea de parcă nu ar fi avut nimic de-a face cu tragedia. Aproape că scuipă când zise: De parcă ar fi fost nevinovat.

Vehemenţa lui o luă prin surprindere pe Eleanor.

— A fost deportat, nu-i aşa?

— În Australia. Domnul George Marchant a avut un alibi. Lord Fanthorpe rosti acel cuvânt de parcă ar fi fost o monstruozitate. Trei nobili au jurat că fuseseră cu el. Oameni de caracter. Pfui! Pentru ca autorităţile să nu-l spânzure pe Marchant. Personal, aş fi pus să fie torturat şi hăcuit, pentru că a îndrăznit să-şi imagineze că era vrednic

s-o pângărească pe Lady Pricilla.

— Nu înţeleg la ce vă referiţi.

— Nu înţelegi? Lord Fanthorpe o privi. Ochii lui căprui erau pustii şi întunecaţi. Era îndrăgostit de ea şi voia ca ea să fugă cu el şi să se căsătorească.

Eleanor îşi acoperi gura cu mâna.

— Şi, când l-a refuzat, a omorât-o?

— În oamenii din clasele de jos colcăie toate acele emoţii – iubire, ură, fericire, melancolie –, şi, când se adună prea multe de suportat, explodează în violenţă. Draga mea, îţi aminteşti când ţăranii din Franţa au luat cu asalt Bastilia?

Ea clătină din cap.

— Eram doar un copil.

— Semeni atât de mult cu mătuşa ta, încât am uitat cât de tânără eşti. Dar Bastilia a dovedit cruzimea ţăranilor şi motivul pentru care noi deţinem, pe bună dreptate, puterea.

— Noi?

— Aristocraţia. Flutură din mâinile lungi şi subţiri. Avea degetele curbate într-o parte, de parcă fusese chinuit de vreo boală teribilă. Articulaţiile îi erau umflate, dar avea unghiile tăiate şi manichiurate. Noi suntem mâna care ţine biciul. Slavă Domnului că există cineva, altfel ţara asta ar avea aceleaşi probleme care năpăstuiesc Franţa. Cu adevărat Micul Colonel. Ridică vocea: Napoleon nu e altceva decât un cuţitar sicilian.

Eleanor îl aprecia în secret pe Napoleon – poate nu era de acord că trebuia să conducă lumea, dar îi admira încrederea în sine. Totuşi, avea prea mult respect pentru acel lord bătrân ca să spună aşa ceva. În loc, încuviinţă din cap şi zâmbi.

— N-am crezut că o s-o mai revăd vreodată pe Lady Pricilla, dar tu eşti leită ea. Degetele tremurânde ale lordului se întinseră şi-i ridicară bărbia. Eşti atât de frumoasă cu părul tău negru – privirea lui îi cercetară

tunsoarea neobişnuită, aproape vrăjit – şi cu ochii tăi albaştri. Ştii că încă visez ochii ei care mă priveau cu adoraţie? Mă gândesc tot mai des la ea, pe măsură ce îmbătrânesc, şi faptul că te văd îmi face inima bătrână şi prostuţă să tresară.

— Ei bine… mă bucur.

Eleanor nu se mai simţise niciodată atât de nepregătită pentru o discuţie, dar, în acelaşi timp, îi era milă de el – şi era absolut îngrozită de dezvăluirile lui. Tragedia aceea enigmatică de cu mult timp în urmă căpătase în acel moment un chip – iar chipul acela era al ei.

— Iată-l şi pe domnul tău, se apropie. Ochii ageri ai lui Lord Fanthorpe îl recunoscuseră pe domnul Knight şi-l urmăreau croindu-şi drum prin mulţime – ţinea în mână paharul ei şi evita lin coliziunile cu dansatorii şi cu beţivii. E destul de chipeş. Dar totuşi un bastard.

Lord Fanthorpe repeta convingerile majorităţii celor din societatea engleză, dar, oricât de mult îi displăcea domnul Knight, Eleanor nu-l putea batjocori pe la spate.

— Este foarte hotărât.

Lord Fanthorpe îşi întoarse privirea glacială spre ea.

— Eşti la fel ca Pricilla. Blândă. Nesăbuită. Cine este? Cine e familia lui? De unde a venit? Buzele lui zbârcite luară forma unui rânjet. Din America, ţara bastarzilor. Acolo toţi sunt bastarzi.

— Dar domnul Knight are un caracter rafinat. Fu extrem de şocată de cuvintele prosteşti care-i ieşiră pe gură.

Domnul Knight rafinat? Nu-i venea să creadă că spusese aşa ceva.

Dar nu putea accepta nici ca acel aristocrat bătrân, cu prejudecăţile sale oarbe şi cu insultele nonşalante, să-l vorbească de rău pe domnul Knight. Era posibil ca domnul Knight să îi răspundă cu aceeaşi monedă, şi bătrânul ar suferi o înfrângere jenantă în faţa tânărului şi nemilosului

american.

Acela era singurul motiv pentru care îi lua apărea domnului Knight.

— Mă îndoiesc de asta. Din câte ştiu eu, tatăl tău te-a pierdut la un joc de cărţi. Te admir pentru faptul că îţi îndeplineşti datoria de fiică – şi pentru loialitatea ta. Toate femeile ar trebui să aibă un comportament la fel de cuviincios.

Ridicându-se, Lord Fanthorpe făcu o plecăciune, apoi se îndepărtă şchiopătând, fără să îi acorde niciun fel de atenţie domnului Knight.

Domnul Knight se aşeză pe scaunul eliberat de Lord Fanthorpe.

— Cine era?

Eleanor îl privi pe bătrân plecând, minunându-se de acea întâlnire neobişnuită. Lord Fanthorpe trecuse printr-o tragedie îngrozitoare şi îi părea rău pentru el – extrem de rău.

— Numele lui e Lord Fanthorpe. A fost logodit cu mătuşa mea, Pricilla.

Domnul Knight îl privi pe bătrân cu aceeaşi intensitate cu care acesta din urmă se chinuise să îl ignore.

— De ce nu s-a căsătorit cu ea?

— A murit.

Remington se uită la paharul pe care îl ţinea în mână, apoi din nou la ea.

— Nu se va întâmpla la fel în cazul tău. Lăsă jos paharul, se ridică şi îi întinse mâna. Hai să mergem acasă.

*

— Iată şi trăsura noastră.

Domnul Knight le ajută pe Eleanor şi pe Lady Gertrude să coboare treptele terasei.

Ceaţa londoneză se învolbura în jurul lor, ca într-un

dans înnebunitor şi fără sfârşit, prin care felinarele abia reuşeau să răzbată. Un şir lung şi şerpuit de trăsuri se îndepărta de uşa familiei Picard – oaspeţii obosiţi se îndreptau, în sfârşit, spre casele lor. Lacheul le ajută pe femei să urce în interiorul întunecat. Domnul Knight le urmă. Se aşezară pe locurile lor – doamnele cu faţa spre sensul de mers –, apoi trăsura porni cu o zdruncinătură.

Lady Gertrude căscă şi-şi acoperi gura cu mâna.

— E foarte târziu.

— Da.

Eleanor se uita în întuneric şi-n ceaţă. Nu distingea nimic afară, dar, chiar şi aşa, toate simţurile ei erau ascuţite la maximum şi îndreptate asupra domnului Knight, care stătea vizavi de ea. În interiorul micuţ, genunchii lui o îngrămădeau, iar el o privea cu o intensitate clocotitoare. Conversaţia ei cu Lord Fanthorpe trecuse prin fiinţa lui ca un vânt puternic, îndepărtând orice blândeţe şi compasiune şi lăsând în urmă doar temelia dură a caracterului său. Nu înţelegea de ce, dar umbrele care îl învăluiau o nelinişteau, aşa că privi pe fereastră, parcă anticipând pericolul. Nu vedea nimic afară. Felinarele trăsurii abia dacă străpungeau ceaţa, izolându-i în acel mic adăpost interior. Fără să-şi dea seama de atmosfera creată, Lady Gertrude vorbi din nou. Vocea ei era estompată de oboseală.

— A fost balul perfect la care să vă prezentaţi ca logodnici! A fost toată lumea acolo, până şi îngrozitoarea aceea de Lady Shapster. Vă spun eu, copii, ziua în care Lord Shapster s-a căsătorit cu ea a fost o zi tristă pentru familie.

— Fără îndoială.

Eleanor ştia că domnul Knight era la fel de atent la ea cum era şi ea la el. Era tulburător să se simtă aşa de apropiată de un bărbat care o ameninţase – pe ea şi tot ceea ce o definea ca persoană. Cu toate acestea, era atrasă de el, în mod irezistibil.

Trăsura înaintă, separându-se de celelalte şi afundându-se tot mai adânc în inima Londrei.

Lady Gertrude amuţi, şi se auzi un sforăit încet din colţul în care stătea ea.

Eleanor oftă şi încercă să se relaxeze. Fusese o zi lungă, iar a doua zi urma să fie la fel de dificilă. Avea nevoie de somn… Probabil aţipi o clipă, pentru că o trezi un răcnet venit din stradă.

Lady Gertrude pufni şi se trezi.

— Ce… ce s-a întâmplat?

Domnul Knight nu spuse nimic, dar Eleanor îl auzi ridicând bastonul. Inima îi bătea din ce în ce mai tare, şi i se tăie răsuflarea. Agitaţia de afară căpăta proporţii. Recunoştea sunetele acelea.

Trăsura se opri foarte brusc.

— Suntem jefuiţi, le spuse Eleanor în şoaptă.

— Jefuiţi? Lady Gertrude părea panicată şi indignată, în acelaşi timp. N-am fost jefuită niciodată în viaţa mea.

— Eu da. Eleanor îşi trecu mâna de-a lungul peretelui trăsurii, căutând pistolul pe care-l văzuse în drum spre bal.

— Serios? Domnul Knight părea profund interesat de afirmaţia ei şi nicidecum îngrijorat de situaţia în care se găseau. Unde?

— În Alpi. Bandiţii de acolo sunt feroce. Pistolul dispăruse. Oare era la el? Pot lupta, dacă am o armă.

Nu fusese niciodată nevoită, dar o putea face dacă era necesar.

— Nu prea cred. Domnul Knight puse mâna pe umărul ei. Rămâi în trăsură.

Înainte ca ea să-i poată răspunde, lovi portiera cu piciorul şi o deschise violent. Afară, cineva scânci în cădere, iar domnul Knight se repezi în stradă.

Eleanor privi imediat pe fereastră. În lumina slabă a felinarelor trăsurii, văzu doi tâlhari voinici avântându-se să-l atace pe domnul Knight.

Aproape că sări de pe banchetă.

— Lady Gertrude, ai vreun ac de pălărie? O umbrelă?

Domnul Knight ridică pistolul şi-l împuşcă în piept pe unul din cei doi. În acelaşi timp, folosi vârful bastonului ca să-l lovească în stomac pe celălalt.

Eleanor clipi, uimită şi uşurată. Domnul Knight ştia să se lupte. Şi o făcea ca un borfaş.

— Nu am nimic! zise Lady Gertrude.

Lacheul sări de la locul lui şi se aruncă şi el în luptă.

Eleanor zise apoi, cufundându-se în scaun:

— Cred că domnul Knight va fi bine.

Încă trei bărbaţi se repeziră din ceaţă. Înainte să ea să poată ţipa pentru a-l avertiza, partea lată a bastonului domnului Knight se întoarse şi-l lovi în gât pe unul dintre ei.

Hoţul căzu, înecându-se şi sufocându-se.

Eleanor îşi încleştă pumnii în dreptul taliei, făcând mişcări mici, ca nişte lovituri, de parcă lucrul acela ar fi ajutat cumva. Lacheul îi trase un pumn în faţă unui hoţ. Capul omul se răsuci spre spate. Ridică însă mâna şi-l lovi puternic pe lacheu, apoi cei doi bărbaţi căzură la pământ, luptându-se.

Caii începură să tropăie alarmaţi şi trăsura începu să se zdruncine. Vizitiul îi ţinea locului şi striga încurajări.

Ultimul bandit se aruncă asupra domnului Knight, cu cuţitul ţinut foarte jos.

Domnul Knight îl prinse de încheietură şi-l trase spre el. Se dădu la o parte şi îl izbi de laterala trăsurii, suficient de tare cât s-o facă pe Eleanor să scrâşnească din dinţi.

Lady Gertrude scânci încet:

— E rănit domnul Knight?

— Încă nu.

Eleanor îşi scoase pelerina şi o aruncă pe uşă, în mare grabă, acoperindu-l pe cumplitul răufăcător. Omul ţipă şi încercă să iasă de sub ea.

Cu un picior, domnul Knight lovi silueta înfăşurată în

pelerină şi o trimise înapoi în întuneric.

Încă un borfaş se repezi spre domnul Knight – ba nu, era tot al doilea om. Îl izbi puternic în umăr. Domnul Knight se clătină, întoarse bastonul şi-l duse în spatele lui. Tâlharul se prăbuşi după ce primi o lovitură puternică în spatele genunchilor. Domnul Knight îl omorî, cu o lovitură zdravănă în cap. Lacheul se ridică, ştergându-şi mâinile de praf.

Dintr-odată, era linişte în stradă. Se terminase. Lacheul se urcă înapoi la locul lui. Domnul Knight sări în trăsură şi-i strigă vizitiului:

— John, să mergem!

Trăsura se puse din nou în mişcare, înainte ca domnul Knight să termine de închis portiera.

Înainte să apuce să-l întrebe dacă era rănit sau să-l atingă – sau, ce era cel mai probabil, să se mute înapoi pe locul ei cu faţa spre sensul de mers –, domnul Knight o înghesui în colţ.

— Asta a fost amuzant.

— Amuzant? Nu-i plăceau mârâitul lui şi nici felul în care îşi ţinea braţul peste pieptul ei, ca o bară de fier. Înfricoşător ar fi un cuvânt mai bun.

— Mă întreb cine i-a trimis.

Stătea prea aproape de ea. Fierbinţeala agresivă a corpului lui o ardea.

— Să-i trimită?

Eleanor nu înţelegea, dar simţi că i se urcă sângele în cap.

— Ce vrei să spui, domnule Knight? întrebă Lady Gertrude. Crezi că a fost un atac intenţionat?

— Nu cred în coincidenţe.

Mirosea a transpiraţie şi a violenţă.

Spre deznădejdea ei, Eleanor inhala mirosul de parcă ar fi fost un parfum. La un nivel primitiv, *îi plăcea* că se luptase pentru ea.

— Dintre toate trăsurile care plecau de la balul

familiei Picard, a noastră a fost cea oprită. Vorbea direct spre Eleanor, de parcă ar fi acuzat-o de ceva. Îl izgonesc pe Dickie Driscoll de pe proprietatea mea în dimineaţa asta, zise el, apoi noaptea trăsura mea e atacată de hoţi. Hoţi care nu voiau să te jefuiască pe tine, ci să mă rănească pe mine.

Eleanor întrebă şocată:

— Vrei să spui că Dickie Driscoll a încercat să te omoare?

Nu-i răspunse, dar putea auzi – şi simţi – cum respira din ce în ce mai greu.

— Asta crezi! Eleanor era scandalizată de insolenţa de care dădea dovadă domnul Knight. Să ştii că servitorul meu e un om bun şi blând, care n-ar răni niciun purice.

— Dacă nu cumva puricele a ciupit-o pe ducesă.

— Ei, da, sigur că e complet loial ducesei, dar – constată deodată că îl învinuia indirect pe grăjdarul lui Madeline şi nu putea permite ca domnul Knight să fie duşmanul lui Dickie. Ştia mult prea bine cât de letal putea fi domnul Knight. Îl cunosc pe Dickie Driscoll de o viaţă şi, îţi jur, domnule Knight, nu a fost el cel care a aranjat să te rănească.

— Hmm, murmură domnul Knight şi se lăsă uşor pe spate.

Eleanor eliberă o mult aşteptată răsuflare.

— Atunci mă întreb cine a fost, zise el.

Capitolul 13

Grajdul era un loc călduţ şi liniştit. Soarele de dimineaţă îşi făcea loc printre crăpăturile şi cioturile scândurilor de lemn, iar firicelele de praf pluteau pe razele de soare. Ţinând căpăstrul iepei bătrâne şi liniştite,

Remington zise:

— Excelenţă, cred că această iapă e cea mai potrivită pentru tine. E cumpătată şi liniştită. Nu o s-o ia la goană fără motiv, şi, când vom merge să călărim, voi sta lângă tine în fiecare moment.

Încerca să nu o neliniştească pe ducesă, care căzuse când era copil şi-şi rupsese mâna. Curajoasă în orice altă împrejurare, de atunci călărise numai mârţoage răpciugoase, dar chiar şi pe acelea cu teamă – sau cel puţin aşa i se spusese.

Cu toate acestea, ducesa nu-i acordă niciun pic de atenţie – din partea ei, ar fi putut nici să nu vorbească. În următoarea boxă din grajd se afla un magnific armăsar sur castrat, cu care părea să aibă un soi de comunicare. Întinse mâna încet şi cu precauţie. Calul înaintă şi-i mirosi degetele, ca un câine care voia să fie mângâiat.

— A, eşti extrem de frumos, şopti ea. Mi-aş dori să am un morcov, să-ţi dau.

Remington fusese dezamăgit să afle despre acea reticenţă a ducesei. Îi plăcea mult să călărească şi, în plus, plănuise să-şi plimbe noua achiziţie ducală prin toată Londra, pe spatele unui cal superb. În acel moment însă, ea se comporta ca o femeie căreia îi plăcea să călărească.

— Pe calul ăla îl cheamă Diriday, zise Remington, şi este foarte nărăvaş. Are nevoie în fiecare zi de o mână fermă şi de un galop bun.

— Desigur. Ducesa mângâia armăsarul pe bot şi vorbea cu o voce blândă şi liniştită, pe care grăjdarii cu experienţă o foloseau de obicei ca să îmblânzească un armăsar. Diriday. Ce nume frumos. Diriday are nevoie să fie îngrijit, admirat şi îndrumat. Are nevoie să fie – vocea îi cobori spre o şoaptă suavă – iubit.

Remington considera că lucrul acela era valabil şi-n cazul viitoarei ducese.

Când se gândea la atacul de cu o noapte înainte şi la

felul în care cineva îi oprise intenţionat – *pe ei,* nu pe altcineva –, îşi dorea să-i mai bată încă o dată pe nemernicii aceia. Dacă ar fi fost singur, i-ar fi interogat şi ar fi aflat cine era în spatele atacului. Dar ducesa şi Lady Gertrude se aflaseră şi ele în trăsură, şi fusese nevoit să le ducă degrabă de acolo.

Oare cine fusese? Madeline jurase de nenumărate ori că nu Dickie Driscoll fusese în spatele atacului. Remington avea însă îndoieli. Dickie era un servitor foarte credincios al ducesei, şi era posibil să se fi temut pentru siguranţa acesteia. Negreşit îşi făcea griji pentru virtutea ei – şi pe bună dreptate.

Silueta ei zveltă era învăluită într-o rochie de dimineaţă de bumbac, subţire şi albă – foarte la modă, dar care lui Remington i se părea o simplă cămaşă de noapte, care i se lipea picioarele goale. Purta nişte ghete maro, confecţionate dintr-o piele moale, o mantie de catifea maro care se potrivea perfect cu încălţările şi o pălărie de paie, decorată cu panglici albastre frivole. Stătea cu umerii foarte drepţi, cu braţele-i graţioase arcuite şi avea degetele lungi şi subţiri.

Era fiica celui mai aprig duşman al său, dar totuşi nu conta. O dorea cum nu mai dorise niciodată o altă femeie.

Poate că ducele de Magnus aranjase atacul de noaptea trecută. Doar îşi pierduse fiica în favoarea lui Remington, care în acel moment o ţinea captivă în casa lui. Ambele erau motive foarte întemeiate pentru a-i fi aranjat moartea, iar Remington ştia mult prea bine cât de periculos putea fi Magnus.

Deşi foarte puţin probabil, era totuşi posibil ca Magnus să fi descoperit adevărata identitate a lui Remington. Şi, dacă o descoperise, mai mult ca sigur el fusese cel care îi ordonase moartea.

Avea, desigur, şi alţi duşmani. Oameni cu care avusese relaţii de afaceri – şi care îl urau pentru că încerca

să devină un aristocrat englez. Remington nu excludea din start pe nimeni. De asta avea mereu cel puţin o armă cu el – un cuţit sau bastonul cu măciulie de aur –, oriunde mergea, şi, din aceleaşi motive, privea şi cântărea cu grijă fiecare situaţie. Doar nu avea de gând să moară chiar acum, când era atât de aproape de a obţine răzbunarea mult râvnită.

Lăsă iapa şi se îndreptă încet spre ducesă, observând cu câtă patimă mângâia calul din faţa sa.

— Diriday poate fi o mare pacoste, dacă nu are o mână experimentată care să-i ţină hăţurile.

— Pot să-l călăresc, şopti ea.

— Informatorii mei mi-au spus că…

— Pot să-l călăresc!

Oare ducesa lui avea să-l surprindă mereu? Nu era un lucru tocmai bun dacă lua în calcul faptul că lui îi plăcea să aibă mereu controlul. Tocmai de aceea făcuse cercetări în prealabil. Şi tot din acel motiv pusese şi să fie urmărită.

Oare îşi testa limitele fricii în speranţa de a avea acces la un cal foarte rapid? Oare îşi imagina că putea scăpa de el?

Trebuia să-i reprime acele gânduri numaidecât. Se uită în jur. Grăjdarii dispăruseră în clipa în care el şi Madeline intraseră în grajd. Liniştea acelui loc era tulburată doar de mişcările neliniştite ale cailor. Era momentul să afle din ce era plămădită ducesa lui. Venise timpul să vadă dacă prin vene îi curgea sânge albastru şi rece sau unul roşu şi fierbinte. Se îndreptă spre ea. Se deplasă cu mişcările tăcute şi insesizabile ale unui cercetaş militar.

Eleanor îl dezmierda în continuare pe Diriday, nefiind conştientă de pericolul care se apropia de ea. Era fascinată de armăsar. Adora să călărească – adora acea comuniune cu un animal care iubea vântul şi viteza. Din cauza accidentului suferit în copilărie, Madeline călărea foarte rar – iar acest lucru o obligase pe Eleanor să-i ţină mereu

companie în trăsuri sau cabriolete, în timp ce alţii galopau pe lângă ele, călărind armăsari pe care Eleanor putea doar tânji să-i încalece.

— M-ai făcut foarte fericit, zise domnul Knight.

Eleanor constată că, dintr-odată, stătea foarte aproape de ea. Şi, la fel ca întotdeauna, ocupa prea mult spaţiu, respira prea mult aer şi o înghesuia.

— De ce?

Îşi dorea să plece de lângă el, dar, în acelaşi timp, nu voia să-l abandoneze pe Diriday.

— Pentru că acest cal a fost prima mea alegere pentru tine.

Mângâie şi el nasul armăsarului. Animalul nestatornic îşi recunoscu stăpânul şi îi răspunse printr-un nechezat plin de adoraţie.

Eleanor îşi retrase mâna şi se prinse de drugul de sus al boxei. Foarte bine. Diriday îl plăcea pe domnul Knight. Nu era ceva surprinzător. Dacă nu s-ar fi aflat în situaţia aceea dificilă, şi ea l-ar fi adorat pe domnul Knight. Dată fiind situaţia însă, se prefăcu a se uita la cal, ca să nu fie nevoită să-l privească pe el. Observase deja, cu o singură ocheadă, costumul lui albastru de călărie, croit cu precizie să-i dezvăluie umerii laţi, talia îngustă şi muşchii puternici ai coapselor. Cizmele negre îi străluceau şi părul său blond avea un aspect dezordonat, ca şi când şi-ar fi aruncat pălăria şi şi-ar fi trecut degetele printre şuviţe.

Chipul său nu trăda în niciun fel tensiunea atacului de cu o noapte înainte, însă ea încă era bântuită de amintiri. Ura faptul că inima îi bătuse cu putere în timp ce el se luptase – ura şi faptul că îşi dorise să sară din trăsură şi să-i vină în ajutor când era mai mult decât evident că el nu avea nevoie de niciun ajutor. Era un bărbat puternic şi capabil, cu un trecut despre care ea nu ştia nimic. Lord Fanthorpe subliniase asta extrem de pătimaş, iar răspunsul ei încă o îngrozea. Şi ea sărise în apărarea domnului Knight,

spunând că avea un caracter *rafinat.*

Dar de ce? Întrebarea aceea o obseda. Îşi spusese că o făcuse ca să evite o ceartă între cei doi bărbaţi. Pentru că era foarte timidă şi n-ar fi putut suporta gândul că s-ar fi creat o dispută din cauza ei. Nu putea fi din pricină că se temuse să nu-i rănească sentimentele domnului Knight – doar îi dovedise în repetate rânduri că nu avea sentimente pentru care ea să-şi facă griji.

Încă mai mângâia calul – doar că se uita la ea. Între ei se lăsase o tăcere apăsătoare – de care, în mod evident, el nu se temea.

Dar ea, da. De fiecare dată când se opreau din a-şi vorbi şi se instaura liniştea, ea ajungea să spună vreo prostie. Ceva prin care se cam dădea de gol. Dar nu şi de data aceea. Zise scurt:

— Diriday e calul perfect pentru mine.

El îi răspunse printr-un mârâit jos şi animalic:

— Mă bucur să ştiu că vei… călări… aşa cum îmi doresc.

Eleanor se înroşi. I se strânseră degetele de la picioare, iar sfârcurile i se transformară în nişte mărgeluţe tari, care tânjeau să fie atinse.

Oare cum reuşise? Spusese un lucru evident, dar îi făcuse clar faptul că nu vorbea despre cal.

Domnul Knight îi smulse degetele dezgolite de pe drugul boxei şi i le sărută.

— Mi se pare că Lady Gertrude e o însoţitoare foarte bună, zise el.

Eleanor încuviinţă din cap. Simpla atingere a buzelor lui o făcuse să nu mai poată gândi limpede şi îi trimisese fiori prin braţe.

El îi aşeză mâna pe umărul lui.

— E foarte bine că noi doi n-avem niciun moment în care să fim singuri.

— Suntem singuri acum.

Fusese nechibzuită să îi amintească aşa ceva! Domnul Knight torcea de mulţumire.

— Da, suntem.

— Aşa că ar fi mai bine să mergem. Acum!

Încercă să se îndepărteze – să-şi urmeze instinctele şi să fugă. Domnul Knight o întoarse astfel încât o aduse cu spatele lipit de boxă.

— Din fericire, Lady Gertrude nu călăreşte şi nici nu consideră motiv de îngrijorare faptul că suntem împreună acum.

— Păi, nu este. Eleanor încercă să vorbească ferm, dar încheie totuşi pe o tonalitate oarecum întrebătoare.

— Lady Gertrude nu are imaginaţie. În lumina slabă, ochii lui o priveau necruţător – la fel ca un şoim care se uită cum bucăţica lui de hrană dă să scape. Cu mişcări line, întinse mâna liberă şi şi-o înfăşură în jurul taliei ei. Sunt foarte curios în ceea ce te priveşte.

Oare când devenise situaţia aceea atât de periculoasă?

— Sunt foarte uşor de înţeles.

— Eşti un mister! Unul pe care mă văd nevoit să-l desluşesc. Aş vrea să ştiu dacă îţi place să săruţi cu gura închisă… sau deschisă.

Eleanor făcu ochii mari.

— Dacă îţi place să îmbrăţişezi atât de strâns încât sânii să ţi se lipească de pieptul unui bărbat.

I se tăie răsuflarea de uimire.

— Dacă nu cumva cel mai mult îţi place atunci când gura unui bărbat, gura mea, îţi cutreieră trupul.

Vru să icnească din nou, dar o opri satisfacţia pe care o citea pe chipul lui. Da, o şoca – şi-i plăcea să o facă. Dar *ura* faptul că era atât de laşă. Îşi dorea să-l surprindă şi ea, aşa că, din adâncurile acelei nevoi, găsi curajul să-i răspundă:

— Mă poţi întreba toate astea, şi poate, dacă vreau,

am să-ţi răspund. Dar să nu-ţi imaginezi că vei putea descoperi tu singur răspunsurile.

— *Să întreb...* Ce idee inedită. Un zâmbet mic se juca pe buzele lui catifelate. Da, bineînţeles că mi-ai putea spune, dar am aflat, de-a lungul timpului, că îmi place să fac descoperiri pe cont propriu.

O trase aproape de trupul lui şi o lipi de el.

Descoperiri? I-ar fi putut spune ea multe despre descoperiri. *Îi plăcea* să fie îmbrăţişată atât de strâns, încât sânii să i se lipească de pieptul lui. Iar acest fapt şi amuzamentul pe care-l vedea atunci în ochii lui erau motive suficiente să plece – imediat.

Cu o răsucire, se eliberă şi fugi. El se grăbi să o urmeze. După două salturi mari, o prinse din nou de talie. O lipi cu spatele de poartă şi o apăsă tare de corpul lui.

Ea se uita în ochii lui albaştri pali şi îşi dorea din toată inima să fi avut o experienţă, cât de mică, în astfel de situaţii, pentru că în clipa aceea se simţea mai neajutorată decât se simţise vreodată

— N-o să-ţi fac niciun rău. Vocea lui era profundă şi caldă. Nu o să te seduc. Doar am să te sărut.

Doar? *Doar?* Nu mai fusese sărutată niciodată, în întreaga ei viaţă, şi, dacă el îşi lipea buzele acelea perfect sculptate de ale ei, avea să fie însemnată – la fel de sigur ca în cazul în care ar fi însemnat-o cu fierul încins.

— Nu aici.

Privi spre partea din dos a grajdurilor, spre uşa deschisă. Cu siguranţă modalitatea corectă de-a reacţiona era să-i aducă aminte ce se cuvenea şi ce nu.

În schimb, Remington deschise poarta şi, cu aceeaşi fineţe pe care o folosise cu noapte înainte, pe ringul de dans, o răsuci în boxă.

— Paiele sunt curate, iar boxa e un loc intim. Nu trebuie să-ţi fac griji în privinţa grăjdarilor. Nu ne va întrerupe nimeni.

Ea nu se putea gândi la nimic altceva decât la cum să-l amâne, în acel moment, el se comporta de parcă ea i-ar fi cerut, în mod cuviincios, puţină intimitate.

— Eu nu… nu putem…

Dinţii lui albi sclipiră când un zâmbet îi apăru pe chipul bronzat, apoi o lipi de el atât de tare, încât o făcu să ajungă pe vârfuri, şi tot echilibrul ei depindea de el.

— Nu pot să cred că am reuşit să aştept atât de mult.

Cum adică „atât de mult”? Abia se cunoscuseră, cu două zile în urmă.

Apoi îi văzu expresia când înclină capul spre al ei – şi înţelese că pentru bărbatul acela două zile însemnau probabil o veşnicie. El vedea ceva ce îşi dorea şi apoi căuta să obţină acel lucru – şi, în momentul acela, ea era obiectul dorinţei lui.

Închise ochii când buzele lui le atinseră pe ale ei. Primul ei sărut. Cu gura închisă, blând şi curios.

Încercă să pretindă că nu se întâmpla. Madeline nu îl voia şi nu avea să-l ia de soţ, dar tot era foarte nepotrivit ca Eleanor să-l sărute pe logodnicul verişoarei sale. Cu toate acestea, foşnetul fânului de sub picioarele ei şi mirosul cailor transformau acel moment într-o realitate neîndurătoare. Nasturii vestonului domnului Knight i se înfigeau în stern. Braţele lui o manevrau cu o pricepere care dezvăluia că ceea ce se întâmpla nu era ceva nou pentru el – cum să se comporte cu o femeie care nu voia să se supună – şi săruta… ca o fiară cu puteri senzuale.

Avea buzele mătăsoase, pricepute în arta iubirii – ofereau plăcere cu cea mai blândă atingere. Abia dacă îşi atinsese buzele de ale ei, dar, cu toate acestea, ea se trezi ridicându-şi capul şi căutându-i atingerea, la fel ca o floare care caută soarele.

Era foarte plăcut pentru primul ei sărut – dar, în cele din urmă, nesatisfăcător.

O surprinse asta. Crezuse că domnul Knight săruta

ireproşabil.

Ei bine, nu că şi-ar fi permis să se gândească la asta, dar uneori gândul acela stingher şi primejdios îi apărea în minte, înainte să-l poată înăbuşi. Şi totuşi, era adevărat – se aşteptase la mai bine de la domnul Knight. Nicidecum nu se aşteptase să o lase dorindu-şi mai mult decât acele atingeri uşoare.

Aşa că, în clipa în care el începu să se retragă, ea îşi lipi buzele şi mai tare de ale lui – şi îl convinse, apăsându-şi buzele de ale lui… apăsându-şi corpul de al lui. Remington ezită o clipă, parcă nesigur, dar apoi adânci sărutul.

Buzele i se despărţiră uşor, parcă îndemnând-o… parcă provocând-o… să facă la fel. Eleanor îşi întredeschise buzele şi se trezi respirând cu gura lui – şi el cu a ei.

Era ca şi când făceau schimb de fărâme ale făpturii lor – de acele fărâme esenţiale, care-i făceau să fie fiinţe umane. Aproape îi putea simţi gustul în respiraţia sa, iar acel lucru o speria – dar o şi intriga. Îşi dorea să-i cunoască aromele, mirosurile… atingerile. Simţea nevoia să cunoască totul despre el… Cel puţin în acel moment.

Pentru că era ceva ce nu avea să se întâmple a doua oară. Nu trebuia să-l mai sărute niciodată. Nu avea să mai sărute vreodată un bărbat. Şi îl dorea cu toată fiinţa ei…

Îl dorea.

Cuvintele acelea îi răsunau în minte. Apoi interveni raţiunea… îşi recăpătă judecata sănătoasă. Se retrase de lângă el. Se lipi cu spatele de perete şi-şi duse mâna la inimă.

— Probabil crezi că… că sunt o depravată.

El nu râse de ea. Nici măcar nu păru vreun pic amuzat.

— Nu, cred că te simţi singură.

— Poftim? *Singură?* Nu mă simt singură.

Avea îndatoririle ei. Şi rudele ei. În plus, ducea o viaţă foarte eficientă.

— Săruţi ca o femeie care stă deoparte, privind pe ferestrele vieţii, dorindu-şi să fie acolo şi să trăiască, dar fără să aibă vreodată curajul de a cere să fie lăsată înăuntru.

— Asta nu-i adevărat.

Să fie blestemat – în realitate, avea perfectă dreptate.

Remington nu îi acordă nicio atenţie.

— Zilele alea au trecut. Indiferent de motivul pentru care ţi-a fost frică până acum, din clipa asta ar trebui să-ţi fie şi mai frică de mine.

Nu era nevoie să insiste. Îi era deja.

El se încruntă, strânse din dinţi şi miji ochii.

— Ascultă-mă. De acum încolo, vei fi lângă mine în fiecare minut. Orice se întâmplă, oricât de îngrozitoare sunt evenimentele, oricât de nefericită te faci singură, la sfârşitul zilei vei merge acasă cu mine. Şi noaptea… îţi voi arăta toate minunăţiile dorinţelor trupeşti. Nopţile noastre vor fi pasionale şi formidabile – dincolo de cele mai îndrăzneţe vise ale tale – şi te voi duce iar şi iar pe culmile plăcerii. Te vei zvârcoli sub mine şi deasupra mea, îmi vei atinge fiecare centimetru de piele şi vei trăi pentru sărutările mele. Până când te vei trezi într-o zi şi nu te vei mai putea gândi la nimic altceva decât la mine. La plăcerea pe care ţi-o produc. La cum te simţi când sunt în tine. Şi atunci toată nefericirea ta va dispărea şi vei fi a mea pentru totdeauna.

În timp ce îl privea cu ochii mari, trupul ei clocotea din cauza atingerii lui – ba, mai rău, din cauza cuvintelor lui.

Dăduse de necazuri.

Trebuia să-i spună adevărul. Nu-l putea lăsa să continue. La naiba cu Madeline şi cu complotul ei inteligent – şi cu toate lucrurile pe care i le datora! Domnul Knight ar fi încetat să îi mai vorbească aşa dacă ar fi ştiut cine era cu adevărat. Nu ar mai fi afişat-o peste tot ca logodnica lui. S-ar fi putut duce acasă – oriunde însemna asta în acel

moment – şi s-ar fi putut ghemui în pat, mulţumindu-le tuturor sfinţilor că reuşise să scape. Şi ar putea să se gândească la el, şi să-l viseze, şi să-şi atingă propriul corp, prefăcându-se că era el cel care o atingea.

Remington îi zise apoi, pe un ton furios:

— Nu eşti cine se spune că eşti.

Ea rămase fără suflare – era cuprinsă de un sentiment cumplit de groază. El ştia deja!

— Nu, zise, ridicând vocea. Nu sunt.

Se apropie iar de ea. O lipi din nou de el. Doar că de data aceea îi arătă cât de mult se abţinuse mai devreme.

Lăsându-şi mâna să alunece la ceafa ei, îşi înfipse degetele în părul ei scurt şi îi cuprinse capul. Îi acoperi gura cu a lui, cerând imediat un răspuns, cu o împunsătură a limbii. Iar când ea nu se deschise pentru el, îi muşcă buza de jos.

Ea ţipă – fu un sunet speriat şi incoerent.

Era înăuntru.

Primul lor sărut fusese o explorare – o şansă ca el să o guste şi ca ea să se obişnuiască cu el.

Limba lui se mişca ritmic în gura ei. Buzele i se sensibilizară şi mai mult sub acel asalt al simţurilor. Abia dacă ştia ce să creadă sau ce să facă… dar nu conta. Remington preluase controlul. Grija cu care o sărutase prima dată dispăruse în acel moment. De data asta căuta satisfacţia – şi o căuta pătimaş şi pasional.

Ţinând-o strâns, se uită în jos la ea.

— Eşti altfel decât spune toată lumea. Tot ce ştiu despre tine e greşit.

Încercă să îi răspundă, să îi explice, dar el o ridică în braţe. Era o femeie înaltă, dar o luase pe sus, de parcă ar fi fost uşoară ca un fulg. Îngenunche şi o aşeză pe o grămadă de paie. O acoperi cu trupul lui – care era puternic şi fierbinte şi o ţinea captivă sub greutatea lui. Grajdul era cald şi slab luminat. Paiele trosniră sub ei, învăluindu-i în

parfumul lor uscat. Îşi propti şoldurile de ale ei, şi ea îi putea simţi mădularul tare pe burtă.

O sărută din nou, folosindu-şi buzele ca să le mângâie pe ale ei şi limba ca să o aţâţe. O copleşea cu o pasiune feroce, care o făcea să se cutremure sub el. Nu înţelegea cum acel om de un calm de gheaţă se transformase dintr-odată, devenind, pe neaşteptate, sălbatic şi periculos. Zărise fiara care se ascundea sub faţada lui civilizată, dar nu-şi imaginase nicio clipă că avea să o elibereze pentru a se hrăni cu ea.

Dar se hrănea într-adevăr cu ea, fără să-i pese de lipsa ei de experienţă. Îşi plimbă mâinile, în jos, pe braţele ei, îi prinse încheieturile şi i le ridică în jurul gâtului lui. Nu mai stătea nimic între ei, cu excepţia hainelor – dar şi acelea păreau nesemnificative în comparaţie cu fierbinţeala care începuse să se răspândească din carnea lui înspre a ei.

Spre marea ei uimire, crescu şi pasiunea ei, rivalizând cu a lui. Voia să-l zgârie, să-i rupă cămaşa şi să-şi îngroape faţa în scobitura gâtului lui… să-şi înfăşoare picioarele în jurul lui. Remington era înnebunit de pasiune şi o înnebunise şi pe ea.

Ar fi putut jura că simţea pământul cutremurându-se sub ea.

Sau poate că, de fapt, ceva din interiorul fiinţei ei se mişca. Ceva ascuns şi complicat. Ceva important.

Palmele lui se plimbau pe lateralele corpului ei, mângâind-o şi descoperindu-i formele – talia, şoldurile – şi apoi zăboveau, parcă tentate să afle mai multe. Genunchiul lui alunecă între picioarele ei şi i le depărtă – o apăsă uşor între coapse, dând naştere unei vibraţii care i se răspândi prin burtă şi până la sâni. Pielea-i părea febrilă. Inima lui bătea ca un tunet, lipită de sânii ei, care o dureau, de parcă ar fi fost umflaţi. Deja corpul îi devenise dureros din pricina dorinţei… a nevoii de el… Şi îşi dori ca sărutul acela să dureze o veşnicie.

Nu. Îşi dorea ca sărutul acela să se transforme în ceva mai mult. În tot ce însemna mai mult.

Remington se aruncă într-o parte, atât de brusc, încât ea gemu din cauza şocului.

Se trase brutal spre grămada de paie de lângă ea.

— La naiba! Vocea lui părea chinuită. Vreau să fiu cu tine, dar nu pot. Nu aici. Nu acum.

Şi ea îşi dorea să fie cu el.

— Cu siguranţă nu acum şi nu aici.

— Nu pot s-o posed pe viitoarea mea soţie într-un grajd, zise el furios. Eşti o tânără civilizată, nu o târfă.

— Nu, sigur nu o târfă.

Eleanor îşi atinse buzele foarte sensibile. Nu se schimbase nimic. Ar fi trebuit să-i spună cine era cu adevărat. Ar fi trebuit să-i spună chiar în acel moment. Dar nu voia s-o facă. Îi plăceau sărutările lui. Îşi dorea mai multe… voia mai mult.

— Eşti supărat pe mine.

Remington respira greoi şi adânc.

— Nu pe tine. Pe mine, pentru că am dus asta prea departe, prea curând. Voiam să… Nu îi putea spune ce avea de gând să facă, aşa că repetă: Eşti o tânără civilizată.

Eleanor ar fi acceptat orice sărut din partea lui. Ba, mai mult de atât, i-ar fi căutat sărutările şi, indiferent de ceea ce avea să se întâmple, avea să accepte consecinţele faptelor sale.

Putea fi şi ea necugetată. La urma urmei, sângele celor din neamul de Lacy curgea prin venele ei la fel de mult ca prin venele oricărui alt membru al familiei.

Capitolul 14

Ducesa lui călărea ca o femeie născută în şa – se

mişca elegant, în acelaşi ritm cu calul. Acolo, pe cărarea de călărie din Green

Park, îi dispăruse masca de linişte şi devenise brusc o femeie învăluită în fericire. Era ca şi cum vântul care-i mângâia faţa şi marele armăsar pe care-l călărea o făceau să uite cine voia să fie – şi, în schimb, o ajutau să devină cine era cu adevărat.

Remington îşi dori să fi fost aşa şi cu el. Îşi dori să se ridice şi să se prăbuşească deasupra lui, cu chipul marcat de plăcere, pe măsură ce îl primea în ea iar şi iar…

Şi îi era al naibii de dificil să călărească drept. Trebuia să-şi păstreze toată atenţia îndreptată spre logodnica lui în caz că încerca să fugă din nou… nu să-i studieze sânii care săltau în timp ce călărea. Pentru că, dacă i se ivea ocazia, cu siguranţă *călărea* îndeajuns de bine încât să-i scape.

Green Park se afla în apropiere de Berkley Square şi era un teren extrem de frumos. Exista până şi un foişor amenajat într-o dumbravă împădurită, unde vacile păşteau într-o splendoare bucolică. Era locul unde veneau aristocraţii londonezi să pretindă că erau undeva la ţară şi să vadă cum erau mulse vacile şi cum erau hrănite găinile – şi unii dintre ei puteau chiar pune osul la treabă. Cărările de călărie îi ofereau o oarecare siguranţă lui Remington. Acolo, armăsarul lui o putea întrece, iar, dacă miza devenea dintr-odată prea mare, putea chiar porni la galop. Pe străzile Londrei însă, cu virajele strânse şi traficul lor, putea să se strecoare pe vreo alee şi să dispară într-o clipită.

Pe viitor, aveau să meargă cu trăsura până acolo şi să-l pună pe grăjdar să aducă el caii.

Desigur, urma să aibă control asupra ei odată ce se lega de ea prin legături carnale – iar gândul acela îl făcu să constate că nu i se diminuase deloc erecţia. Era mai bine dacă se putea concentra asupra locului unde se afla Madeline şi nu asupra persoanei ei… îl atrăgea precum flacăra unei singure lumânări aprinse, într-o lume de

întuneric.

Ea se apropie, mângâind calul pe grumaz, apoi îi aruncă lui Remington un zâmbet strălucitor.

— A fost minunat. Îţi mulţumesc foarte mult.

Asta era o altă chestiune. Nu se comporta ca o ducesă. Fiecare lucru pe care-l făcea pentru ea, pe care i-l dădea părea să o surprindă şi să o îngrozească, în aceeaşi măsură. Calul acela fusese primul cadou pe care îl acceptase fără rezerve. Majoritatea aristocraţilor trăiau într-o lume în care li se îngăduia şi li îndeplinea fiecare capriciu. Oare cum se făcea că acea doamnă era surprinsă că el avea grijă de ea? Şi oare când se transformase hotărârea lui anterioară de a o îngenunchea pe ducesă în dorinţa de a-i îndeplini fiecare capriciu acelei copile hoinare?

Lui Eleanor îi dispăru zâmbetul.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu. De ce?

În clipa aceea îşi dori să nu fi gustat singurătatea de pe buzele ei şi să n-o fi recunoscut ca fiind aceeaşi cu cea care îi umplea şi lui sufletul.

— Pentru că mă priveşti extrem de serios. Se uită în jos la Diriday şi-l mângâie mai ferm pe coamă. Doar nu i-a făcut rău efortul ăsta, nu-i aşa? N-am observat să fie ceva în neregulă cu el, dar a trecut ceva timp de când n-am mai călărit un exemplar atât de frumos, aşa că poate…

— Calul e bine.

Pe Remington îl enerva că ea îşi transfera atât de uşor îngrijorarea de la el la armăsar.

Sărutările din grajd îi zguduiseră întreaga fiinţă din temelii. Trasase planurile de seducţie dinainte să o întâlnească. Îşi propusese să o curteze agresiv în primele trei zile – cu priviri pline de dorinţă şi mângâieri suave, pentru a o obişnui cu atingerea lui. Primul sărut urma să aibă loc la balul organizat de ei şi un al doilea, mai intim, imediat după plecarea oaspeţilor. Şi, din acel moment şi

până în noaptea nunţii, aveau să fi urmat o multitudine de mângâieri, menite să-i domolească atitudinea ostilă şi să o pregătească pentru actul final de posesiune. Nu contase pentru el că nu o cunoştea personal – nu prevăzuse nicio problemă în a o dori. Sursele lui impecabile îi spuseseră că era frumoasă şi foarte atrăgătoare, iar lui îi plăceau femeile: zâmbetele lor, trupul, pălăvrăgeala lor şi chiar şi micile lor izbucniri de furie.

Apoi apăruse ducesa şi îi perturbase planurile. Cum naiba avea să poată rezista să-şi ţină mâinile departe de ea când îl sfida la fiecare pas? Nu voia să poarte hainele pe care le cumpărase pentru ea. Îşi tunsese părul. Îi răspunsese la sărutări. Şi i se părea că, cu fiecare sfidare, ducesa lui înflorea încă puţin.

Mai rău era faptul că îi plăcea. Îi plăcea să o vadă ridicând bărbia şi să audă remarci îndrăzneţe revărsându-i-se de pe buze. O încuraja să înfrunte întreaga lume, cu aceeaşi trufie care l-ar fi făcut să scrâşnească din dinţi dacă ar fi venit din partea altor aristocraţi. Femeia aceea îi distrugea toate planurile cu şiretenia ei nevinovată.

Îi făcu un semn grăjdarului şi îl chemă mai în faţă.

— Eu şi doamna ne vom plimba puţin,

— Da, domnule, zise grăjdarul şi luă hăţurile cailor.

Remington descălecă, apoi merse lângă Diriday şi îi întinse mâna lui Madeline.

Probabil o mică parte din gândurile senzuale i se citiră pe faţă… sau poate că Madeline îşi aminti de evenimentele din grajd – pentru că ezită o clipă, apoi alunecă uşor din şa. El o prinse, îşi permise un moment neruşinat în care trupurile lor râmaseră lipite unul de altul, apoi o aşeză în picioare.

Grăjdarul duse caii spre un petic împădurit din apropierea unui izvor.

Soarele strălucea în ziua aceea, dar cerul încă avea o nuanţă cenuşie – ceea ce îl făcea pe Remington să creadă

că se apropia
0 furtună. În aer plutea un miros ca de fier – ca şi când ciocanul unei furtuni se pregătea să zdrobească străzile Londrei şi să demonstreze omenirii că natura era de fapt cea care stăpânea întreaga lume.

Cu toate acestea, aerul era cald, iar ziua se anunţa plină de oportunităţi, aşa că îi făcu un semn spre foişor,

— Să mergem să vedem împrejurimile?

Mergea agale înainte lui – o siluetă superbă de femeie, îmbrăcată într-un costum de călărie gri-deschis, care-i sublinia toate formele. Din pălăria ei răsărea o pană de un roşu aprins, care se potrivea perfect cu eşarfa care îi flutura în jurul gâtului. Şoldurile
1 se legănau cu fiecare pas lung.

— Să ştii că am muls şi eu odată o vacă, zise ea. Eram în Italia, călătoream pe un drum de munte. A venit dintr-odată o furtună de zăpadă ciudată, care ne-a făcut să ne ascundem în primul adăpost pe care l-am găsit. S-a nimerit să fie un grajd, în care erau cinci vaci şi niciun proprietar prin preajmă. Ne era foame, iar vacile erau din ce în ce mai agitate când n-a venit nimeni să le mulgă, aşa că ne-a arătat Dickie cum se face. Am avut lapte cald la cină, zise ea şi chicoti, pierdută în amintirile acelei călătorii prin Europa.

Şi el era pierdut în amintiri – dar în amintirile a ceea ce se întâmplase în grajd.

Atunci nu i-ar fi putut scăpa. O urmărise cu aceeaşi dorinţă sănătoasă cu care armăsarul său ar fi urmărit o iapă. S-ar fi împerecheat cu ea, chiar atunci şi acolo, dacă nu i-ar fi mai rămas o fărâmă de judecată sănătoasă.

— Am trecut prin multe aventuri în călătoria mea. Se uită spre el, cu genele fluturându-i într-o simfonie de seducţie feminină. Ai fi uimit să le auzi pe toate.

Oare cum reuşea? Un semn din partea ei era de-ajuns pentru a se asigura că avea să o urmeze ca un flăcău

îndrăgostit… Cu două zile în urmă, abia dacă avusese curajul să îl privească în ochi. Câteva sărutări mai târziu – destul de pasionale, de altfel –, şi începuse să flirteze cu el.

Adăugă apoi:

— Într-o zi am să ţi le povestesc… Dacă mă rogi frumos.

O cascadă de trandafiri căţărători se revărsa peste spalierele pe lângă care treceau. Remington se opri. Cu mare delicateţe, ridică o floare. Ea zâmbi, privind în jos la petalele desfăcute, apoi închise ochii şi inspiră adânc.

— Ador trandafirii, mai ales pe cei galbeni. Nu sunt la fel apreciaţi ca trandafirii roşii, dar sunt extrem de veseli. Dacă îi combini cu un buchet de lavandă, rezultă un miros divin şi o imagine minunată. Iar dacă îi pui singuri într-o vază, dau din cap şi zâmbesc tuturor celor care trec pe lângă ei.

Una era să sară peste câţiva paşi în procesul său de a o curta şi să o sărute înainte de termenul stabilit, dar era cu totul altceva era să sară pe biata fată ca un soldat înfierbântat. Însă, când îşi făcuse planul de a o seduce pe ducesa lui, Remington nu luase în calcul şi două lucruri neprevăzute. Nu se aşteptase ca ea să-i răspundă ca şi cum el ar fi fost bărbatul pe care îl aşteptase toată viaţa ei… şi nu anticipase nici propria-i pasiune nestăvilită pentru acea femeie.

Fără nicio modificare a tonului, ea îl întrebă apoi:

— Domnule Knight, ai de gând să vorbeşti sau preferi să păstrezi tăcerea asta misterioasă, care mie nu-mi spune nimic, dar e extrem de grăitoare pentru spectatorii noştri?

Cuvintele ei îl speriară şi îl smulseră din reverie.

— Spectatorii noştri? întrebă el.

— Sunt oameni care rătăcesc pe cărări. Călăresc, se plimbă, se salută – iar noi prezentăm interes pentru ei. Dacă li se pare că nu vorbeşti cu mine, vor găsi o explicaţie neplăcută pentru agresivitatea dumitale, şi în toată Londra

vor răsuna bârfe cum că ne certăm. Iar de la asta e cale scurtă până la o logodnă ruptă şi o căsătorie anulată.

Oare făcea aluzie la nesupunere? O prinse de mână şi o opri în loc.

— Nu va fi ruptă nicio logodnă. Nu se va anula nicio căsătorie. Ne vom căsători, şi după aceea, vei purta inelul meu şi hainele de la mine. Vei accepta că eşti a mea şi că eu deţin controlul.

Se aşteptă ca ea să se plângă sau să-i conteste hotărârea. În schimb, ducesa se uita cu mare atenţie peste umărul lui, la cărarea de călărie.

Nu-i venea să creadă. El vorbea cu ea, explicându-i cum urma să fie viaţa lor, iar ea îl ignora.

Eleanor făcu ochii din ce în ce mai mari. Remington se întoarse şi văzu un câine negru, sfrijit, de talie medie, furişându-se pe cărare, chiar în faţa unui armăsar nărăvaş. Tânărul elegant de pe cal nu-i acordă niciun pic de atenţie. Câinele urma să fie lovit.

Cu un ţipăt, Eleanor se eliberă de strânsoarea mâinii lui şi se aruncă pe cărare.

Călăreţul ţipă şi el şi trase calul în sus, de căpăstru.

Îngrozit, Remington îi strigă o avertizare, apoi se repezi după ea.

Ea prinse câinele de burtică. Cu o mişcare lină, sări de pe cărare şi se rostogoli în iarbă, cu câinele la adăpost, în braţele ei.

Călăreţul se chinuia să-şi controleze calul nărăvaş.

Câinele lătra din ce în ce mai tare. Se zbătu şi se eliberă din braţele lui Eleanor. Nu se îndepărtă foarte mult, pentru că şchiopăta, aşa că se cuibări pe pământ.

Remington alunecă în genunchi lângă Eleanor şi ceru să ştie:

— Te-ai rănit? Inima îi bătea foarte tare, şi îi venea să o scuture un pic. Sau să o îmbrăţişeze.

Nu ştia nici el ce îşi dorea mai mult.

— Sunt bine.

Se chinui să se ridice. Temându-se că se rănise, dar nu apucase să-şi dea seama – sau nu voia să recunoască –, Remington încercă să o convingă să rămână jos.

Ea îl plesni peste mâini şi se târî spre câinele care tremura de frică.

— Te-ai rănit, frumuseţe? şopti ea.

Frumuseţe? Câinele acela nu era altceva decât o potaie. Se vedea de la depărtare că arăta ca un câine din rasa Elkhound[4], care fusese spălat cu apă fierbinte şi se micşorase la jumătate din dimensiunea normală. Blana lui neagră cu cafeniu era încâlcită, şi avea burta lipită de şira spinării. Creatura degaja un miros de gunoi împuţit – probabil de la cât căutase resturi.

În vreme ce ducesa se apropia, câinele scoase colţii şi mârâi. Eleanor întinse pumnul, cu degetele orientate în jos.

— Bietul de tine.

— Ai grijă, zise Remington, tăios.

A naibii femeie – fugise de la un pericol la altul.

— Am. Mârâitul câinelui se transformă într-un scâncet, iar Madeline îl scărpină pe bărbie. N-o să mă muşte.

Aparent, avusese dreptate, întrucât potaia o fixă pe ducesă cu ochii căprui, iar apoi, când fu mângâiată pe cap, răspunse îngropându-şi capul la pieptul femeii.

Îşi trecu degetele peste lăbuţa lui stângă din spate. Câinele scânci, şi atunci ea zise încet:

— E rănit.

Remington îşi dori din tot sufletul să spună că nu îi păsa, dar nu putea face asta. Îi plăceau animalele, dar să-l ia naiba pe câinele acela! Ducesa lui aproape murise din cauza lui.

Remington auzi sunetul paşilor în spatele lor. Tânărul se îndrepta spre ei, lovindu-şi mâna înmănuşată cu

---

4 Specie de câine robust, de talie medie, cu blana deasă de culoare gri (crescuţi în Norvegia pentru vânătoarea de elani) (n.tr.)

cravaşa.

— Doamnă! Era alb ca varul şi tremura. Ce naiba făceai, doamnă? Era să dau peste dumneata.

Remington se ridică pentru a-l înfrunta, dar, înainte să poată spune un singur cuvânt, Madeline sări în picioare.

— Ce făceam eu? Ce făceai dumneata? Era să dai peste câinele acesta.

Obrajii şi vârful nasului i se înroşiseră de furie. Ochii îi sclipeau într-un albastru strălucitor. Avea o pată pe unul din obraji şi pălăria strâmbă, dar nu conta – pentru că, în acel moment, toată pasiunea pe care o dezvăluise în sărutul din acea dimineaţă era pusă în apărarea unui căţel pe care nu-l mai văzuse niciodată.

Posac şi simţindu-se vinovat, tânărul zise:

— E doar o potaie plină de purici. Apoi observă cât de frumoasă era doamna. Deveni dintr-odată foarte atent, îşi îndreptă spatele şi lăsă umerii în jos. Îi privea chipul cu o fascinaţie aproape avidă. Cred că e posibil să ne mai fi întâlnit, deşi nu prea pot să mi amintesc…

Ea continuă să se dezlănţuie:

— Aşa ai fost învăţat? Să calci animalele nevinovate?

Remington făcu un pas în spate. Tânărul acela nu avea nicio şansă în faţa ei.

Miji ochii.

— Ia stai o clipă. Ştiu cine eşti. Eşti Lord Mauger!

— Da, aşa e… sunt… Vicontele Mauger, umil, la dispoziţia dumitale. Scoţându-şi pălăria, tânărul făcu o plecăciune, dornic să facă o impresie bună – tardivă – frumuseţii din faţa lui. Şi dumneata eşti…?

Eleanor nu era nici impresionată, nici interesată.

— O cunosc pe mama dumitale, şi ţi-ar rupe urechile pentru treaba asta.

Mauger se înroşi imediat în obraji.

— Să nu îi spui.

— Doar dacă promiţi să fii mai atent pe viitor. Nu voi

mai fi prin preajmă să salvez următorul câine, şi-mi amintesc ce băiat bun erai mai de mult. Iubeşti animalele şi te-ai simţi foarte vinovat dacă ai omorî unul.

— Ai… dreptate. Ochii rugători ai lui Mauger semănau destul de mult cu ai câinelui. Tocmai l-am cumpărat pe castan[5] şi am venit în oraş, pentru că voiam să-l etalez, dar asta nu e o scuză…

În timp ce Mauger se juca cu degetul mare de la picior în pământ, Remington se gândi că privea un maestru în exerciţiul funcţiunii. Ducesa îl trecuse pe tânăr de la furie, la îndrăgosteală şi apoi la vinovăţie, într-o singură călătorie lină. Iar Mauger o adora pentru asta.

Ea zise apoi, pe un ton liniştitor:

— Ştiu că nu vei mai face niciodată aşa ceva.

— Jur că nu.

Mauger îi zâmbi, fermecător.

Cu o tresărire de neplăcere, Remington constată că tânărul era destul de chipeş.

— Te implor, milady, n-ai vrea să-mi spui numele zeiţei dreptăţii pe care am avut onoarea să o întâlnesc? imploră Mauger.

Ea clipi nedumerită.

— Se referă la tine, zise Remington sec, apoi făcu prezentările. Mauger, ţi-o prezint pe marchiza de Sherbourne şi viitoarea ducesă de Magnus. Excelenţă, Vicontele Mauger.

— Eşti ducesa de Magnus? Mauger ridică din sprâncene. Ne-ai vizitat într-o vară, acum opt ani, dar nu-mi aminteam că eşti atât de frumoasă.

Nu părea un compliment – tânărul era mult prea sincer. Iar Eleanor făcu un pas înapoi, de parcă ar fi primit o

---

5 Specie de cal din rasa Abtenauer (de provenienţă germană) - o rasă foarte rară în zilele noastre. Este agil, puternic şi sigur. Poate avea diverse culori, dar cu precădere maro şi castaniu - de unde şi denumirea populară de „castan", (n.tr.)

palmă.

Remington îi ridică mâna şi i-o sărută.

— E din ce în ce mai frumoasă cu fiecare zi care trece.

— Da. Evident! Mauger mai făcu o plecăciune. Părea dornic să îndrepte greşeala pe care o făcuse cu afirmaţia anterioară – care fusese total lipsită de tact. Excelenţa Sa e la fel de frumoasă ca soarele, în toată splendoarea sa.

Dacă era posibil, Eleanor părea şi mai consternată.

Amorezat. Tânărul părea amorezat până peste cap de ducesa lui Remington. Nu se putea aşa ceva. Îi aparţinea lui – alţi bărbaţi îl puteau invidia pentru asta, dar nu aveau voie să o dorească. Aşa că Remington făcu o plecăciune şi se prezentă.

— Sunt domnul Remington Knight. Aşteptă o clipă, dar chipul lui Mauger nu trăda nimic. Băiatul nu auzise bârfele. Mâine-seară eu şi ducesa organizăm un bal în onoarea logodnei noastre. Îl privi pe Mauger dezumflându-se când pricepu că zeiţa lui îi era inaccesibilă. Sper că ne vei onora cu participarea dumitale.

— Mulţumesc. Da. Desigur. Aş fi încântat. A fost o plăcere să vă cunosc pe amândoi. Domnule. Doamnă. Privirea lui Mauger zăbovi o clipă asupra lui Eleanor, cât înclină pălăria, dar după aceea se îndreptă bărbăteşte înapoi spre calul şi grăjdarul său. Se îndepărtă apoi călare, grijuliu şi un pic nesigur.

Eleanor nu se obosi să-l privească plecând, ceea ce îl linişti pe Remington. În schimb, îngenunche din nou lângă câine – ceea ce-i dădu emoţii lui Remington. Se lăsă pe vine lângă ea şi-i ridică bărbia cu un deget, aducând-o spre el.

— Lasă potaia. Tu eşti bine?

— Da, zise ea, radiind. Desigur.

Remington o luă de mână şi îi îndepărtă mânuşa sfâşiată. Avea palma julită şi o unghie ruptă. Nu avea nicio îndoială că se lovise şi la genunchi sau că-şi scrântise încheietura – sau Dumnezeu ştia ce altă rană pe care nu

voia să o recunoască suferise. Iar acum, că trecuse incidentul, îi venea să o ia şi s-o să o zdruncine puţin.

— Pentru o corcitură? Ţi-ai riscat viaţa pentru o corcitură?

Câinele se ridică şi îşi dezveli colţii când auzi tonul vocii lui Remington.

— Jos! izbucni el, şi câinele se conformă imediat. Dar continua să-l privească prudent, iar Remington înţelese pe dată că afurisitul de câine se ataşa de Madeline.

— Unii oameni ar spune că şi tu eşti o corcitură. Te-ar numi, poate, bastard.

Remington avea o expresie ciudată, ca şi când unii oameni îl numiseră deja astfel.

Oare îi luase şi lui apărarea, aşa cum luase apărarea acelui câine ciudat? Era oare el un maidanez rătăcit pe care îl luase sub aripa ei protectoare – sau poate râsese şi fusese de acord că originile lui îl făceau mai puţin important decât ea? N-ar fi trebuit să îl intereseze acel lucru – dar îl interesa. Îl interesa tot ce avea legătură cu ea. Oare de ce?

Pentru că era îndrăgostit nebuneşte de ea. Amorezat… şi obsedat de femeia pe care n-ar fi trebuit niciodată să o iubească.

Capitolul 15

Eleanor se foia neliniştită sub privirea intensă a domnului Knight. O privea de parcă şi-ar fi dorit să-i deschidă craniul şi să arunce o privire înăuntru.

Foarte bine. Doar nu avea cum să fi aflat adevărul chiar acolo, în mijlocul parcului, nu? Era imposibil… Nu-i aşa?

Se foia de pe un picior pe altul, încercând să-şi aline usturimile şi durerile. Odată ce trecuse entuziasmul salvării,

devenise profund conştientă de durerea dată de juliturile din palme şi de faptul că aterizase prost în genunchi. Totuşi, nu s-ar fi plâns, desigur. Domnul Knight i-ar fi spus răspicat că era doar vina ei – şi, oricum, în acel moment, ochii lui deveniseră reci şi gânditori, iar gura lui delicioasă nu schiţa niciun zâmbet.

Domnul Knight clipi, iar după aceea, când o privi din nou, Eleanor nu mai vedea în ochii lui nici urmă de dezaprobare – sau de interes.

— Nu ştii nimic despre câinele ăsta – ce este sau de unde a venit – cu excepţia faptului că, fără îndoială, Lord Mauger a avut dreptate – e plin de purici.

Remarca lui o enervă.

— Insinuezi că n-ar trebui să-mi pese decât de creaturile pur-sânge, care au igiena corespunzătoare? Mulţumesc, domnule, dar nu, mulţumesc. Urăsc cruzimea, mai ales dacă e îndreptată spre animale nevinovate, care nu se pot apăra singure. Iar dacă tu nu înţelegi cât de mult contează să-ţi pese de cei pierduţi şi oropsiţi, atunci îmi pare rău pentru tine.

Remington îi zise apoi, pe un ton rece şi lipsit de inflexiuni:

— Nu cu preţul vieţii tale.

Înţelegând, cu amărăciune, că viaţa ei era preţioasă pentru el doar pentru că o considera ducesa, Eleanor ridică din umeri.

— Viaţa mea nu e chiar atât de importantă. Apoi, ca de nicăieri, o năpădiră resentimentele şi începu să îl tachineze, răutăcioasă: O, dar stai… am uitat – eu sunt paşaportul tău spre înalta societate.

Se părea că el nu aprecia cinismul – sau cel puţin nu venind din partea ei – pentru că în vocea lui îşi făcu loc o avertizare:

— Madeline…

„Madeline.” Ea nu era Madeline, ci Eleanor – dar acela

nu era momentul potrivit pentru o confesiune. Îi făcu un semn să se uite în spate.

— Se pare că am atras spectatori.

Grupul de spectatori era format din mai mulţi oameni – majoritatea erau invitaţi de la balul familiei Picard, plus alţi câţiva, pe care nu îi recunoştea, dar era evident că erau nobili, după hainele alese pe care le purtau. Toţi se uitau la ea cu ochi mari şi uimiţi. Două dintre doamnele prezente chicotiră piţigăiat.

Spre uimirea ei, nu era atât ruşinată, cât enervată. Ura să facă o scenă, dar era clar că oamenii aceia aveau nevoie de o ocupaţie dacă în acel moment se hlizeau pe seama salvării unui câine, de parcă ar fi fost o distracţie de primă mână.

— Bietul de tine, domnule Knight, şopti ea. Planul tău de a impresiona mulţimea cu rafinamentul şi logodnica ta pare să fi luat o întorsătură greşită.

Se cuibări înapoi jos, lângă câine, lăsându-l pe el să se descurce cu situaţia.

Remington o surprinse însă. Cu un zâmbet care părea sincer amuzant, se întoarse cu faţa la mulţime.

Un domn îi atrase atenţia în mod special. Domnul acela era aranjat la patru ace – purta o lavalieră frumos înnodată, o cămaşă albă ca zăpada şi nişte cizme atât de negre şi de strălucitoare, încât soarele se reflecta din pielea lor. Părea complet şocat de cele întâmplate. Eleanor se gândi cu tristeţe că lui Madeline avea să-i fie foarte greu să-şi repare reputaţia când avea să ajungă în sfârşit la Londra. Cu toate acestea, nu îi părea chiar atât de rău pe cât ar fi trebuit – ci era mai degrabă nerăbdătoare.

Unde era Madeline? Situaţia devenea din ce în ce mai terifiantă, cu fiecare minut care trecea.

— Brummel, zise Remington. Mă bucur să te văd.

Brummel. Eleanor cunoştea numele acela. Beau Brummel era etalonul eleganţei în societatea engleză –

omul petrecea ore întregi legându-şi lavaliera – îi păsa foarte puţin de prestigiul aristocratic, dar foarte mult de menţinerea unei imagini perfecte.

Eleanor era pe deplin conştientă că în acel moment era departe de a afişa o imagine perfectă. Ba, dimpotrivă, arăta aproape dezastruos. Fără nicio remuşcare, se gândi că domnul Knight era în dificultate în acel moment.

— Domnule Knight. Beau Brummel înaintă şi făcu o plecăciune în faţa lui Eleanor. Nu cred că am avut plăcerea de a o cunoaşte pe doamnă.

Eleanor mai scărpină o dată câinele sub bărbie, apoi se ridică, în timp ce domnul Knight făcea prezentările.

Toată atenţia lui Beau Brummel era concentrată în direcţia ei.

— Îţi... plac câinii, Excelenţă?

Cu o sinceritate firească, Eleanor îi răspunse:

— Consider că sunt mai de încredere decât mulţi oameni.

— Eu nu cunosc câini de încredere, zise Beau Brummel.

— Dar cunoşti oameni de încredere? În mod evident, se referea la mulţimea adunată în spatele lui – oameni care cu o noapte în urmă se îmbulziseră să vorbească cu ea, dar care, cu siguranţă, aveau să o evite după aventura din acea zi.

Spre uimirea ei, Beau Brummel înţelese aluzia – şi zâmbi.

— Ai foarte mare dreptate, Excelenţă. Zise apoi, pe un ton preocupat, care-i dezvăluia adevărata îngrijorare: Dar mă tem că ţi-ai distrus costumul de călărie.

Eleanor zise apoi, cu o îndrăzneală care o surprinse până şi ea:

— Eu sunt ducesa de Magnus. Eu stabilesc moda. Mâine vei vedea doamne călărind cu mănuşile sfâşiate şi cu pălăriile strâmbe.

Brummel fu atât de surprins de afirmaţia ei, încât chicoti.

— Aş fi profund onorat dacă ai vrea să facem câţiva paşi împreună, Excelenţă.

— Să ne îndreptăm spre cai. Presupun că ar trebui să merg să mă aranjez.

Rănile o dureau din ce în ce mai tare.

— Desigur, către cai, încuviinţă Beau Brummel.

Se îndreptară agale, unul lângă altul, spre peticul împădurit unde aştepta grăjdarul. Domnul Knight şi câinele erau cu un pas în urma lor.

După ce se îndepărtară de mulţime, Beau Brummel zise:

— Am înţeles că ai fost mult timp plecată din Londra, Excelenţă. Dacă îmi permiţi îndrăzneala, aş avea câteva sfaturi… Dumneata ai un stil personal şi bănuiesc că şi o predilecţie pentru necazuri.

— Da, într-adevăr, are, interveni domnul Knight.

Eleanor îi aruncă o privire tăioasă, apoi verifică şi ce făcea câinele care şchiopăta. Ţinea pasul cu ei, dar nu mai putea merge prea departe. Îşi îndreptă din nou atenţia spre domnul Beau Brummel, purtându-se de parcă nu ar fi privit în altă parte vreo clipă.

Cu un gest obosit, Beau Brummel întrebă:

— Încă ne mai priveşte mulţimea?

— Desigur, răspunse domnul Knight. Sunt mereu cu ochii pe dumneata, Brummel.

Linguşirea aceea ostentativă o luă prin surprindere pe Eleanor, însă răspunsul bărbatului o sperie şi mai mult.

— Popularitatea mea este crucea pe care trebuie s-o port, zise el serios, făcând-o pe Eleanor să reflecteze admirativ asupra îngâmfării lui. Excelenţă, ţi-aş sugera să nu mai faci ceva atât de scandalos precum această aventură…

Dacă ar fi ştiut el ce scandal avea să se iste în clipa în

care urma să apară Madeline!

— … Cu toate acestea, ar trebui să continui ce ai început. Eşti viitoarea ducesă. Dumneata vei stabili moda. Eşti de o frumuseţe desăvârşită – am decretat. Ai o ţinută minunată. Să nu-ţi ceri niciodată scuze pentru excentricităţile dumitale. Îi studie, dintr-o singură ocheadă, costumul de călărie zdrenţuit. Dar, chiar şi aşa, ţine minte – un călător bine îmbrăcat este un călător fericit.

Eleanor păstră cu greu o expresie serioasă şi bănui că asta era valabil şi-n cazul domnului Knight, care probabil era la fel de amuzat. Cu toate acestea, ea nu era ca el. Şi nici el nu era ca ea. Aşa că gândul că ei doi ar fi putut fi de acord în orice privinţă o tulbura şi o îngrijora.

Beau Brummel termină cu declaraţiile, apoi întrebă:

— Domnule Knight, pot să presupun că am primit şi eu o invitaţie la balul dumitale?

— Sigur că da, îl asigură domnul Knight.

— Voi fi acolo. Beau Brummel duse dosul palmei la frunte, ca pentru a mima un leşin afectat. Am mers destul de departe pentru constituţia mea delicată. Rămas-bun, Excelenţă. Cu bine, domnule Knight.

Îl priviră amândoi îndepărtându-se cu paşi mici.

— Bun. Gura domnului Knight luase o formă oarecum suspectă. A mers bine.

Ea era îndurerată. Domnul Knight era amuzat de Beau Brummel. *Erau,* într-adevăr, de aceeaşi părere – un gând tulburător pe care decise să-l lase deoparte şi să-l examineze mai târziu, în întunericul nopţii – când, din nefericire, se trezea gândindu-se la domnul Knight.

— *Evident* că a mers bine. Pentru că *sunt* viitoarea ducesă şi eu *voi* stabili moda.

Remington se aplecă uşor şi mângâie câinele.

— Ce-ai de gând să faci cu acest… animal?

Până atunci nu ştiuse ce era de făcut cu câinele, dar în acel moment ştia foarte bine cum avea să procedeze.

— Mă împrietenesc cu el. Îl luă în braţe cu grijă, atentă să nu-i atingă lăbuţa rănită. Era suficient de uşor cât să-l poată căra, dar suficient de greu cât să îi fie totuşi incomod. Îl prinse în braţe şi se îndreptă, anevoios, spre Diriday. Picioarele câinelui atârnau greoi, iar braţele ei aproape că tremurau sub greutatea animalului. O dureau mâinile, o necăjea genunchiul şi i se părea că distanţa până la cal devenea tot mai mare, cu fiecare pas.

Remington mergea alături de ea, fără să depună niciun efort. Nu avu nicio tentativă de a o ajuta.

— Faci asta ca să te răzbuni cumva pe mine? Pentru că te oblig să devii soţia mea?

Ajunseră într-un final la cai şi intrară în pădurice – acolo erau feriţi de soare, dar şi de privirile eventualilor curioşi, care i-ar fi putut pândi, aşteptând să mai vadă şi alte manifestări scandaloase. Grăjdarul desfăcu hăţurile şi apoi se îndepărtă discret.

Eleanor lăsă câinele jos, gâfâind. Acesta se ghemui la picioarele ei, iar ea îşi puse mâinile în şolduri.

— Ştiu că e o noţiune greu de înţeles, domnule Knight, dar nu tot ce fac are legătură cu tine. De fapt, lumea nu se învârte în jurul tău. Luna străluceşte pe cerul nopţii şi fără tine. Iar existenţa mea nu depinde de tine. Acum… Se aplecă din nou ca să ridice câinele, apoi continuă: îmi voi lua câinele şi-l voi duce acasă să-i fac o baie – fără să mă gândesc în niciun fel la tine.

— Aşteaptă. Luând-o de mână, domnul Knight o ridică imediat. Nu aş vrea să continui cu acest comportament nesăbuit.

O făcu să se simtă iarăşi nedumerită.

— Ce comportament nesăbuit?

— De a nu te gândi deloc la mine.

Îşi înfăşură apoi braţul în jurul taliei ei şi o sărută.

Primul lor sărut fusese tandru şi ispititor, al doilea – provocator şi plin de dorinţă… Şi ispititor. Iar cel din acel

moment era, din nou, altfel. Insistă ca ea să se gândească la el cu o muşcătură uşoară a buzei de jos, iar când ea deschise gura pentru a-l mustra, o sărută cu o intensitate păcătoasă. Voia să aibă atenţia ei deplină – şi ştia cum să obţină acest lucru, cu ajutorul experienţei. O seduse cu dinţii şi cu limba. Buzele lui le sărutară pe ale ei, până când uită de lumina difuză, de parfumul de trandafiri care plutea în aer, de câine, de Beau Brummel şi chiar şi de dilema pe care o trăia atunci când era cu el. Fiecare gând şi fiecare sentiment îi era absorbit de apăsarea trupului lui de al ei... şi de apetitul pentru plăcere pe care i-l stârnea.

Îi dădu drumul apoi. O ajută să se echilibreze, punându-i o mână pe cot, în timp ce ea încerca să se aranjeze şi să-şi adune toată demnitatea şi prudenţa.

Cu cât îl cunoştea mai mult pe el, cu atât se recunoştea mai puţin pe ea însăşi.

El o ajută să urce în şa, apoi îi dădu câinele.

Aşeză cu grijă creatura sub braţul ei, murmurându-i şoapte de alinare, apoi porni spre casa din oraş a domnului Knight.

I se părea înspăimântător faptul că se schimba atât de radical, şi într-un timp atât de scurt, dintr-un motiv atât de simplu precum un sărut. Oare Madeline avea să o mai recunoască pe Eleanor odată ce ajungea la Londra? Mai mult de atât... Oare Eleanor avea să se mai recunoască pe sine când avea să vină momentul să renunţe la toate acele drepturi de apartenenţă asupra domnului Knight?

Avea să-l cedeze cu uşurinţă logodnicei lui de drept? Sau avea să lupte pentru el?

Capitolul 16

Remington se plimba pe coridorul de deasupra

foaierului.

— Al naibii câine, trebuie să dispară!

Ducesa lui stătea aproape de balustrada scării, privind cum servitorii se învârteau în toate părţile, ocupându-se de pregătirile de ultim moment – aşezând mesele, punând sticle de şampanie la rece şi umplând vazele cu o multitudine de trandafiri galbeni. Întoarse capul şi se uită la domnul Knight şi la câinele care se ţinea aproape de el. Păstra o expresie serioasă, dar sufletul ei era plin de o bucurie care o făcea să radieze.

— *Naiba* este un cuvânt care nu se foloseşte în companie mixtă în Anglia.

Dar *la naiba* dacă nu arăta bine, învăluită în mătasea aceea turcoaz, care-i scotea în evidenţă ochii şi îi făcea să pară de un albastru uluitor. Avea părul împletit cu o panglică turcoaz, iar diamantele străluceau ca nişte stele printre şuviţele ei scurte şi întunecate.

Erau, desigur, hainele ei. Şi panglica ei. Şi diamantele… tot ale ei. Tot nu voia să poarte hainele pe care i le cumpărase el – dar, chiar dacă încă nu ştia, în curând urma să nu mai aibă de ales.

Dar, între timp, în urma lui mergea un căţel. Se opri lângă Eleanor şi arătă în direcţia animalului.

— Uite-te la ei. Îi cade părul… ciorapii mei albi sunt plini de părul lui negru şi pantalonii mei negri – de păr cafeniu.

— Ei, haide, că nu-i chiar aşa de rău. Le zâmbi – şi lui, şi câinelui. Era un zâmbet fermecător şi încrezător, care mai detensionă un pic atmosfera – un zâmbet pe care îşi permitea să-l afişeze mult prea rar. Domnule Knight, trebuie să recunoşti că Lizzie este mult mai frumoasă, acum, că a făcut o baie.

— *Lizzie?* Cine e Lizzie?

Se temea că deja ştia răspunsul.

— Câinele tău.

— Nu e câinele meu! Ba, mai mult de atât, cine a auzit vreodată de un câine pe care să-l cheme Lizzie? Pocni din degete în direcţia animalului care se zbenguia. Şezi!

Potaia se conformă imediat, adorându-l din priviri şi cu limba atârnându-i de-un cot. Spălat şi uscat, câinele era într-adevăr mult mai prezentabil şi Dumnezeu ştia că şi mirosea mult mai bine – dar, în loc să-i fie recunoscător lui Eleanor, cea care îl salvase, acesta se ataşase de domnul Knight. Îl urma îndeaproape în sus şi-n jos pe scări, se tolănea pe covorul persan din dormitorul lui şi lătra la valetul său.

Ducesa nu părea deloc afectată de trădarea câinelui. Ba, mai mult, o amuza copios exasperarea lui Remington.

— Domnule Knight, să ştii că arăţi foarte bine – indiferent dacă ai sau nu pantalonii plini de păr.

— Hmm. Mulţumesc. Îşi aranjă haina neagră. Presupun că ai dreptate. Deşi nu ştiu dacă e cu adevărat un compliment.

Se uită la el, apoi întoarse privirea – de parcă astfel putea împiedica să se vadă în ochii ei faptul că îl considera extrem de senzual.

— Este.

Remington zâmbi, întrebându-se cum avea să facă faţă ducesa lui anunţului pe care el îl plănuise pentru sfârşitul serii.

Lady Gertrude umbla de colo-colo, gătită pentru petrecere şi bătând din palme.

— Copii, grăbiţi-vă, copii! Oaspeţii vor sosi în curând. Aruncă apoi o privire neînduplecată spre Lizzie. Şi duceţi câinele de-aici. Ştiţi doar că lui Lady Fendsworth îi e îngrozitor de frică de câini.

Lizzie o lătră pe femeie, plină de reproş.

— Îmi pare rău, dar nu te putem lăsa să sperii oaspeţii. Lady Gertrude vorbea cu căţeaua de parcă aceasta ar fi înţeles-o.

Mai rău, Lizzie scânci, ca şi cum chiar ar fi înţeles-o.

— Hai, du-te de aici.

Lady Gertrude se grăbi pe coridor.

— Bine. *Lizzie* se duce la culcuşul ei. Remington se îndreptă se camera lui, dar simţi ceva – o muşcătură la tocul cizmei.

Se întoarse şi se uită la câine, care ţopăia de bucurie că obţinuse atenţia lui.

— Ştii ce-o să zică valetul meu când o să vadă asta? Remington făcu semn spre zgârietura de pe cizmă. O să… o să… o să-ţi mai facă încă o baie!

Câinele începu imediat să dea din coada lui neagră – suficient de tare încât să facă să răsune balustrada. Ba, mai mult de atât, Remington ar fi putut jura că făptura aceea prostuţă îi zâmbea.

Madeline chicoti scurt – un râs pe jumătate înfundat, care nu părea foarte exersat în arta bucuriei. Apoi, ca şi când nu s-ar fi putut abţine, începu să râdă în hohote. Părea să se distreze de minune.

Ducesa zâmbea foarte rar – şi chiar şi atunci o făcea doar din politeţe. Extrem de rar zâmbea de fericire, iar Remington nu o auzise niciodată – dar absolut niciodată – râzând. În acel moment, câinele acela prostovan cu limba scoasă şi cu devotamentul său bizar faţă de el – dar mai ales faţă de cizmele lui – reuşise s o facă să râdă. Îi plăcea foarte mult sunetul acela dulce şi rar. Bucuria ei îi trimise un fior neobişnuit pe şira spinării – dacă era nevoie de câinele acela ca s-o facă fericită, atunci câinele era animalului lui preferat, dintre toate animalele de pe lume. Se ghemui lângă căţea şi-o mângâie pe cap.

— Bravo, fetiţo. Bravo… Lizzie.

Lizzie încerca înnebunită să-l lingă pe faţă, iar asta o făcu din nou pe ducesă să râdă.

În timp ce o asculta şi încerca să evite să fie lins pe faţă de câine, se născu în el un nou ţel. Să o facă pe

Madeline să râdă mai des.

*

Lumânările aruncau o strălucire aurie asupra sălii de bal. Îmbrăcaţi în haine colorate, oaspeţii stăteau de vorbă, dansau sau sorbeau din băuturile rafinate. Petrecerea aceea de sărbătorire a logodnei lui Remington cu viitoarea ducesă de Magnus era un succes răsunător. Cu excepţia faptului că… Remington îl prinse pe majordom şi întrebă:

— A sosit ducele de Magnus?

— Nu, domnule. Bridgeport se aplecă şi îi şopti: Nu este în Londra.

Magnus nu era acolo.

— Nemernicul nici măcar n-a venit la petrecerea de logodnă a fiicei lui.

— Poate este prea jenat să dea ochii cu mulţimea după ce a pierdut-o pe fiica lui la un pariu, domnule.

— Poate.

Remington se îndoia de asta. Magnus era un englez făţarnic, trecut de patruzeci şi cinci de ani, care bea foarte mult şi paria fără scrupule sau mustrări de conştiinţă. Iar sub bună dispoziţia permanentă pe care o afişa se ascundea un om fără suflet, care nu s-ar fi dat în lături de la crimă ca să obţină ceea ce-şi dorea. Oare aflase adevărata identitate a lui Remington? Nu cumva, chiar în acel moment, se ascundea la vreuna dintre moşiile lui, punând la cale un nou plan nemilos?

A doua zi, Remington avea să-şi trimită oamenii să descopere unde se afla de fapt ducele. După care urma să meargă, personal, să-l bată pe ducele acela blestemat, până când avea să-i smulgă o mărturisire – şi să afle şi ce alte răutăţi mai plănuise. Remington nu era pe deplin sigur că ducele nu şi-ar fi omorât propria fiică înainte s-o vadă căsătorindu-se cu un om de rând.

Însă, pentru moment, seara se dovedea un real succes, iar miezul nopţii se apropia cu paşi repezi. Miezul nopţii…

Bridgeport întrebă:

— Să pregătesc pahare pentru toast, domnule?

— Fără întârziere.

În timp ce în sala de bal erau aduse, pe tăvi de argint, paharele de şampanie rece, Remington stătea de vorbă cu invitaţii săi, gusta din somon şi întotdeauna – dar absolut întotdeauna – se aşeza astfel încât să nu o scape din ochi pe Eleanor.

Aceasta stătea nemişcată, permiţând oaspeţilor să se apropie de ea. Asculta fiecare replică, trata pe toată lumea cu maximă seriozitate şi atingea pe fiecare pe braţ sau pe mână. Aparent, din ce în ce mai multe femei se duceau la ea ca să stea de vorbă. Nu ca să o linguşească sau să bârfească, ci ca să îi vorbească despre ele însele. Şi bărbaţii se apropiau, în număr la fel de mare – şi, unul câte unul, păreau să se îndrăgostească lulea de ea.

Dar cum să nu se întâmple asta? Cum zisese prostănacul ăla de Vicontele Mauger? „Excelenţa Sa e la fel de frumoasă ca soarele, în toată splendoarea sa.” Un punct de vedere ridicol – doar că avea perfectă dreptate.

Frumuseţea lui Madeline era o complicaţie pe care Remington nu o prevăzuse. Înţelegea, desigur, cum stăteau lucrurile. Cu sprijinul lui Brummel, dar şi datorită propriului ei stil rafinat, devenise ultima modă să suferi din dragoste pentru Madeline. Ştia, de asemenea, că toate acele pasiuni erau superficiale – şi odată ce Madeline urma să devină o femeie măritată, avea să îşi mai piardă din farmecul pe care-l avea ca domnişoară singură. Aştepta cu nerăbdare acea zi, pentru că – deşi nu ar fi crezut că era posibil – suferea mici impulsuri de gelozie, cu fiecare privire seducătoare aruncată în direcţia ei. Se trezi dorindu-şi să o tragă deoparte şi să-i explice că ceilalţi bărbaţi erau

superficiali şi nesinceri în sentimentele lor, în timp ce el... Dar nu. Nu voia să recunoască faptul că era fascinat de ea. Mâinile ei feminine îi puteau lua inima şi i-o puteau frânge într-o clipită. Ba, mai mult de atât, dacă propria lui dragoste nu era superficială, atunci însemna că era bazată pe... pe ce anume?

Ochi mari şi albaştri, o atitudine şovăielnică, un zâmbet pe care nu-l afişa aproape niciodată, un trup minunat, o convingere puternică de a face ceea ce trebuia, o bunăvoinţă blândă, o minte ageră pe care o ţinea ascunsă cu grijă...

Ea se scuză în faţa celor adunaţi în jurul ei şi se plimbă prin sala de bal. Se opri în colţul unde stăteau însoţitoarele, guvernantele şi campioanele şi vorbi cu ele. Însoţitoarele şi campioanele se foiau şi îi răspundeau, uşor cam stingherite. Comandă pentru ele băuturi şi tăvi cu mâncare. Le lăsă ospătându-se şi sorbind din băuturi – şi privindu-şi neîncrezătoare stăpânele, de parcă s-ar fi aşteptat să fie mustrate sau pedepsite.

Remington vorbi cu Bridgeport şi ordonă ca şi colţul însoţitoarelor să primească aceeaşi servire pentru tot restul serii. Se mută apoi într-o altă poziţie, în colţul celălalt al sălii de bal, de unde o putea urmări cu privirea pe Madeline. Îşi dorea să poată intra în propria minte şi să înlăture acea bucăţică din el care-l făcea să fie atât de absorbit de ea. Nu-şi putea permite acea nebunie. Nu acum, când planurile lui erau atât de aproape de a deveni realitate. Pentru a-şi duce planul la bun sfârşit, avea nevoie de o judecată obiectivă şi limpede. Nu avea nevoie să-l zăpăcească o femeie.

O femeie superbă, într-adevăr, dar totuşi o femeie.

Nu reuşea să o înţeleagă. Asta era problema. Era superbă, dar în acelaşi timp nu era conştientă de propria i frumuseţe. Era bogată, dar nu şi lacomă. Era timidă, şi totuşi călărea fără nicio teamă... Şi era dispusă să

răcnească ca o leoaică pentru un câine zdrenţăros.

Din cauza ei, cele mai. Bune cizme ale lui fuseseră ronţăite de dinţii ascuţiţi ai unei potăi. Din cauza ei, pusese să fie schimbate toate aranjamentele florale – din trandafiri roşii, în trandafiri galbeni. Din cauza ei, petrecuse prea puţin timp plănuind următorul pas din răzbunarea lui – şi prea mult timp plănuind noaptea nunţii lor. O noapte cu cearşafuri de mătase, mâncăruri alese şi o seducţie extrem de tandră.

Aşa că acum, în sfârşit… Remington îi făcu un semn din cap lui Bridgeport şi îşi căută ducesa. Îl privea foarte serioasă cum îşi croia drum spre ea, prin sala de bal.

— Eşti superbă în seara asta, zise el.

— Mulţumesc, domnule. Ai nevoie de ceva?

— Vino cu mine!

De parcă i-ar fi cunoscut planurile, îşi împreună mâinile într-o atitudine rugătoare.

— Chiar trebuie?

Femeia din faţa lui se schimbase extrem de mult în ultimele zile. Îşi tunsese părul scurt. Nu îi mai era teamă să apară în public. Pielea ei albă strălucea, parcă luminată din interior. Devenea din ce în ce mai splendidă, cu fiecare zi care trecea… Şi nu voia să i mai dea drumul niciodată.

— E prea târziu să dăm înapoi acum.

Oftă, nesigură.

— Mă tem că e adevărat.

Îi oferi braţul lui şi o conduse spre scena unde cânta orchestra. Recunoscând semnalul, muzicienii începură să cânte o fanfară.

Invitaţii se întoarseră spre ei şi începură să zâmbească. Credeau că ştiau ce urma să anunţe – logodna lor.

Însă nu ştiau totul. Asta nu ştia nimeni, cu excepţia lui Remington însuşi şi a lui Bridgeport, care îl ajutase să pună totul la punct. Remington o ajută pe Madeline să urce

scările scenei. Aceasta îi aruncă o privire suferindă şi rugătoare, dar el nu băgă în seamă emoţiile ei de ultim moment. I se alătură pe scenă şi scoase o cutiuţă mică din buzunar. Toate conversaţiile încetară pe dată. Îşi pregăti vocea, astfel încât să ajungă în toate colţurile sălii de bal, apoi zise cu un patos teatral:

— Vă mulţumesc că aţi venit în seara asta, ca să sărbătorim împreună logodna mea cu Madeline de Lacy, marchiză de Sherbourne şi viitoarea ducesă de Magnus. Este o mare onoare să-mi aşez inelul pe degetul ei… Deschise cutiuţa şi-i arătă inelul – era un safir magnific, pe o montură de aur… Inel pe care l-am ales special pentru a complimenta frumuseţea ochilor ei.

Majoritatea invitaţilor începură să aplaude când îi scoase mănuşa de pe mâna stângă.

Nu toţi însă. În duda faptului că nu primise o invitaţie, Lady Shapster sosise devreme şi petrecuse extrem de mult timp studiind-o pe ducesa lui. Lui Remington nu-i plăcuse felul răuvoitor în care-şi mijea ochii, ca o pisică, pentru a o cerceta atent pe Madeline, aşa că se asigurase că ele două nu aveau să rămână singure nicio clipă.

Nici Lord Fanthorpe nu aplaudă.

Lucrul acesta nu îl surprinse pe Remington. Atât la clubul pe care îl frecventa, cât şi la balul familiei Picard, bătrânul îl ignorase cu o consecvenţă glacială. Fanthorpe era la fel ca toţi ceilalţi – dispus să-i bea şampania şi să mănânce la masa lui, dar nu şi să-l primească în societate.

Cu toate acestea, având binecuvântarea prinţului şi mâna ducesei promisă lui, Remington urma să devină unul dintre ei… unul dintre aristocraţii din înalta societate… Astfel, sora lui avea să fie răzbunată în cele din urmă, iar fantoma tatălui său urma să se poată odihni în pace.

Când Remington îi ridică lui Madeline mâna dezgolită, ca să-i pună inelul pe deget, îi simţi muşchii încordându-se – încerca, pentru a doua oară, să-i respingă pecetea de

posesiune.

Îi întâlni privirea şi văzu panica din ochii ei. Realitatea o copleşise în cele din urmă. Îi spuse atunci, într-o şoaptă intimă, dar serioasă:

— Nu încerca să mi te opui. O să-ţi pun inelul meu pe deget.

Toată sfidarea ei se nărui sub ochii lui. Îşi plecă privirea. Aştepta, supusă, ca el să-şi ducă gestul la bun sfârşit… Dar, spre surprinderea lui, avu şi el un moment de ezitare.

Inelul ar fi trebuit să fie cel al mamei lui. Fata aceea ar fi trebuit să fie dragostea lui adevărată.

Visurile acelea se mistuiseră însă cu douăzeci de ani în urmă, într-o tragedie de foc, şi nimic nu le mai putea aduce înapoi la viaţă – nici pe ele, nici pe familia lui. Putea doar spera ca acea căsătorie cu fiica ducelui de Magnus să îi aline durerea – sau cel puţin să îi dea pe cineva cu care o să împărtăşească.

Ducesa lui privea cum îi aluneca inelul pe deget – îl trecu peste încheietura subţire a degetului şi apoi i-l aşeză unde-i era locul. Se potrivea perfect. Îi ridică apoi mâna şi o ţinu astfel încât inelul să strălucească în lumina lumânărilor.

— Vă mulţumesc, prieteni, că ne ajutaţi să sărbătorim acest moment! Să mai sărbătorim o dată! Ridicaţi paharele, şi să bem în cinstea fericirii noastre!

Oaspeţii se conformă, plini de voioşie. Remington nu terminase. Ţinând-o în continuare de mână pe Madeline, o privi în ochi şi apoi anunţă:

— Momentul acesta este deosebit de special pentru mine. Arhiepiscopul de Canterbury ne-a acordat o autorizaţie specială şi ne vom căsători la Biserica St. James’s Piccadilly… poimâine.

Capitolul 17

Pe măsură ce Eleanor înţelegea semnificaţia anunţului domnului Knight, mulţimea, sala de bal şi toate luminile începură să pălească. Credea că avea să leşine chiar în acel moment şi chiar acolo, pe scenă. În mod ciudat însă, încă îi mai putea auzi vocea, proclamând clar:

— Odată ce Dumnezeu ne va binecuvânta uniunea, vom trăi în mijlocul vostru pentru tot restul zilelor noastre.

Nu părea să fie o promisiune pe care i-o făcea lui Eleanor, ci mai degrabă o ameninţare. Totul din chipul şi expresia domnului Knight părea ameninţător. Avea de gând să oblige mulţimea să îl accepte, în condiţiile stabilite de el – iar ea era instrumentul hotărârii sale.

— Respiră, îi porunci el încet.

Eleanor inspiră adânc şi abia atunci îşi dădu seama că îşi ţinuse răsuflarea.

— Zâmbeşte, îi zise el apoi.

Şi ea zâmbi. Era lin zâmbet timid – dar, după răspunsurile aprobatoare ale oamenilor din jur, înţelese că toată lumea considera că reţinerea ei era un lucru firesc şi că toată povestea li se părea extrem de romantică. Aparent, puţinor oameni le păsa că logodna aceea era rezultatul unui detestabil joc de cărţi. Cu părul lui blond care arăta ca o aureolă, îngerul ei căzut hipnotizase întreaga adunare.

Îi oferi mâna, ca s-o ajute să coboare scările.

Ei bine, poate nu chiar întreaga adunare. Lady Shapster stătea locului, răsucind în mână un pahar plin de şampanie şi uitându-se la Eleanor – de parcă ar fi încercat să se decidă care era cea mai bună modalitate de a dezvălui adevărul. Ura din ochii ei o făcea să se cutremure, dar, chiar şi aşa, nu se putea gândi la altceva decât la domnul Knight. Orice ar fi putut face Lady Shapster pălea în

comparaţie cu planurile domnului Knight,

De îndată ce picioarele ei atinseră ringul de dans, orchestra începu să cânte un menuet. Li se alăturară rapid şi alte cupluri. Totul fusese orchestrat de domnul Knight astfel încât impactul momentului să fie maxim, şi, la suprafaţă, totul părea să întruchipeze fantezia oricărei fete.

Eleanor încă încerca să-şi revină după acel *coup d'etat*[6]. Nu se putea căsători cu el peste două zile. Trebuia să îi spună. Dar, chiar dacă dansa cu o graţie de nedescris, stând tot timpul la mai puţin de un metru distanţă de ea, ea putea la fel de bine să se afle pe lună. Purta o mască – una compusă dintr-un zâmbet fermecător şi ochi întunecaţi, care ascundeau secretele sufletului său. Îmbunarea pe care o simţise venind din partea lui nu era altceva decât o himeră. Părerile pe care le crezuse comune nu existau de fapt. Diavolul cu ochi albaştri îi pusese cu forţa inelul pe deget şi în acel moment o ameninţa cu o căsătorie imediată.

Dar de ce? Eleanor nu înţelegea de ce Remington voia să se însoare cu viitoarea ducesă de Magnus. Îi spusese că îşi dorea averea şi titlul ei, dar Eleanor nu îl credea. Era mai mult de atât, ceva ce se ascundea sub faţada aceea zâmbitoare – un plan a cărui vrăjmăşie o înfricoşa…

Dansul se încheie. Bărbaţii se apropiară de domnul Knight, ca să-l bată pe spate şi să-l felicite. Eleanor se retrase, dorindu-şi cu disperare să fugă – dar era imposibil să scape. Horatia fu prima care o ajunse din urmă.

— Ce femeie şireată! Nu ne-ai oferit niciun indiciu despre nunta dumitale iminentă!

— Nu v-am oferit, nu-i aşa?

Eleanor nu fusese şireată, ci pur şi simplu neştiutoare.

Lady Picard se grăbi să se apropie şi ea, la fel de agitată, de parcă i s-ar fi confirmat o bârfă interesantă.

— Felicitări, Excelenţă! Trebuie să fii extrem de

---

6 În limba franceză, în original, „lovitură de teatru" (n.tr.)

încântată.

— Nu pot descrie în cuvinte ceea ce simt acum. I se strânse stomacul.

Oare ce ar fi trebuit să facă în acel moment?

Îi veni în minte sfatul lui Madeline: „Oricând ai îndoieli, întreabă-te ce-aş face eu în situaţia asta, Apoi acţionează”.

Fără îndoială, era cel mai prostesc sfat pe care-l auzise vreodată Eleanor. Nu o ajuta deloc. Dar *absolut deloc.*

Domnul Clark Oxnard se grăbi spre ei, cu micuţa lui soţie la braţul său. Clark strălucea de veselie, iar obrajii lui rotunzi căpătaseră o culoare rubinie,

— Remington, când m-ai rugat să fiu cavalerul tău de onoare, n-aveam nici cea mai mică idee că urma să se întâmple aşa curând. Felicitări, Excelenţă, sincere felicitări!

— Da, ai dreptate.

Oare cuvintele lui Eleanor aveau vreun sens? Nu credea. Dar nici nu îi păsa.

— Felicitările mele, Excelenţă! Vocea doamnei Oxnard era surprinzător de gravă pentru o femeie atât de micuţă de statură, iar ochii ei o cercetau cu agerime. O căsătorie este întotdeauna un eveniment emoţionant, dar poate fi şi copleşitor, în acelaşi timp. Poate ne-am putea întâlni la un ceai, după ce te mai linişteşti?

Părea atât de normală şi de liniştită, încât Eleanor şi-ar fi dorit să-şi odihnească capul pe umărul ei şi să plângă.

— Ar fi minunat, zise Eleanor. Mulţumesc.

Beau Brummel se îndrepta spre ei, agitându-şi batista, ca să-şi facă loc.

— Ce veşti minunate, Excelenţă! Te vei căsători de îndată. Poţi fii sigură că domnul Knight acţionează când alţii stau pe gânduri, şi iată că te-a cucerit, aşa cum meriţi.

— Asta merit? Da, presupun că ai dreptate.

Pentru că minţise în legătură cu cine era cu adevărat.

Privirea emoţionată a tânărului Lord Byron o întâlni pe a ei.

— Un gest atât de romantic mă inspiră să scriu o poezie. Un poem epic. Sau poate un sonet.

Eleanor făcu un pas mic în spate, apoi încă unul.

— Sunt sigură că domnul Knight va fi foarte încântat.

În realitate, era sigură de contrariu.

— Dragă fată. Lady Gertrude se ridică pe vârfuri şi o sărută pe obraji. Sunt foarte entuziasmată! Îi şopti apoi la ureche: Asta va opri zvonurile despre unde locuieşti, înainte chiar să înceapă. E o mare uşurare, îţi spun. Servitorii bârfesc, să ştii, şi încă vreo câteva zile ar fi putut fi fatale reputaţiei tale.

Se înşela în privinţa aceea – pentru că, în acel moment, Lady Shapster îi examină făţiş burta. Pe tonul ei calm, cald şi sigur, care obişnuia să o facă pe Eleanor să plângă în hohote, zise apoi:

— Nu pierzi deloc timp în drumul spre altar. Există vreun motiv pentru care vă grăbiţi?

Toţi oamenii din sala de bal rămaseră cu gura căscată. Domnul Knight se răsuci spre ea, ca un vârtej răzbunător. Toţi oaspeţii făcură un pas în spate, la unison.

Dar, pentru prima dată, Lady Shapster nu avea puterea de a o umili sau de a o îngrozi pe Eleanor. Poate că se maturizase. Poate că ultimii patru ani, ultimele zile, ultimele minute îi arătaseră ce însemna de fapt un necaz. Dintr-un motiv necunoscut ei, un val de furie îi înlătură orice nelinişte. Nu avea nevoie ca domnul Knight să o apere. Se putea apăra şi singură.

Zise apoi, afişând un zâmbet mai degrabă atacator decât binevoitor:

— Lady Shapster, am venit în Anglia de mai puţin de o săptămână. Dacă tot vrei să răspândeşti bârfe, să ştii că asta nu e una care va prinde.

Lady Shapster clipi uimită – de parcă un pisoiaş

inofensiv îi atacase gleznele şi făcuse să-i dea sângele. Apoi zâmbetul acela terifiant îi reapăru pe buze, şi se apropie de Eleanor. Înainte să poată spună ceva, interveni Lady Gertrude, pe un ton extrem de indignat:

— Ce afirmaţie grosolană. Nu eşti de acord, Lady Picard?

— O, ba da, sunt întru totul de acord.

Lady Picard părea sincer şocată – ca o femeie căreia îi plăcea să bârfească în privat, dar care era oripilată de astfel de scene în public.

— Lady Shapster. Domnul Knight o luă de braţ. Nu-mi amintesc să te fi inclus pe lista de invitaţi.

Lady Shapster se întoarse spre el, ca un tigru încolţit, arătându-şi ghearele şi colţii. Apoi îi zări chipul pentru o fracţiune de secundă şi ceva din expresia lui o făcu să se transforme înapoi în femeie.

— Mi-am dat seama că a fost o omisiune, aşa că am…

— N-a fost deloc o omisiune. Domnul Knight îi spuse scurt şi tăios: Nu-mi plac femeile vulgare şi rele. Şi cu siguranţă nu le vreau la petrecerea mea de logodnă.

Lady Gertrude o bătu pe mână pe Eleanor, murmurând cuvinte de alinare.

— Dar vreau să-ţi spun ceva. Lady Shapster o arătă cu degetul pe Eleanor. Nu îţi doreşti să te căsătoreşti cu *ea.*

Eleanor îşi dori să sară la ea şi să reducă la tăcere acea femeie şi vocea ei îngrozitoare, calmă şi acuzatoare.

Domnul Knight îşi dezgoli dinţii, apoi zise, extrem de încet, aproape imperceptibil:

— Nu-mi spui dumneata ce îmi doresc să fac. Nu ştii nimic despre mine sau despre dorinţele mele. Iar acum… vrei să pleci. Te voi însoţi până la uşă.

— Ce scenă îngrozitoare, murmură Beau Brummel. E foarte trist când o frumuseţe renumită recurge la astfel de mârşăvii.

Domnul Knight nu îl auzi, dar Lady Shapster da. Îi

aruncă o privire veninoasă lui Eleanor, apoi zise, în timp ce domnul Knight o conducea de acolo:

— O să-ţi pară rău că m-ai umilit astfel, asta ţi-o promit!

Domnul Knight îi răspunse:

— Pentru siguranţa dumitale, milady, nu mai spune niciun cuvânt.

Eleanor inspiră, cutremurându-se. O înfruntase pe mama ei vitregă şi scăpase nevătămată. Ştia că avea să câştige cu adevărat doar în clipa în care avea să o înfrunte ca fiind Eleanor – dar în acel moment îi era recunoscătoare. Lady Shapster îi distrăsese atenţia domnului Knight şi îi oferise astfel ei şansa de a scăpa pentru o clipă din vâltoarea aceea sufocantă de interes.

— Scuzaţi-mă. Văd un prieten pe care trebuie să-l salut.

— Desigur, draga mea, Lady Gertrude o bătu pe mână. Du-te şi împrospătează-te.

— Mulţumesc, aşa voi face.

Eleanor se strădui să nu se îndepărteze în mare grabă, pentru că ştia foarte bine că toţi ochii erau aţintiţi asupra ei. Şi se chinuia din răsputeri să meargă în linie dreaptă, de vreme ce nu avea nici cea mai mică idee unde se ducea de fapt. Ştia doar că trebuia să plece de acolo – să plece înainte să sufere primul ei atac de panică.

Uşa deschisă care ducea spre grădină promitea aer curat şi un văl de întuneric, aşa că se îndreptă într-acolo – şi auzi un şuierat venind dinspre planta de lângă uşile în stil franţuzesc.

— Pssst.

Se uită în jur, dar nu văzu pe nimeni.

— Pssst, don’şoară!

Merse în spatele ghiveciului şi văzu un bărbat cu părul roşu, care stătea ghemuit, aproape lipit de podea. Într-o clipită, toată suferinţa ei se transformă în speranţă. Dickie

Driscoll o ajutase întotdeauna. Şi avea să o ajute şi de data asta.

— Dickie! Ce cauţi aici?

— Vă salvez. Dickie se uită pe după plantă, înspre ringul de dans – unde cuplurile se înclinau şi se ridicau, dansând menuet. Este prima dată când reuşesc s-ajung la dumneavoastră fără să mă prindă domnu' Knight sau vreunu' din acoliţii lui. Haideţi. O prinse de mână şi se îndreptă tiptil spre uşă. Să mergem.

— O, da! Să mergem! Îl urmă pe terasă, bucurându-se de libertate. Vreau să plec de aici. Trebuie să plec de lângă el înainte să… Trebuie să scap.

— Ssst. Dickie tăcu şi o conduse în jos pe scări. Oamenii lui Knight sunt peste tot. Mi-a fost destul de greu s-ajung aici, şi nu vreau să fiu iar aruncat afar'.

— Vrei să spui, ca deunăzi, când ne-au prins ieşind din grajd?

Cărarea din grădină nu era luminată, dar nu avea nevoie de lumină ca să înţeleagă suferinţa din vocea lui Dickie.

— N-a fost deloc amuzant, don'şoară Eleanor.

Ea se încordă.

— Doar nu te-au rănit oamenii lui, nu?

— Nu, domnu' Knight i-a instruit să nu facă urât şi n-au făcut – în mare parte.

Eleanor încetini.

— Aşadar, domnul Knight s-a ţinut de cuvânt!

El îşi dăduse cuvântul să nu-l rănească pe Dickie. Iar *ea* promisese să nu fugă.

Cu toate astea, domnul Knight nu îi spusese că urmau să se căsătorească imediat!

— Grăbiţi-vă, don'şoară Eleanor! o zori Dickie.

Şi ce dacă domnul Knight nu-i spusese tot adevărul? În fond, nici nu-i ceruse asta. Ea doar îi promisese că nu avea să mai fugă. Nu pusese condiţii.

— Dickie. Se opri fără tragere de inimă. Nu pot pleca.

— Cum adică nu puteţi pleca? Dickie o trase mai tare. Asta nu-i un joc, don’şoară! L-am auzit. A anunţat că nunta va avea loc poimâine, şi Excelenţa Sa nu e de găsit. Nu ştiu unde e, dar ştiu că suntem într-un moment de criză.

— Înţeleg, Dickie, crede-mă că înţeleg. Dar adevărul e că… i-am promis domnului Knight că n-o să mai încerc să fug.

Eleanor trebuia să rămână – doar îşi dăduse cuvântul.

Dickie ştia că ea îşi respecta mereu promisiunile, aşa că bolborosi:

— Pr… promis? Nu, don’şoară Eleanor, doar n-aţi fost aşa nesăbuită. Spuneţi-mi că n-aţi fost atât de nesăbuită.

Eleanor puse mâna pe braţul lui.

— Dickie, când oamenii lui te luau de acolo, aveau de gând să-ţi facă rău. Nu puteam permite să se întâmple asta. Aşa că i-am promis că o rămân până când îmi va spune el să plec.

— Don’şoară, dacă n-aş fi protestant practicant, aş înjura de-aş dărâma Turnul Babei. Dickie rămase neclintit şi lăsa capul jos. Ce-o să faceţi, don’şoară? O să-i spuneţi adevărul?

— Să-i spun cine sunt? Nu!

Nu – voia să se afle cât mai departe de acolo când el avea să afle cine era ea cu adevărat.

— Nu vă puteţi căsători cu omu’ dacă el crede că sunteţi ducesa. Păi când o să se afle adevărul… oho… o să vă omoare.

— Sigur că n-o s-o fac. Nu pot s-o fac.

Pentru că nu era lucrul corect de făcut. Nu îndrăznea să se gândească la cât de bine se simţea – la cum era să fie răsfăţata Londrei, să aibă un cal bun pe care să-l călărească şi uneori, foarte rar, să aibă curajul să spună ceea ce gândea. Nu îndrăznea să-şi aducă aminte cât de tare îi bătea inima când o privea domnul Knight – cu ochii lui de

un albastru pal, dar fierbinţi precum cărbunii încinşi. Să se imagineze soţia lui însemna să ceară singură suferinţă şi durere – lucruri care aveau să vină oricum, din plin.

— Hai să-ţi spun ideea mea, Dickie! O să scriu un bilet. Şi tu i-l vei duce lui Madeline. Am să-i spun de nuntă, şi ea o să vină imediat să mă salveze.

— Păi, şi dacă nu poate?

Eleanor stătea în grădina întunecată. Simţea noul inel rece pe degetul ei. Vântul se juca cu frunzele de deasupra ei. Aerul proaspăt îi inunda plămânii. În sufletul ei avea loc o luptă. O bătălie între vechea şi blânda Eleanor şi noua Eleanor, care abia atunci încerca să se nască. Vechea Eleanor era foarte timidă şi accepta tot ce primea de la viaţă, fără să se plângă. Noua Eleanor lupta pentru ea şi pentru fericirea ei, fără să-i pese de consecinţe.

Madeline nu îl voia pe domnul Knight, însă noua Eleanor îl voia. Îl dorea cu disperare… îl dorea din tot sufletul şi din toată fiinţa ei… Iar dacă Madeline nu ajungea la timp ca să oprească nunta…

Noua Eleanor vorbi apoi:

— Dacă Madeline nu ajunge la timp ca să oprească nunta, atunci înseamnă că soarta a hotărât. Iar acum cred o să mă duc să beau un pahar de ceva – sau două.

Ar fi făcut orice ca să oprească ţipetele de avertizare ale vechii Eleanor, care îi răsunau în minte.

Dickie Driscoll întrebă apoi, cu voce gravă şi plină de groază:

— Ce vreţi să spuneţi, don’şoară, că soarta a hotărât?

— Vreau să spun că… dacă Madeline nu ajunge la timp, mă voi căsători cu domnul Knight.

Capitolul 18

Singur, Remington îşi luă rămas bun de la ultimul oaspete. Ducesa nu era de găsit. O observase dispărând în sus pe scări, cu o jumătate de oră în urmă, dar nu o mai văzuse întorcându-se. Spera ca invitaţii să fi crezut că plecase acasă la ea. Nu era bine ca ei să creadă că locuia cu el, altfel ar fi făcut presupuneri cum că îi furase deja fecioria.

Stinse câteva dintre lumânările care fumegau.

Nimic nu era mai departe de adevăr. La naiba! Câteva săruturi – chiar dacă fuseseră într-adevăr glorioase – nu prea puteau fi considerate semnificative. Îşi dorea doar ca trupul său nestăpânit să se domolească şi să accepte cu demnitate acea aşteptare, care era de fapt foarte scurtă.

— Vă mai pot fi de folos cu ceva, domnule?

Bridgeport părea la fel de odihnit ca în aceea dimineaţă, dovedind încă o dată că majordomii englezi aveau o rezistenţă remarcabilă.

— Asta e tot, Bridgeport. Spune-le servitorilor că s-au descurcat foarte bine şi că vor primi o recompensă adecvată duminică.

Bridgeport făcu o plecăciune şi se duse să supervizeze curăţenia.

În timp ce-şi desfăcea manşetele, se întrebă alene dacă ducesa lui îşi revenise după şocul aflării veştii că aveau să se căsătorească peste treizeci şi şase de ore.

Reacţionase bine. Nu ţipase şi nu leşinase, nu îl respinsese şi nici nu îl blestemase pe tatăl ei pentru situaţia în care o aruncase –, iar Remington fusese pregătit pentru toate acele reacţii. În schimb, se uitase la el cu ochii mari şi mută de uimire – amintindu-i de un raton care se trezea în calea unei trăsuri care se apropia cu viteză. Se simţise aproape jenat că îi dăduse surprinzătoarea veste în felul acela.

Dar avea relaţii şi, dacă ar fi ştiut de mai înainte, ar fi găsit cumva o cale de a anula nunta, iar el nu îşi putea

asuma acel risc.

Apoi unul dintre oamenii săi îi raportase că Dickie Driscoll se afla pe proprietate, şi Remington aşteptase să vadă dacă ea avea să fugă. Nu o făcuse, ceea îl mulţumise – chiar dacă nu prea înţelegea de ce. Reţinerea ei putea fi consecinţa faptului că îşi dăduse cuvântul – iar el credea cu tărie că acela era motivul. Familia de Lacy avea reputaţia de a-şi respecta promisiunile – da, cu siguranţă de aceea rămăsese. Nu fiindcă ar fi vrut să se căsătorească cu el.

Dar chiar şi acea presupunere neplăcută îi zgudui din temelii convingerile. Aristocrata care dormea sub acoperişul lui îşi ţinea promisiunile.

Scoţându-şi jacheta, se întrebă dacă nu cumva ducesa lui avea şi alte virtuţi. În drum spre scări, trecu pe lângă bibliotecă şi auzi o voce veselă, dar uşor neclară.

— Domnule Knight, e o plăcere să te revăd.

Se opri şi se uită atent la peticul de întuneric din încăpere.

— Excelenţă?

Ducesa lui păşi în lumină. Rochia de mătase îi învăluia trupul şi era la fel de aranjată ca mai devreme, însă avea o singură mănuşă, panglica îi era înfăşurată în jurul uneia dintre urechi şi părul ei tuns scurt stătea foarte ciufulit. Arăta minunat şi îi trezea poftele. Stătea înclinată, la fel ca o corabie pe cale să se scufunde.

Zise apoi, afişând un zâmbet prietenos şi mult prea vesel:

— Trebuie să te felicit, domnule Knight. Ai organizat o petrecere minunată pentru un domn necăsătorit.

— Ai băut prea mult vin?

Părea să fie o concluzie destul de corectă.

— Vin? Vin? întrebă ea, folosind o intonaţie prea plină de îndoială şi clătinând din cap, într-un gest exagerat. Nu. Ar fi foarte nepotrivit să fac asta la propria mea petrecere de logodnă. Se opri din vorbit şi îl bătu cu degetul în piept.

Nu crezi?

El se uită în jos la degetul ei subţire, care se opri din bătaia uşoară şi, în schimb, începu să i aranjeze lavaliera strâmbă. Se îmbătase. Dar când se întâmplase asta? Cu o oră în urmă nu dăduse semne de aşa ceva.

— Deloc. Când să bei un păhărel dacă nu la petrecerea ta de logodnă?

Se uită chiorâş la pieptul lui.

— Ai lavaliera strâmbă. Eşti american. Dar trebuie să te previn – Brummel spune că nu se cade să ai lavaliera şifonată. Îşi plesni palma peste aceasta, aplatizând ultimele cute micuţe. Şi eşti un dezastru, zise, împleticindu-se.

O prinse de braţ.

— Înţeleg. Dar petrecerea s-a terminat, aşa că nu mai contează.

Oare aceea era reacţia ei la aflarea veştii că aveau să se căsătorească în curând? Se gândi că aşa trebuia să fie şi i se păru de rău augur pentru el.

Cu toate acestea, era fermecătoare. Iar data nunţii fusese într-adevăr un mare şoc. O putea ierta de data asta.

— Vrei să te ajut să te duci în pat?

Afişă un zâmbet strâmb – buzele i se ridicară doar într-un colţ, nu şi în celălalt.

— Eşti un băieţel tare obraznic.

În condiţii normale, ar fi fost de acord, dar nu putea profita de o femeie beată – cu atât mai puţin de una care rareori bea mai mult de o înghiţitură.

— Cât ai băut?

— Doar un păhărel mic, zise ea şi îi arătă cu degetele cam cât.

— Cu ce?

O conduse spre scări.

— Coniac.

Cuvântul i se rostogoli luxuriant de pe limbă.

— Un singur păhărel mic sau mai multe păhărele

mici?

— E posibil să fi fost două, recunoscu ea, lăsându-se greu pe el în timp ce urca. Sau şapte. Numărul a fost sigur derivat de cinci. Ştiai că, de fapt, sunt foarte bună la matematică?

— Habar nu aveam.

Ştia, desigur, drumul până la dormitorul ei. Stătuse la uşa acestuia în fiecare noapte de când venise în casa sa – atingând cheia cu degetele, cântărind şansele… bucurându-se de anticipare.

— Foarte bine. La matematică şi la limbi străine – şi pot să-ţi spun că e un lucru care s-a dovedit foarte folositor în călătoriile noastre. Sunt foarte bună la călărie. Toată lumea spune asta. Vocea ei coborî şi deveni răguşită. Şi la împerechere. Sunt bună şi la împerechere.

El se opri atât de brusc, încât ea aproape căzu pe spate.

— Hoo, zise ea. Ridică steagul înainte să schimbi cursul, marinare.

Pe un ton de o blândeţe falsă, el o întrebă apoi:

— Cine te-a învăţat de împerechere?

— Femeile alea.

O privi intens, pe jumătate convins că îşi bătea joc de el, dar pe de altă parte sigur că în starea în care era nu putea juca teatru.

Se uita şi ea la el, extrem de serioasă. Ridică mâna şi l bătu uşor pe obraz.

— Ştii cât de chipeş eşti? O, da. Ăsta-i lucru sigur! În seara asta, când îmi turna un pahar, Horatia mi-a zis cum chicotesc femeile… că şi-ar dori să-ţi descheie pantalonii şi să desfacă ce e acolo ca pe un cadou timpuriu. Sau târziu, nu mai ţin minte.

— Măgulitor. Trebuia să afle la ce se referise prin „Sunt bună la împerechere”. Nu îi venea să creadă. Nu putea crede. Pentru numele lui Dumnezeu, nu avea nici

cele mai elementare noţiuni despre săruturi. Îşi strecură braţul în jurul taliei ei şi o conduse într-un alcov. Acolo o aşeză pe un scaun capitonat de la fereastră. Luă o singură lumânare dintr-un sfeşnic de perete şi o aşeză într-un vas de sticlă. Care femei?

— Cele care au venit la petrecerea din seara asta.

— Nu. Care femei te-au învăţat despre împerechere?

Inima lui începuse să bată într-un ritm ciudat, destul de diferit de bătaia lentă, obişnuită. Cu mişcări bruşte, desfăcu draperiile de catifea din legăturile lor şi le trase, închizându-i pe amândoi într-un colţişor mic, intim şi slab luminat – ideal pentru interogatoriu.

— Aş vrea să fii mai atent. Ţi-am zis deja. Femeile din harem.

Un harem? Oare încă trăia într-un barem?

Oare se culcase cu un bărbat?

Stând chiar în faţa ei, se folosi de cel mai dur ton al vocii ca să-i capteze atenţia.

— Care harem?

Nu părea deloc impresionată de severitatea lui.

— N-ai auzit povestea? Înclină capul pe spate ca să-l privească şi se lăsă pe pernele sprijinite de perete. Draperiile acopereau ferestrele, ţinând la distanţă curentul care se strecura pe sub geamuri, iar vântul urla în timp ce-şi croia drum prin colţurile străzilor londoneze. E destul de amuzant, acum că s-a terminat.

Amuzant? Se îndoia de asta. Devenea din ce în ce mai neliniştit. Era neliniştit pentru ea.

— Spune-mi.

— Am vrut să mergem să vizităm Constantinopolul… eu şi verişoara mea – de fapt, a fost ideea mea, şi a ieşit atât de prost, încât n-am mai sugerat nimic niciodată dar, când am ajuns acolo, era un bărbat. De fapt, erau foarte mulţi bărbaţi şi aproape nicio femeie. Ciudat loc. Bărbatul ăsta era negru din cap până-n picioare – avea părul negru,

ochii negri şi era foarte bogat. Şi influent! Vocea ei coborî într-o şoaptă: Era un sultan. A crezut că suntem gemene – ştii tu, surori născute în acelaşi timp…

Pe masa din colţ era aşezată o vază cu trandafiri. Parfumul florilor îi amintea lui Remington de ziua precedentă, petrecută în Green Park – de felul în care călăriseră, de curajul ei, de cât de frumoasă era în lumina soarelui… Oare fusese răpită în Constantinopol? Trăise în frică? Îl înfurie acel gând, dar îşi păstră vocea joasă şi convingătoare.

— Ştiu ce înseamnă gemene. Povesteşte-mi despre harem.

— Ai vrea tu. Să ştii, nu-i aşa? Îl bătu cu degetele peste vestă – degetele ei zăboviră pe mătasea brodată. Eşti un om inteligent.

Nu era inteligent. Era un om prost dacă se lăsa măgulit de un om beat, *cu ochi mari.*

— Mă bucur că asta crezi.

— Nu înţeleg cum de nu ţi-ai dat seama de toată treaba asta. M-aş fi simţit mult mai uşurată dacă ţi-ai fi dat seama.

Toată treaba asta? Oare la ce se ferea?

— Fac tot posibilul.

— Presupun că da, dar nu prea îţi pot spune adevărul, nu?

Făcu iarăşi gesturi largi, exagerate.

— Ba ai putea. O prinse de degete şi i le mângâie, încercând s-o convingă. O să fiu soţul tău. Poţi să ai încredere în mine.

— Da, cred că pot. Se minună şi ea şi adăugă apoi: Dar asta ar însemna să trădez toate lucrurile în care cred. Nu. Nu pot să-ţi spun totul despre mine, dar poţi să ghiceşti.

Îl privea, de parcă s-ar fi aşteptat să-i ştie toate secretele, când, în realitate, lui nu-i păsa deloc. Cel puţin nu

în acel moment… nu când îi spusese că ştia despre împreunare.

— De ce i-ar fi păsat sultanului dacă eraţi gemene?

— Îi plăcea pielea noastră albă, şi s-a gândit că i-ar plăcea să ne tăvălească pe amândouă, în acelaşi timp, aşa că ne-a băgat în harem.

Încercă să pocnească din degete, dar nu se întâmplă nimic. Se uită la degetele ei şi mai încercă o dată. Tot nimic.

Prins într-un coşmar de furie şi compasiune, Remington ceru să ştie:

— Şi ce-aţi făcut?

Ea lovi pervazul de lemn al ferestrei, iar impactul păru s-o mulţumească.

— Am încercat să facem plângere la autorităţi. Dar acolo nu există reguli împotriva acestor lucruri. Ce barbarie!

— Spune-mi ce ţi s-a întâmplat.

„Spune-mi dacă ai fost violată. Spune-mi ce va trebui să fac, ca să-ţi alin temerile.”

— Noi nu voiam să fim în harem. Celorlalte femei de acolo li s-a părut amuzant, pentru că lor le plăcea. Primeau dulciuri tot timpul şi făceau băi, fără nicio ruşine… Toate femeile astea făceau baie împreună şi se spălau una pe alta, dacă îţi poţi imagina aşa ceva…

Îşi putea închipui mult prea bine.

— Nu vorbeau decât despre cum era să primească un bărbat în ele, cum *se* simţeau în acele clipe şi ce puteau face pentru a prelungi plăcerea. A fost de-a dreptul scandalos când concubinele exersau una pe cealaltă. Se îndreptă. Avea ochii mari de uimire în vreme ce îşi amintea acele lucruri. Nu ştiam că e posibil aşa ceva.

— Doamne, Dumnezeule.

Credea că ar fi putut spune… că nu îl mai şoca nimic – însă ea îl şocase cu povestea asta. Fusese întemniţată cu

femei care trăiau pentru a satisface un bărbat, iar bărbatul acela… o dorise pe ea. Normal. Niciun bărbat în viaţă nu i-ar fi putut rezista. Fusese, la urma urmei, într-un harem.

Aşadar, *nu era* virgină. Iar *el* nu era furios din pricina asta, ci pentru că fusese forţată.

Îşi pierduse minţile.

— Da! zise ea, clătinând din cap. Noi am ascultat şi am privit, desigur. Nu puteam să n-o facem. Eram înspăimântate! Expresia ei terifiată dispăru însă imediat şi chicoti: Şi curioase.

Remington îşi dorea să zdrobească ceva. Peretele. Vaza. Dar, în schimb, cu degete blânde, îi dădu o şuviţă de păr de pe obraz.

— Sultanul ţi-a făcut rău?

— Ce fel de lucruri ziceau concubinele acelea că-şi fac bărbaţii şi femeile! Ştiai că bărbaţilor le place să-şi afunde părţile intime în gura unei femei?

— Asta ştiam.

Îi plăcea şi lui. Dar nu se putea gândi la asta în acel moment.

— Ştiai? Se uită fix la zona lui intimă, de parcă ar fi putut vedea prin haine. Serios? Şi ai făcut asta vreodată? E adevărat că părţile intime se măresc şi se umflă? De la ce se întâmplă asta?

O prinse de umeri şi se ghemui, privind-o fix în ochi.

— Ce ţi-a făcut sultanul?

— Sultanul? Părea nedumerită. Ne-a băgat în harem şi a plecat din oraş.

Remington îşi sprijini palma de perete şi închise ochii, uşurat.

— Aş vrea să fii atent, se plânse ducesa. Ai fi ştiut asta dacă erai atent.

Se uită în sus la ea.

— Deci eşti încă virgină.

— Domnule! Sigur că sunt!

Părul ei ciufulit arăta de parcă s-ar fi rostogolit. Sânii ei erau încorsetaţi, dar dezvăluiau un decolteu care-l făcea să-şi dorească să-i sărute. Avea ochii grei de la oboseală şi băutură şi, pentru prima dată de când o cunoscuse, zâmbea fără reţinere, îl învăluia cu zâmbetele ei – buzele ei roşii şi catifelate erau uşor întredeschise, iar dinţii se vedeau albi şi strălucitori. Îl tachinase întreaga seară – ce naiba, de fapt, de când o cunoscuse – cu membrele ei lungi, cu braţele ei puternice şi cu ochii aceia mari şi albaştri.

Era pură. Dar o virgină care avea cunoştinţele unei curtezane. Ştia că el o dorea – doar se asigurase să ştie acest lucru –, dar, mai important de atât, îl dorea şi ea şi nu ştia ce să facă cu acea dorinţă, Ţesuse o plasă satisfăcătoare în jurul viitoarei lui soţii, iar în acel moment descoperi cu stupoare că şi ea ţesuse în jurul lui o plasă la fel de puternică. Nu se putea gândi la nimic altceva decât la faptul că voia să o aibă. Nu se putea gândi la nimic altceva decât la noaptea nunţii lor. Până şi planurile lui de răzbunare căzuseră pe locul doi, în favoarea acelei nevoi care-i clocotea în vintre.

Ea încă vorbea, şi, dintr-odată, atenţia i se mută înapoi la ea.

— Dacă ţi-aş scoate bărbăţia şi aş afunda-o în gura mea, nu ar fi ca şi când mi-aş compromite puritatea. Îşi întinse braţele pe perne într-o atitudine totală de abandon şi se uită în sus la el, speculativ. Nu-i aşa?

El avu nevoie de toată stăpânirea ca să nu fie de acord cu ea, întrucât acea parte masculină implicată în discuţie se mărise şi se apăsa atât de tare de prohabul pantalonilor, încât se temea că aveau să zboare nasturii. Se ridică încet, pentru a elibera presiunea.

— Ba da.

Cu toată beligeranţa caracteristică unui om beat, ea îl contrazise:

— Dar nu presupune să-ţi bagi nicio parte masculină

înăuntrul corpului meu.

Nu ştia ce să-i răspundă la asta, dar, dacă nu înceta curând cu acest subiect, avea să afle adevărul pe pielea ei.

Apoi expresia ei se schimbă.

— Dar… presupun că da. Ar trebui să îţi bagi…

— Da!

El suferea de o agonie nemaiîntâlnită.

Mâna ei se ridică, şi, cu privirea înceţoşată, el o văzu întinzându-se din nou să-i aşeze la loc un alt articol de îmbrăcăminte, în schimb, ea îşi trecu degetele peste umflătura din pantalonii lui.

— Asta e? întrebă ea şi chicoti. Cred că asta e… dacă nu cumva ai un baston în buzunar.

Voia să-i spună că nu era adecvat să se hlizească în vreme ce îi atingea organele genitale, dar îi plăcea atât de mult atingerea ei, încât descoperi că nu-i păsa deloc. Putea să râdă cât voia, atâta timp cât degetele ei căutau să-i afle lungimea şi grosimea.

Deveni extrem de serioasă în timp ce îl explora.

— E foarte lungă şi groasă. Nu înţeleg mecanismul. Pare să aibă o poziţie ciudată, şi dimensiunile nu se potrivesc deloc.

— Funcţionează.

Dacă nu se oprea din a-l atinge, avea să-i arate şi cât de bine funcţiona.

Trebuia să nu-şi uite strategia. Voia să facă asta într-o ceremonie corespunzătoare. Să-şi ducă ducesa la biserică, iar apoi, în noaptea aceea, să-i sacrifice virginitatea pe altarul răzbunării lui.

Familia ei era îndatorată faţă de familia lui, şi ea avea să plătească. Sau cel puţin avea să achite prima tranşă a acelei datorii.

Cu toate acestea, se juca cu nasturii, şi fiecare atingere accidentală îi trimitea prin corp valuri de extaz – sau poate era agonie?

— Pot s-o scot? întrebă ea. Pot s-o văd?

Dorinţa ei era cel mai puternic afrodiziac pe care şi-l putuse imagina vreodată.

— În noaptea nunţii.

Se opri şi se bosumflă – buza ei de jos era fermecător de cărnoasă.

— Nu. Nu atunci. Acum.

Nu se putea întâmpla nimic în acel moment.. Ea începu să-i desfacă nasturii. O opri, punând mâna pe a ei.

— Dacă fad asta, o să se întâmple mai mult decât... se cuvine.

Se părea că nu era atât de ameţită de la băutură, pentru că chicoti.

— Cred că nimic din ce se întâmplă nu se cuvine. Nici măcar în America. Degetele ei se mişcară sub ale lui, în timp ce încerca să-l atingă din nou. N-ar trebui să fim singuri aici. Eu n-ar trebui să locuiesc în casa ta. Aşa că de ce să nu...

— Pentru că nu aş avea...

„Controlul.” Nu, nu putea recunoaşte una ca asta. Dar putea inversa rolurile. Pe un ton convingător şi versat, îi zise apoi:

— Şi un bărbat poate dezmierda zonele intime ale unei femei cu gura lui.

Ochii ei deveniră şi mai mari şi îşi pierdură un pic din limpezime.

— Serios?

— Serios.

— Eşti sigur? întrebă ea suspicioasă. Concubinele n-au menţionat niciodată asta.

— Este ceva ce face un bărbat pentru o femeie, ca să îi aprindă dorinţa.

De fapt, era vorba despre mai mult decât despre dorinţă. Era ceva ce un bărbat făcea pentru o femeie ca să o satisfacă, dar nu era nevoie ca ducesa lui să ştie chiar

totul Era mai bine unele lucruri să vină ca o surpriză.

— Dar un astfel de lucru pare foarte…

— Poarte…?

Alese cu prudenţă cuvintele, apoi continuă:

— Să lase un bărbat să facă asta ar implica… foarte multă încredere din partea unei femei.

— Aşa e. Dar, atunci când bărbatul o face aşa cum trebuie, este minunat… Sau cel puţin aşa mi s-a spus. Gura unui bărbat explorează şi sărută fiecare părticică… gustă şi linge… şi suge, cu foarte mare blândeţe…

Ea îşi lipi genunchii, iar sunetul slab pe care îl scoase nu veni ca un răspuns… ci fu un geamăt.

Remington aruncă o pernă pe podea şi îngenunche pe ea. Îşi întinse chipul spre buzele ei.

— O să te sărut. Ne-am mai sărutat, îţi aminteşti? O întrebă apoi, pe un ton foarte jos şi seducător: Şi ţi-a plăcut, nu-i aşa?

Vocea îi tremura când îi răspunse:

— Foarte mult.

Era încrezătoare. Şi al naibii şi minunat de sinceră.

— Mi-am băgat limba în gura ta, am explorat şi am gustat. Aşa…

Îşi atinse buzele de ale ei, anticipând înflorirea timidă a gurii ei sub atingerea lui. Adora felul în care i se tăia răsuflarea când îşi strecura limba înăuntrul gurii ei… adora aroma de coniac… adora faptul că nu se putea abţine să nu-şi pună mâinile pe umerii lui şi să se joace cu degetele în părul său. Alcoolul îi atenuase inhibiţiile – îşi atingea limba de a lui, iar apoi, când limba lui se retrase, o urmă cu a ei, cufundându-se în gura lui, atingându-i dinţii, ciugulindu-i buzele. Aparenta ei timiditate ascundea o sirenă cu o putere şi o îndrăzneală nemaiîntâlnite, şi avea să-i arate tot ce instinctul ei putea doar bănui. Îi supse limba cu tandreţe, atingându-i baza limbii cu a lui. Când căzu pe spate, cu răsuflarea întretăiată, îi rulă uşor singura

mănuşă de pe braţ.

— Îţi poţi închipui cum ar fi să-ţi fac asta… acolo jos? Cu aceeaşi tandreţe, îi sărută pielea catifelată şi palidă a cotului. Îţi poţi imagina?

— Da, zise ea, extrem de încet.

Îi scoase de tot mănuşa şi îi sărută fiecare deget, apoi îi ciuguli palma cu gura întredeschisă.

— Căsătoria asta nu a fost alegerea ta. Îţi pot înlătura doar o parte din temeri, dar îţi promit solemn că îţi voi îndeplini fiecare dorinţă femeiască – chiar înainte să ştii despre ce e vorba. Ai încredere în mine?

Ea îi răspunse, fără niciun moment de gândire:

— Nu.

Privind-o, văzu spaima în ochii aceia mari… gura tremurândă şi roşeaţa din obraji.

— Că îţi voi produce plăcere cu gura mea?

Răsuflarea de mult captivă în plămâni dezvăluia cât era de tentată. Dacă n-ar fi fost ameţită de la alcool, probabil ar fi ţipat şi ar fi fugit de acolo, dar dorinţele ezitante care sălăşluiau în ea o făceau să fie maleabilă în mâinile lui.

Întinse braţele şi puse mâinile pe perne.

— Eu sunt bărbatul pe care l-ai aşteptat toată viaţa.

Puse mâinile pe coapsele ei. Ea se sperie. El îşi mişcă tandru palmele în sus şi-n jos, încălzindu-i carnea cu atingerea lui… Apoi se mută, pe furiş, între genunchii ei.

— Ai încredere în mine că am să-ţi provoc plăcere. Apucă tivul rochiei şi-i ridică mătasea alunecoasă până la talie.

Panicată, ea îl împinse. Încercă să-şi apropie picioarele.

Dar el se afla între ele. Stătea în genunchi în faţa ei, şi, chiar şi în acea lumină slabă, avu privilegiul de a vedea… totul. Picioarele ei erau lungi şi bine proporţionate şi avea pulpele acoperite cu ciorapi de mătase, de culoare

albă, prinşi cu o jartieră deasupra genunchiului. Avea coapse albe şi puternice, care puteau călări un cal – sau un bărbat – controlând fiecare mişcare. Între picioarele ei putea vedea un smoc de păr, negru şi creţ, iar mai jos de el… putea vedea… Deschizătura ei roz şi luminoasă.

— Perfectă. Se uită la ea. Minunată.

Ea se uita la el cu o privire scandalizată, dar totuşi… Putea vedea frânturi de speranţă şi exaltare strălucind în ochii ei. Îl dorea. Căuta cunoaştere. Îşi dorea să trăiască acea fericire nelegiuită.

Şi el îşi dorea să i-o ofere. Când va fi terminat cu ea, nu avea să-şi mai amintească nimic în afară de el şi de tot ce o învăţase.

Văzu un semn pe pielea pală a genunchiului ei şi-şi trecu blând degetul peste el.

— Bietul genunchi. Cum s-a întâmplat asta?

— Când am… salvat-o pe Lizzie… am căzut.

— Trebuie să promiţi că n-o să mai faci niciodată ceva atât de nesăbuit. Îi sărută genunchiul. Buzele lui zăboviră acolo o clipă. Bietul genunchi. Promiţi?

— Nu pot. I se strânseră degetele de la picioare. Nici măcar pentru tine.

— Eşti o femeie încăpăţânată.

— Înainte nu eram aşa. Înainte eram… maleabilă.

El chicoti.

— Te schimbi chiar sub ochii mei. Dar ţi-aş fi foarte recunoscător dacă ai vrea să mai fii o dată maleabilă şi să-ţi pui mâinile înapoi pe perne.

Ea înghiţi cu zgomot.

— Nu cred că…

— Nu mă poţi îndepărta. Nici măcar nu vrei s-o faci. Pune mâinile înapoi şi relaxează-te.

Treptat, îşi întinse braţele înapoi pe perne şi se lăsă pe spate.

— Dar voiam să… îţi produc eu *pe* plăcere.

Era complet deschisă. Total lipsită de apărare, Avea încredere în el, chiar dacă era virgină, altfel nu şi-ar fi permis să cedeze atât de mult în faţa lui.

El îi zâmbi fermecător, în timp ce-şi plimba degetele pe interiorul coapselor ei.

— Nu în seara asta. Noaptea asta îţi aparţine ţie.

Continua să o privească, liniştind-o, în timp ce înainta spre obiectivul său. Era din ce în ce mai caldă, pe măsură ce se apropia – trupul ei era ca o sobă, pregătită să-l învăluie în căldură. Clipele trecură, şi inima lui începu să bată din ce în ce mai tare…

Începu să se simtă la fel de ameţit ca ea… Dar era îmbătat de pasiune… şi de putere.

— În noapte nunţii noastre, când voi pătrunde în sfârşit în tine, vom arde până ne vom transforma în cenuşă.

Ea se îndreptă.

— Te rog… nu ar trebui să…

Era foarte excitat. Bărbăţia lui pulsa, vrând să evadeze din spatele nasturilor. În acelaşi timp, păcatul de a se ascunde într-un alcov întunecat şi de a-şi ţine viitoarea soţie captivă în lanţurile plăcerii îl îndemna să-şi ignore propriile dorinţe şi să se concentreze pe ale ei. Îşi trecu palma peste ghemotocul ei de păr.

— Lasă-te pe spate. Nu te voi avea în seara asta, îţi promit!

— Nu e asta. Dar n-ar trebui să facem aşa ceva.

— Asta face parte din farmec. Îşi trecu un deget peste una din labiile ei, abia atingând pielea… Şi observă cum i se înceţoşează privirea. Lasă-te pe spate. O să fac ce-mi doresc, şi ţie o să-ţi placă.

— N-ar trebui.

El chicoti, apoi pe cel mai plăcut ton îi spuse:

— Dacă mi te opui, o să folosesc legăturile draperiilor ca să te leg şi tot o să fac ce vreau cu tine.

Când ea răsuflă consternată, îşi strecură degetul în

ea. Era fierbinte şi udă de dorinţă, şi se crispă – nu în semn de respingere, ci din cauza pasiunii ţesute din vorbe şi fapte.

— Ai vrea să te leg? o întrebă el, pe cel mai convingător ton. Atunci, n-ar mai trebui să te învinovăţeşti pentru nimic. Vei putea spune că n-ai avut de ales şi că te-am obligat, ca să-mi impun voinţa.

Nu părea să-l asculte, dar el ştia foarte bine că auzea ce-i spunea. Avea ochii închişi şi capul lăsat pe spate, în timp ce el îi explora adâncimile. Trăsese o pernă în braţe şi o strângea la piept cu ambele mâini… aşa cum avea să-l îmbrăţişeze pe el când avea să vină clipa.

Îşi duse degetul mare în sus, căutându-i esenţa, şi zise:

— Avem tot timpul din lume să încercăm toate poziţiile şi tot ce ai auzit în harem… tot ce ştiu eu şi tot ce vom inventa împreună.

Picioarele ei începură să se strângă în jurul lui în acel moment, prinzându-l acolo. Încerca să-l tragă la ea, şi nici măcar nu ştia cu adevărat ce făcea. Se îneca în simţuri, iar el adora asta. Adora să ştie că putea aprinde pasiunea în femeia aceea – atât de moale şi de tandră – cu o singură atingere. Şi avea să îi ofere… mai mult decât o atingere.

Aplecă uşor capul şi îi inspiră aroma.

— Dragă fată, asta este prima din o mie de nopţi. Ţine minte asta – o să te am în toate felurile în care un bărbat poate avea o femeie şi o să mă implori să-ţi ofer mai mult.

Ducesa lui deschise ochii, de parcă ar fi vrut să riposteze.

Dar, înainte ca ea să poată formula cuvintele, el îşi coborî gura între picioarele ei şi o ispiti… şi o conduse până în rai.

Capitolul 19

La ora două după-amiaza, bubuitul unui tunet zgudui casa.

Eleanor deschise ochii brusc. Se uită la tavanul dormitorului ei slab luminat. Ascultă ploaia care bătea în fereastră. Clipi când o orbi un fulger. Şi îşi aminti…

Noaptea trecută se îmbătase. Unii oameni nu-şi aminteau nimic după ce beau. Dar ea nu avea un asemenea noroc.

Îşi acoperi faţa cu mâinile şi se cutremură de ruşine.

Îşi amintea… totul.

Doamne, Dumnezeule, îşi amintea fiecare moment stânjenitor şi minunat.

Domnul Knight îi făcuse lucruri pe care nici măcar nu şi le imaginase vreodată. Doar pentru că refuzase să-l urmeze pe Dickie Driscoll când se ivise ultima ei şansă de a scăpa de domnul Knight… doar pentru că o copleşise vinovăţia, fiindcă hotărâse să lase soarta să stabilească dacă urma să se căsătorească sau nu cu el… se refugiase în băutură. Şi după cum o avertizaseră toate femeile că ar face un bărbat… el profitase de ea.

Dar faptul că se refugiase în băutură nu însemna că domnul Knight procedase corect profitând de starea ei şi seducând-o.

Îşi dorea să nu îi fi spus că fusese în harem… Suspină îngrozită. Era o mare proastă! Pentru că, în acel moment, domnul Knight era conştient de faptul că ea ştia multe lucruri, pe care majoritatea englezoaicelor nici nu şi le-ar fi imaginat… Şi îi şi dăduse prima lecţie despre pasiune.

Îşi trase cearşaful peste cap, de parcă în acest mod ar fi putut înăbuşi cumva amintirile din noaptea precedentă. Dar, ascunzându-se sub cearşaf, văzu conturul estompat al trupului ei gol şi îşi aminti cum ajunsese în noaptea aceea în pat… şi îşi aminti…

Concubinele îi spuseseră că atingerea unui bărbat în adâncimile interioare ale unei femei era sinonimă cu extazul. Nu îi spuseseră însă şi cum avea să o şocheze alunecarea unui singur deget în interiorul ei. Cum urma să o marcheze acel lucru. Chiar şi în clipa aceea – când stătea ascunsă în dormitorul ei, între aşternuturile mototolite de pe pat – îi mai simţea atingerea în interior. Îşi apăsă degetele de tâmple, parcă dorindu-şi să îndepărteze acea amintire din creier.

În acelaşi timp, îşi împinse călcâiele de-a lungul saltelei, ca să-şi ridice genunchii, şi întinse cearşaful – de parcă el s-ar fi aflat acolo în acel moment şi i-ar fi făcut loc între picioarele ei.

Căci, oricât i-ar fi fost de ruşine de modul în care se comportase cu o noapte în urmă… şi indiferent de câte ori şi-ar fi spus că el profitase de starea ei, încă îl dorea. Nu se putea gândi la nimic altceva în afară de el.

Deja o transformase într-o desfrânată, pentru că degetele-i alunecară sub cearşaf, peste burtă, şi se opriră în părul dintre picioare. Mâna i se opri brusc şi tremură, dar voinţa ei nu se dovedi îndeajuns de puternică încât să învingă amintirile. Degetele ei alunecară mai jos, şi începu să se atingă, prudent. Totul părea la fel, dar totuşi era complet diferit.

Nimic din ce îi spuseseră concubinele nu o pregătise pentru senzaţiile atingerii aspre a limbii lui pe ţesutul moale dintre picioarele ei. Crezuse că avea să leşine de la plăcerea căldurii lui… a respiraţiei lui. Nu mai era deloc conştientă de lumea exterioară, întunecată şi apropiată. Toate simţurile îi erau concentrate între coapse şi adânc, în interiorul pântecelui.

Chiar şi-n acel moment, amintirea atenţiei lui îi făcea degetele să se umezească şi faldurile să i se umfle.

Amintirea gurii, a buzelor şi a limbii lui… felul în care le folosise cu pricepere, dând naştere pasiunii, acolo unde

înainte nu existase decât scepticism… Treptat, senzaţiile crescură de la plăcere luxuriantă la simţiri insuportabile. Fiecare centimetru din pielea ei se înfierbântase de dorinţă. Sfârcurile i se întăriseră şi se înăspriseră, frecându-se de cămăşuţă. Tot interiorul ei se încordase, parcă aşteptând un moment definitoriu.

Când el îi supsese tandru cel mai sensibil punct, gemuse de durere… de extaz. Cutremurându-se, se ridicase şi mai aproape de gura lui. Parcă ştiind ce urma a se întâmpla, el continuase să sugă, propulsând-o de pe o culme a extazului pe alta. Şi, când în sfârşit era gata să se oprească, tremurând de epuizare, îşi strecurase din nou degetul în interiorul ei, împingând-o spre un alt tremur, mult mai puternic decât primul.

Terminase, în cele din urmă. Nu pentru că nu ar fi mai putut continua, ci pentru că îi permisese el un moment de răgaz. Se lăsase moale pe perne, aproape amorţită de saţietate, apoi, cu un chicot în egală măsură mulţumit şi diabolic, el o luase în braţe şi o dusese în dormitorul ei.

Acolo, Beth o aşteptase trează ca s-o ajute să se pregătească de culcare.

Dar domnul Knight nu acceptase una ca asta. Îi ceruse lui Beth să plece, o aşezase pe pat. Şi o dezbrăcase chiar el pe Eleanor.

Dacă i-ar fi putut uita expresia întipărită pe chipul lui în clipa când îi scosese rochia! Dacă ar fi putut să nu mai fie atât de mulţumită de faptul că păruse aproape înnebunit de dorinţă!

Privirea i se înfierbântase când ea îl privise – întinsă, acolo, pe pat, îmbrăcată doar în cămăşuţă subţire, de mătase, şi cu ciorapi. Pieptul i se ridicase, apoi se lăsase, precum o maree, şi în acel moment ea ştiuse… fiecare instinct feminin îi spusese că o dorea cu disperare. Femeia de pe pat se desfătase cu dorinţa lui… şi şi-ar fi dorit să îl aibă, chiar atunci şi acolo.

Coniacul făcuse ca totul să fie limpede. Probabil căsătoria lor nu urma să aibă vreodată loc. Iar aceea fusese probabil singura ei şansă de a afla cum era să fie posedată de el.

Aşa că îl lăsase să se uite după pofta inimii. Iar când nu făcuse nicio mişcare de a i se alătura pe pat, Eleanor îşi desfăcuse mai mult decolteul. Cu o mână pe fiecare parte, îşi trăsese cămăşuţa de pe umeri şi-şi dezgolise sânii.

Respiraţia lui greoaie rămăsese atunci singurul sunet care rupea tăcerea dormitorului ei. O privise cu o intensitate tulburătoare, şi atenţia lui păruse să-i sporească încrederea în sine. Îşi dezgolise complet trupul, apoi se mişcase pe pat, într-un dans expus şi erotic.

Atunci el depărtase uşor buzele şi obrajii i se înroşiseră foarte tare. Ridicând genunchiul, Eleanor îşi desfăcuse jartiera.

Privirea lui alunecase peste trupul ei, ca să se uite între coapsele ei. Văzuse deja totul, dar nu părea să conteze. Când ridicase şi al doilea genunchi, el o prinsese de gleznă. Cu mişcări foarte precise, îi desfăcuse apoi de tot jartiera şi o aruncase deoparte. Îi scosese şi ciorapul, aruncându-l şi lăsând-o complet goală. Se aplecase apoi spre ea şi o sărutase scurt, dar intens pe ambii obraji. Îi cuprinsese apoi chipul în palme şi se uitase în ochii ei.

— Nu înainte de nuntă.

Nu fusese o respingere, ci mai degrabă o ameninţare… pentru că privirea lui se plimbase pofticioasă pe tot trupul ei, iar mâinile i se strânseseră în pumni. Nu o atinsese, pentru că, dacă ar fi făcut-o, nu s-ar fi mai putut opri… şi el ştiuse asta… şi ea ştiuse asta.

Într-un fel, fusese o victorie. Şi, după ce el plecase, ea adormise imediat, cu inima plină de bucuria acelei victorii.

Chiar şi în acel moment, când se simţea ruşinată şi nu şi imagina cum avea să mai poată da ochii cu el, şi-ar fi dorit să fie în braţele lui şi să se împreuneze.

Abia dacă se mai recunoştea. Vechea şi formala Eleanor aproape fusese învinsă – înfrântă de atât de multe lucruri: de faptul că stătuse în preajma lui Madeline şi învăţase de la ea să aibă mai multă încredere în sine, de toate experienţele din anii petrecuţi în străinătate şi, cel mai important, de întâlnirea cu domnul Knight… de dorinţa pe care o simţea pentru el. Nesăbuita de ea chiar îl iubea. Îl iubea… Iar noua Eleanor înflorea din acea emoţie.

Dragostea schimba totul – transforma lumea întreagă într-un curcubeu şi îndepărta toate fricile. Noapte trecută, Eleanor o înfruntase chiar şi pe Lady Shapster – şi câştigase. Viaţa ei se schimba.

Eleanor se schimba.

Eleanor era îndrăgostită.

Rostogolindu-se de pe pat, îşi găsi halatul şi şi-l puse. Sună apoi clopoţelul, ca să o cheme pe Beth. Camerista veni imediat, dând buzna înăuntru cu un zâmbet strălucitor.

În urma ei era Lady Gertrude.

— În sfârşit! Domnul Knight a poruncit să te lăsăm să dormi mai mult, dar avem atâtea pregătiri de făcut pentru nunta de mâine, încât nu ştiu cum vom reuşi să ducem totul la bun sfârşit. Aşa sunt bărbaţii! Nu se gândesc niciodată la organizare, ci doar poruncesc să fie totul gata. Chicoti apoi. Iar noi, doamnele, ne ocupăm şi pentru ei. Nu-i aşa că suntem prostuţe?

Cu o mână fermă, Eleanor îşi legă cordonul halatului.

— De ce anume trebuie să ne ocupăm?

— De rochia ta de mireasă, draga mea. Lady Gertrude îşi împreună mâinile, într-o anticipare glorioasă. Domnul Knight a ales o rochie minunată pentru tine, şi a venit croitoreasa ca să ţi-o ajusteze pe corp.

Eleanor ridică bărbia.

— Nu se cade ca domnul Knight să-mi cumpere rochia de mireasă.

Eleanor îşi dădu pe dată seama că era de-a dreptul

absurdă. Dacă se căsătorea cu el, o făcea din motive incorecte. Era ridicol să se lege de nişte amănunte atât de neînsemnate precum costumaţia pentru nuntă.

— Dar se cade ca el să-ţi ofere totul, din momentul în care vă spuneţi jurămintele şi până când moartea vă va despărţi, zise Lady Gertrude cu severitate.

Lui Eleanor i se strânse stomacul.

Lady Gertrude părea să nu-şi amintească nimic despre faptul că Eleanor nu era cu adevărat Madeline. Sau poate înţelesese ea greşit? Oare chiar nu ştia adevărul? Încordarea făcu vocea lui Eleanor să sune rigid.

— Dar se cade ca eu să mă căsătoresc cu el?

Lady Gertrude o studie, de la părul ciufulit până la picioarele goale, evaluând-o cu o privire pătrunzătoare.

— Eşti frumoasă, aristocrată şi inteligentă. Domnul Knight ar putea căuta în întreaga lume şi n-ar găsi o altă femeie mai potrivită să fie soţia lui.

Eleanor o privea uimită pe femeie.

— Aşadar, *crezi* că ar trebui să mă căsătoresc cu el.

— Da, asta cred. Toate căsătoriile sunt un pic mai dificile la început, şi sunt sigură că nici a ta nu va fi altfel. Lady Gertrude îi luă o scamă de pe mânecă. Un pic mai dificilă sau un pic mai mult, cine poate şti? Dar voi amândoi formaţi un cuplu frumos şi – iartă-mi sinceritatea – vă doriţi cu disperare. Dacă nu ar fi anunţat căsătoria pentru poimâine, mă tem că puritatea ta ar fi fost în pericol.

O, dacă ar fi ştiut Lady Gertrude!

— În plus, cine crezi că o să te salveze? Lady Gertrude se uită insistent la fereastra lovită de furtună. Dacă mai continuă vremea asta, o să fim norocoşi dacă reuşim să ajungem la biserică mâine. Drumurile sunt inundate peste tot în Londra şi sunt sigură că sunt la fel în toată Anglia. Beth a spus că vântul a dărâmat turla unei biserici în Cheapside.

— Da, doamnă, e o vreme îngrozitoare, aprobă Beth.

— Aşa că, vezi tu, dragă nepoată, nu ai de ales în această privinţă. Absolut deloc. Lady Gertrude ridică din umeri. Şi, de fapt, nu aşa se întâmplă cu toate nunţile? Fata nu are de ales, iar bărbatul se plânge amarnic – până când ea îl îmbunează în pat.

Aşadar, Lady Gertrude *cunoştea* adevărata identitate a lui Eleanor, dar tot credea că trebuia să se căsătorească cu domnul Knight.

Bun. Foarte bine atunci. La fel gândea şi Eleanor.

— Domnul Knight s-a dus la bancă să se ocupe de nişte afaceri, zise Lady Gertrude, dar a zis că vă vedeţi mâine-dimineaţă, la ora zece, la biserică.

— Astăzi nu-l voi vedea?

— În niciun caz! Poartă ghinion să-l vezi pe mire înainte de nuntă. Lady Gertrude zâmbi cu tristeţe. Şi nunta asta a atras deja îndeajuns de mult ghinion.

Eleanor era sfâşiată între dezamăgire şi uşurare. Dezamăgire pentru că simţea nevoia nefirească de a-l vedea în fiecare zi pe domnul Knight şi uşurare pentru că încă nu se simţea în stare să dea ochii cu el... după cele întâmplate noaptea trecută.

Eleanor stătea pe un scaun în dormitorul ei, permiţându-i croitoresei să ajusteze rochia de mireasă minunată, aleasă de domnul Knight. Privea cum ploaia aluneca pe ferestre şi se întreba dacă Madeline avea să ajungă la timp.

Capitolul 20

În dimineaţa următoare, Remington stătea pe treptele bisericii St. James şi asculta cum clopotele băteau ora zece

fix. Întârzia. Ducesa lui întârzia.

— Aşa sunt femeile, nu? întrebă Clark. Întârzie şi la propria nuntă.

Lui Remington îi plăcea de obicei veselia lui Clark, dar în acel moment vocea jovială a acestuia îl călca pe nervi.

— O să ajungă în curând. Se uită în josul străzii, chinuindu-se să audă zgomotul roţilor unei trăsuri.

Doar nu ar fi putut descoperi o cale de a-i scăpa chiar atunci. Şi, după ce se întâmplase în noaptea balului de logodnă, nici măcar n-ar fi trebuit să mai încerce, în delirul pasiunii, fusese dispusă să i se ofere – iar el, prostănac cum era, nu profitase. Îşi dorea ca ea să fie perfect lucidă şi conştientă de ce se întâmpla atunci când aveau să facă dragoste. Se constrânsese singur cu acel program pe care şi-l impusese. Îşi spusese că pe ea avea să o bucure cumpătarea lui.

Dar planurile lui nici nu mai contau când erau comparate cu propria-i dorinţă. Chiar mai mult de atât, era posibil ca ea să nu-i fi apreciat intenţiile onorabile şi să-i fi considerat refuzul o respingere. Iar în ultimele treizeci de ore corpul său îl chinuise îngrozitor ca urmare a intenţiilor lui onorabile. Petrecuse aproape toate acele ore într-o stare de semiexcitaţie – bineînţeles, cu excepţia câtorva minute în care fusese excitat la maximum. Nimic nu îl alinase – nici măcar discuţiile despre profitul făcut de pe urma transporturilor… Iar ziua în care o femeie îl distrăgea de la afaceri era într-adevăr o zi foarte neagră.

Doar că ea nu era o simplă femeie. Era ducesa lui… şi avusese un gust divin şi îi răspunsese cu o ardoare necenzurată. Când avea să ajungă, într-un final, deasupra ei, nu avea să o mai lase să se ridice ore întregi… sau poate chiar zile întregi…

Când urmă să o aibă sub el… Doar că mai trebuiau să treacă de ceremonia de nuntă, apoi de masa nupţială, apoi de cină… O, Doamne, oare ce fusese în capul lui? Nu mai

putea trăi nici cinci minute fără să-şi dorească să se împreuneze cu ea nebuneşte. Şi mai avea de aşteptat câteva ore bune.

Clark se legăna înainte şi înapoi, pe călcâie, nelinişţit din cauza tăcerii lui Remington şi a întârzierii lui Madeline.

— Se putea să avem parte de vreme şi mai rea. Se putea ca furtuna să fi continuat, iar asta, dragul meu prieten, ar fi fost un dezastru.

— Aşa e.

Străzile erau pline de bălţi. Norii ascundeau soarele sub greutatea lor. Vântul bătea pe străzi şi pe la colţuri, şuierând – iar ducesa lui Remington tot nu apăruse.

— A plouat aproape toată noaptea. Clark se uită în sus la norii adunaţi pe cer. Credeam că n-o să se mai oprească. Credeam că o stăm aici şi o să ţinem un acoperământ deasupra logodnicii tale să poată intra în... Ce-i asta?

Auzea şi Remington. Zgomotul roţilor unei trăsuri. Trăsura lui Remington apăru de după colţ, înaintând în ritm rapid. Se opri în faţa treptelor bisericii.

— Au ajuns! zise Clark, cu însufleţire. Ducesa ta e aici. Se va căsători cu tine, până la urmă. Nemernic norocos... nu meriţi o asemenea frumuseţe.

— O, ba da. Remington privi înverşunat cum lacheul îi dădu mâna ducesei lui, ajutând-o să coboare trăsură – şi abia atunci reuşi el să alunge nelinişţtea care se cuibărise în interiorul său. Cu siguranţă o merit.

Purta hainele pe care i le cumpărase el. Se îmbrăcase, în cele din urmă, după cum îi cerea el.

Rochia de catifea de culoare albă îi învăluia elegant corpul subţire, cu toată grija unui amant. Spinţerul de mătase avea o culoare azurie angelică şi-i învelea atât de strâns pieptul, încât lui Remington i se uscă gura de dorinţă. Purta *cizme* albe de piele, şi o bonetă în aceeaşi nuanţă azurie a spinţerului îi încadra chipul dulce. Buchetul

ei era, desigur, din trandafiri galbeni. El plănuise să fie din trandafiri albi, pentru că atunci, în mintea lui, ar fi fost mireasa perfectă. Pe de altă parte, idealul său de perfecţiune oscilase şi se schimbase – iar în acel moment nu avea ochi pentru nimeni altcineva decât pentru ducesa lui. Numai şi numai pentru ducesa lui. Şi ducesa lui avea să primească orice îşi dorea.

Arăta ca un înger – şi numai el ştia cât de pământească era cu adevărat, Numai el ştia ce gust avea – cald şi femeiesc. Doar el ştia cum arăta fără haine. Goală, catifelată şi cu sâni mari şi fermi, cu sfârcuri de culoare roz pai… Linia taliei ei, rotunjimea şoldurilor ei… deschizătura dintre coapsele ei… Nu şi dorise nimic mai mult decât să o vadă îmbrăcată în rochie de mireasă.

Iar în acel moment, de-abia aştepta să o dezbrace de rochie şi să privească furoul cu dantelă pe care-l purta pe dedesubt… Pentru că şi-l pusese, nu? Îl alesese special pentru ziua nunţii lor. Doar nu s-ar fi ocupat ea de astfel de lucruri, nu?

Dar nici nu o putea întreba pe Lady Gertrude. Mătuşa ei cu siguranţă ar fi refuzat să discute cu el despre lenjeria intimă a lui Madeline. Şi totuşi, îşi dorea să ştie. Îi apărură pe frunte broboane mici de sudoare când se gândi cât mai avea de aşteptat până să afle.

Dar, în timp ce el nu se uita nicăieri altundeva decât la ducesa lui, ea se uita oriunde altundeva, mai puţin la el. Era îmbujorată şi părea neliniştită, de parcă el ar fi acuzat-o de ceva – indecenţă poate sau desfrânare. Avea să discute cu ea. Avea să-i explice faptul că un bărbat ca el nu desconsidera o femeie din simplul motiv că se bucurase de ceea ce o învăţase chiar el.

Dar, în vreme ce se apropia de ea, vizitiul sări de la locul său şi se aşeză fix în calea lui. Remington se opri, fără tragere de inimă.

— Da, John?

John făcu o plecăciune, apoi zise cu voce răsunătoare:

— Domnule, vă cer iertare că am întârziat. Am întâmpinat o mică problemă pe Old Bond Street. Un nebun a tras un foc de armă şi a speriat caii.

Remington împietri, şi mintea îi zbură într-o mie de direcţii.

— A tras un foc de armă?

Clark li se alătură şi zise, ca un ecou:

— A tras un foc de armă?

Pe un ton mai scăzut, John adăugă:

— Nu ştiu, domnilor, dar aş fi putut jura că împuşcătura a fost îndreptată spre cai.

Furia începu să crească în interiorul lui Remington – o furie veche şi îndreptată spre ducele de Magnus, o furie cu atât mai periculoasă cu cât fusese înăbuşită mult timp.

— La naiba!

Remington aruncă o privire spre Lady Gertrude şi spre Madeline.

Lady Gertrude se agita cu rochia lui Madeline, iar ducesa lui îşi trăgea boneta mai pe faţă, de parcă s-ar fi putut ascunde sub marginea ei.

— Doamnele par să fie bine, observă Clark.

Da, domnule, zise John, Lady Gertrude a ţipat un pic, dar Excelenţa Sa e curajoasă până-n măduva oaselor.

— Asta e într-adevăr o binecuvântare. Clark clătină din cap. Dar, dacă aş fi superstiţios, aş zice că ăsta-i un semn care prevesteşte ceva rău.

— Semn? Pe naiba, n-a fost niciun semn. A fost ceva intenţionat, zise Remington, scurt şi tăios.

Clark făcu ochii mari şi se holbă la el.

— Ce vrei să spui?

— Ea doua oară când îmi e atacată trăsura, în mai puţin de o săptămână, îl informă Remington.

Luat prin surprinde, Clark întrebă:

— Crezi că are legătură?… Adică, crezi că poate să

aibă legătură cu incidentele pe care mi le-ai povestit?

— Fără îndoială, răspunse Remington. Poate mai sunt şi alţii care vor să mă omoare, dar puţini care să dispună de asemenea forţe mortale. Îl întrebă apoi pe John: L-ai văzut pe omul cu pistol?

— Nu, domnule, n-am văzut pe nimeni, dar nici nu m-am putut uita imediat. Bietul Roderick – acesta e al doilea cal sur, domnule – glonţul i-a crestat urechea. S-a agitat foarte tare şi sigur că şi doamnele au fost zguduite niţel, înainte să apuc să calmez caii. John scoase o batistă din buzunar şi-şi şterse sudoarea de pe frunte. Chipul său avea o culoare aproape străvezie şi mâinile îi tremurau. Nu-mi place să mă laud singur, domnule, dar un vizitiu mai puţin experimentat nu i-ar fi putut stăpâni.

Unul dintre lachei se apropie şi el, ţinându-şi braţul de parcă ar fi fost rănit.

— Da, domnule Knight, are dreptate. Eu am zburat de la locul meu şi am crezut că o să se răstoarne cu totul trăsura, dar vizitiul John i-a potolit pe suri. N-am văzut niciodată pe cineva care să conducă mai bine!

Remington îşi angajase toţi servitorii fiind atent cu precădere la aptitudinile, loialitatea şi abilităţile lor de a lupta. În acel moment, i se dovedea, pentru a doua oară în ultima săptămână, că procedase bine. În alte circumstanţe, ar fi reflectat cu satisfacţie asupra alegerilor lui inspirate, dar în acel moment nu putea. Nu cu bună-credinţă.

Privindu-şi mâinile, constată că îşi strângea şi desfăcea pumnii. Îi oferise ducesei lui un adăpost, mâncare şi în acel moment şi îmbrăcăminte. După ceremonia aceea, avea să depindă cu totul de el – şi o pusese în pericol. Da, el era ţinta acelor atacuri, dar, chiar şi aşa, ar fi putut fi rănită sau chiar ucisă.

El, care plănuise cu atâta grijă fiecare pas al propriei răzbunări, nu se gândise şi la acest aspect. Sau poate că pur şi simplu nu îi păsase, înainte să o cunoască,.

— Îi poartă cineva pică Excelenţei Sale? întrebă John.

— Puţin probabil, răspunse Clark. Majoritatea mireselor nu se duc la biserică în trăsura mirelui, aşa că bănuiesc că Remington a fost ţinta.

Bărbaţii se uitară neliniştiţi la clădirile din jur.

— Da, ştiu, zise Remington. Nu e o treabă prea plăcută să ştii că lucrezi pentru cineva când sunt oameni care vor să tragă în el. Dar, chiar şi aşa, trebuie să vă cer să rămâneţi să ne duceţi acasă. Nu mai mergem în altă parte, la întoarcere.

John era un bărbat mai în vârstă. Încuviinţă din cap, serios. Lacheul nu reuşi să fie la fel de discret şi abia îşi reţinea un rânjet.

— După ce ne întoarcem în Berkley Square, mergeţi la tavernă pe cheltuiala mea. De fapt, mergeţi la mai multe taverne. Arătaţi-vă nemulţumiţi că lucraţi pentru mine. Vedeţi dacă puteţi afla vreo bârfă despre mine. Cineva încearcă să facă necazuri. Remington ştia foarte bine despre cine era vorba – dar trebuia să afle dacă îl mai păşteau şi alte pericole. Servitorii nemulţumiţi sunt teren fertil pentru bârfă, şi poate o să vă caute cineva.

John încuviinţă din cap, dar lacheul fusese ales pentru abilităţile sale în luptă, nu pentru isteţime, aşa că zise:

— Dar, domnule, noi nu suntem nemulţumiţi. Suntem chiar foarte mulţumiţi.

John îl prinse de mână şi-l conduse de acolo.

— Haide! Îţi explic eu care-i treaba.

Clark îi atinse mâneca.

— Lui Lady Gertrude i se pare ciudat că nu ai venit să-ţi întâmpini mireasa.

Un fior îi trecu pe şira spinării. Oare ducesa lui era în pericol chiar în acel moment, când stătea pe treptele bisericii? Se uită spre ea.

— Haide, îi zise lui Clark. Condu-o tu pe Lady Gertrude…

Căci era şi ea în pericol.

Ducesa lui păru îngrijorată, când el se apropie, dar lui Remington nu-i păsa. Voia să nu mai stea în stradă. Îi spuse apoi, dintr-o suflare:

— Domnule Knight, trebuie să-ţi spun ceva.

El o prinse de mână şi zise:

— Spune-mi după ceremonie.

— Dar, domnule, vei fi furios când vei afla.

Conducând-o prin uşile masive ale bisericii, se întoarse şi-i spuse:

— Sunt deja furios.

— Îmi pare rău pentru asta, domnule. Strânse tare buchetul cu ambele mâini, tremurânde. Ai putea să-mi spui de ce?

Probabil întreba doar din politeţe, pentru că nu părea să o intereseze cu adevărat. Remington se relaxă când ajunseră în siguranţa relativă a pronaosului.

— Sper că nu ai fost rănită pe drum încoace,

— Poftim? Nu, mulţumesc, sunt bine. Deşi Lady Gertrude a spus că se dovedeşte destul de palpitant să călătorim în trăsura dumitale. Eleanor se uită în jos la buchetul pe care-l ţinea în mâini, apoi privi prin uşile deschise, către nori, ca şi când ar fi căutat un răspuns. Îşi întinse apoi gâtul şi se uită în josul străzii, de parcă s-ar fi aşteptat să vină cineva să o salveze. Dar chiar trebuie să-ţi spun ceva.

Conducând-o şi mai departe de uşi, el îi spuse:

— Ştiu că eşti prea ruşinată ca să mă priveşti în ochi.

Ea îl ţintui imediat cu privirea.

Hotărârea lui deveni şi mai fermă la vederea chipului ei dulce şi neliniştit. Trebuia să-şi ducă planul la bun sfârşit. Trebuia să o ţină în siguranţă.

În ciuda pericolelor şi a împrejurimilor, nevoia de a o însemna ca fiind a lui creştea în mod insuportabil. Trebuia să-i pună inelul lui pe deget, ca toţi bărbaţii să ştie că

aparţinea altcuiva. Pentru ca ea să ştie că aparţinea cuiva. Îşi dorea ca fiecare răsuflare şi fiecare mişcare a ei să-i amintească de el. De stăpânirea lui.

Nu fusese niciodată mai nesigur de o femeie cum era de ea – nu din cauză că avea legături aristocratice sau că o câştigase la un joc de cărţi. Femeia aceasta era evazivă şi părea aproape fermecată. Părea să fie mereu pe punctul de a-i scăpa, de parcă nicio pretenţie ridicată de el n-ar fi putut s-o ţină în lumea lui.

Cu voce joasă, menită să ajungă doar la urechile ei, zise apoi:

— Să nu crezi că am o părere mai proastă despre tine pentru că mi-ai arătat cea mai dulce pasiune pe care-am avut vreodată privilegiul de a o cunoaşte.

Era foarte aproape de a o face a lui. De a o avea cu totul.

Ea scoase un sunet incoerent de protest şi se uită înnebunită spre Lady Gertrude şi spre Clark.

— Nu ne aud. Se feresc în mod voit. Lucrul acela era foarte adevărat. Se îndepărtaseră ca să le ofere o clipă de intimitate lui Remington şi ducesei lui. Promit că am să-ţi arăt aceeaşi pasiune nebună… Deşi poate nu la fel de dulce. Dar nu te teme de mine. N-am rănit niciodată o femeie, iar tu… tu eşti specială. Vei fi soţia mea. Îşi atinse tandru degetul de buzele ei. Promit să te fac fericită. Mă crezi?

Spre surprinderea lui, discursul său nu păru a-i domoli temerile. Ba chiar, deşi părea mai puţin ruşinată, arăta, în acelaşi timp, şi mai nefericită. Se uita cu jind spre uşa, de parcă s-ar fi aşteptat să intre cineva.

— Da, te cred. Doar că… Domnule Knight, te rog, ascultă-mă…

Remington îşi duse mâna înmănuşată la buzele ei.

— Spune-mi după ceremonie.

Se uita la el, dar nu părea să-i vadă cu adevărat.

Părea să privească în interiorul fiinţei ei, căutând o scăpare.

— N-o să te salveze nimeni, zise el încet. Este mult prea târziu pentru asta.

Hotărârea din ochii ei crescu. Ea ridică bărbia, apoi zise, încuviinţând din cap ferm;

— Ştiu. Va trebui să fac după cum am hotărât.

— Şi ce ai hotărât?

— Să mă căsătoresc cu tine.

Un sentiment de victorie îi traversă întreaga fiinţă. Aşteptase declaraţia aceasta a ei. Nu avea să existe nicio împotrivire de ultim moment la altar. Avea să-şi spună jurămintele… în clipa aceea nu se mai putea întâmpla nimic rău.

Capitolul 21

— Vino atunci. Domnul Knight îi oferi braţul şi o conduse pe Eleanor în naos. E timpul – ba chiar trecuse timpul – să ne căsătorim.

Eleanor clipi în timp ce ochii i se obişnuiau cu lumina slabă. Tavanul bisericii se înălţa, devenind aproape nevăzut. În stranele din spate erau aşezaţi câţiva oameni, cu chipurile ascunse de umbre. Probabil majoritatea veniseră pur şi simplu din curiozitate şi poate erau şi unul sau doi simpatizanţi care auziseră anunţul domnului Knight despre căsătorie. Desigur, nu se ridicase nimeni să o strige – şi nici pe Madeline. Slavă Domnului! Pentru că Eleanor îşi dorea ca acea căsătorie să aibă loc. Voia să se mărite cu domnul Knight, indiferent dacă comitea un păcat sau nu.

Acolo, drept în faţă, se afla altarul. În candelabrele mari de aur ardeau lumânări – care trimiteau însă doar scântei de lumină. Preotul îi aştepta acolo, în veşminte ceremoniale, iar puţin mai departe stătea şi dascălul

parohiei.

Biserica era enormă şi fiecare zgomot făcea ecou, însă drumul până la altar i se părea mult prea scurt. Ultimele ei clipe ca femeie liberă se scurgeau rapid, chiar sub ochii ei.

Ajunseră în faţa altarului. Putea simţi parfumul lemnului cerat şi un miros slab de praf, bătrâneţe şi sfinţenie. Clark şi Lady Gertrude stăteau alături de ei, ca martori.

Preotul era un om în vârstă – pe vârful nasului i se odihnea o pereche de ochelari şi în mâinile-i tremurătoare şi slabe ţinea o Biblie de piele, maro şi uzată. Îi zâmbi cu blândeţe, iar faţa i se transformă într-o reţea de riduri.

— Sunt domnul Gilbert, draga mea, şi eu voi avea privilegiul de vă oficia căsătoria. Îi aruncă o privire dojenitoare domnului Knight. Îmi place să-i cunosc pe tinerii pe care-i căsătoresc, şi vă rugasem să veniţi să discutăm înainte, dar logodnicul tău n-a vrut să-şi facă timp. Tinerii din ziua de azi sunt foarte ocupaţi…

— Da, exact, zise Lady Gertrude. Nu ştii niciodată ce se poate întâmpla dacă nu faci lucrurile cum trebuie.

Eleanor zise cu stângăcie:

— Domnule Gilbert, aş putea vedea informaţiile care v-au fost oferite?

Cineva din strane începu să tuşească, de parcă avea o criză de tuse.

— Cum? Domnul Knight se uită la ea cu uimire. Crezi că aş face vreo greşeală? În legătură cu *asta*?

Eleanor îşi drese glasul, neliniştită.

— Eu… aaa… aş vrea să mă asigur că totul e corect, înainte de a continua.

— Dacă ai de gând să faci necazuri… începu domnul Knight.

Domnul Gilbert ridică din sprâncenele albe şi stufoase când auzi tonul domnului Knight. Îşi puse apoi braţul în jurul

umerilor lui Eleanor şi zise:

— Vino, draga mea, să mergem să discutăm în biroul meu.

— Vin şi eu, anunţă Lady Gertrude, apoi îl linişti pe domnul Knight: Vrem ca această căsătorie să fie complet legală.

În timp ce se îndrepta spre biroul domnului Gilbert, Eleanor simţea fiori la ceafă şi ştia că domnul Knight o privea intens, încercând să înţeleagă scopul gestului ei. Bărbatul era suspicios şi neîncrezător, iar ea era complet nesăbuită de făcea ceea ce făcea. Dar lăsase soarta să hotărască în locul ei. Şi dacă nu se întâmpla ceva care să oprească ceremonia – dacă nu apărea Madeline, Dickie sau ducele Eleanor urma să se mărite cu domnul Knight.

Închizând uşa în spatele lor, Eleanor zise scurt:

— Vreau să văd informaţiile personale. Adăugă apoi, văzând surpriza de pe chipul domnului Gilbert: Te rog, domnule, informaţiile personale.

Constată atunci, oarecum surprinsă, că vorbea la fel ca Madeline atunci când îşi exercita rangul – pe de altă parte însă, aceea era o voce care dădea mereu rezultate.

Aşa se şi întâmplă. Domnul Gilbert deschise cartea de rugăciuni şi scoase de acolo o foaie mică de hârtie, pe care erau scrise numele.

— N-am mai văzut pe nimeni atât de neliniştit pentru o chestiune atât de simplă. O luă de mână pe Eleanor şi o întrebă: Eşti sigură că nu vrei, de fapt, să discutăm despre altceva? Poate cauţi sfaturi despre cum să te comporţi cu soţul tău? Pare să fie un om foarte dominant, şi uneori asta poate sperie o proaspătă mireasă.

— Chiar este dominant. Eleanor nu era prea atentă la ce spunea. Dar nu mă sperie. Dându-şi seama că domnul Gilbert părea şocat, adăugă în grabă: Lady Gertrude mi-a oferit multe sfaturi despre cum să fiu o soţie bună.

Lady Gertrude împreună mâinile şi încuviinţă din cap,

pioasă.

— Aha. Se uită peste ochelari la Lady Gertrude. Foarte bine atunci. E bine de ştiut că ai o prezenţă maternă care să te ghideze prin aceste noi ape tulburi.

Eleanor cercetă hârtia, apoi cu un *hmmm* îi zise domnului Gilbert:

— De asta mă temeam. Aici scrie Madeline Elizabeth Eleanor Jane de Lacy. Mă cheamă Eleanor Madeline Anne Elizabeth de Lacy. Madeline şi Eleanor sunt amândouă nume ale familiei Lacy, şi dragul meu domn Knight l-a încurcat pe al meu cu cel al verişoarei mele.

— O, Doamne, zise domnul Gilbert, aproape icnind de groază.

N-ar fi bine să fac jurăminte strâmbe, nu-i aşa? întrebă Eleanor.

— Da, într-adevăr. Domnul Gilbert se duse la biroul său, deschise călimara de cerneală şi făcu modificările, cu degete tremurânde. N-ar fi deloc bine.

— Nu se poate aşa ceva. Eleanor făcu un semn spre uşă. Să continuăm, acum că totul e în ordine?

— Da, dar… eşti sigură că nu te îngrijorează nimic altceva? o întrebă bătrânul preot.

„Poţi să ajungi în iad pentru că te dai drept altcineva?” Dar nu exista nicio modalitate potrivită de a formula întrebarea aceea şi cu siguranţă nu exista nici vreun răspuns potrivit, aşa că Eleanor clătină din cap şi ieşi pe uşă. Îşi reluă locul lângă domnul Knight. Acesta îi aşeză imediat mâna înapoi pe braţul său, acoperind-o cu a lui – o ţinea de mână, de parcă încă se temea, chiar şi în acel moment, că ar fi putut să fugă.

Îl privi cu coada ochiului. Părea iritat de întârziere şi… Nu-l văzuse deloc cu o zi înainte, dar, chiar şi în timpul acela scurt în care fuseseră despărţiţi, aproape că uitase cât de frumos era. Era înalt şi avea umerii laţi – haina neagră pe care-o purta i se potriveau perfect –, iar

picioarele lungi şi musculoase făceau să răsară în mintea ei gânduri blasfematoare, chiar acolo în biserică. Părul lui blond strălucea ca aurul. Chipul lui aspru o făcea să-şi dorească să-i atingă pomeţii şi maxilarul puternic. Buzele lui… Tot ce-şi dorea de la buzele lui era să le mai simtă o dată atingând-o undeva… oriunde. Ochii lui erau de un albastru-deschis şi foarte reci – mai puţin atunci când se uita la ea, când căpătau fierbinţeala şi frumuseţea cărbunilor încinşi – şi ştia foarte bine că o puteau mistui, la fel de uşor cum o puteau încălzi.

Dacă şi-ar fi pus *în* minte să curteze pe cineva, ar fi putut avea cu uşurinţă orice femeie din societate. Poate că nu acţiona după metodele obişnuite, dar Eleanor era perfect conştientă că el ştia să-şi găsească un loc potrivit pe piaţa căsătoriilor – iar după ce s-ar fi hotărât cine era fata pe care o voia ca soţie, aceasta ar fi fost în stare să-şi sfideze părinţii şi întreaga societate ca să fie cu el.

Cam asta era situaţia şi-n cazul lui Eleanor. Îl lua de soţ din motive false şi cu certitudinea că urma să aibă parte de suferinţă în viitorul nu foarte îndepărtat. Dar îl dorea îndeajuns de mult încât era gata să-şi trădeze propriile principii morale ca să-l aibă şi jura că avea să îndure consecinţele, oricare aveau să fie ele.

— Sfânta căsătorie este o instituţie onorabilă…

Preotul începu ceremonia. Vocea lui sonoră răsuna peste strane. Eleanor strânse din dinţi, ascultându-l pe preotul care le predica despre intrarea în sfânta taină a căsătoriei…

Cu respect, discreţie, înţelepciune, solemnitate şi cu frică de Dumnezeu.

Se întrebă dacă avea să o lovească fulgerul prin acoperiş, pentru că denigra o ceremonie sacră. Aştepta momentul care ştia că avea să vină.

— Întoarceţi-vă cu faţa unul spre celălalt, le ceru domnul Gilbert.

Inima începu să-i bată foarte tare când se întoarse şi-l văzu pe domnul Knight privind-o – cercetând-o cu ochi pătrunzători.

— Repetă după mine, intona preotul. Eu, Eleanor Madeline Anne Elizabeth de Lacy, jur solemn să mă supun şi să-l slujesc…

Domnul Knight se încruntă, dar Eleanor nu-i dădu nicio şansă să se gândească la schimbările survenite.

Zise cu voce clară:

— Eu, Eleanor Madeline Anne Elizabeth de Lacy, jur solemn să mă supun şi să-l slujesc… Era vag conştientă de agitaţia iscată în partea din spate a bisericii – o explozie nebună de râs, care-l făcuse pe domnul Gilbert să se încrunte.

Dar Eleanor nu se lăsă distrasă.

Nici domnul Knight. Toată atenţia lui era aţintită asupra ei. Aproape credea că încerca să o convingă să i se ofere… Iar ea se angaja să fie a lui, dincolo de orice speranţă de salvare.

Repetă şi el jurămintele pe un ton solemn – fiecare cuvânt al lui răsunând în biserică. N-ar fi putut spune nimeni că nu auzise sau nu înţelesese.

În cele din urmă, domnul Gilbert proclamă:

— Vă declar soţ şi soţie.

Eleanor părea uimită.

O făcuse. Luase ceea ce-şi dorise – pe *cine* dorise – fără să se gândească la ce era corect şi avea să înfrunte consecinţele faptei sale. Dar nu în acel moment. Nu încă. Poate că a doua zi sau săptămâna următoare. Cândva după ce îl va fi îmblânzit pe domnul Knight, după ce îi va fi arătat dragostea ei – şi poate… Poate după ce îl va fi învăţat să o iubească şi el,

Dar în clipa aceea se afla în faţa unui bărbat care afişa un zâmbet de prădător. O privea la fel cum s-ar fi uitat un om flămând la o masă copioasă. O luă de mâini, se

aplecă spre ea şi îşi lipi buzele de ale ei într-un sărut cast… Dar un sărut care ascundea promisiunea a mult mai mult.

Interveni Clark:

— Haide, haide, e timp suficient pentru asta mai târziu. Felicitări amândurora! îi zise apoi lui Eleanor: Ai aici un bărbat pe cinste.

— Ştiu.

Şi chiar ştia acest lucru – ba, mai mult, se baza pe bunătatea lui. Domnul Knight o privi cu asprime. Lady Gertrude îşi şterse ochii înlăcrimaţi.

— Nunţile mă fac mereu să plâng. Domnule Knight, să fii blând cu nepoata mea. Merită lucruri mai bune decât a avut parte până acum.

Un zâmbet cinic încerca, în acel moment, să-şi facă loc pe chipul domnului Knight.

— Intenţionez să am foarte mare grijă de ea.

Domnul Gilbert îi îndrumă apoi spre sacristie, unde semnară registrul. Eleanor îşi scrise cu grijă numele sub cel al soţului ei.

Îi mulţumiră apoi domnului Gilbert şi coborâră scările, îndepărtându-se de altar.

Domnul Gilbert îi urma cu haina fluturându-i.

— Priviţi pe uşă, zise el. A ieşit soarele. Ce semn bun pentru căsătoria voastră! Într-adevăr, un semn de bun augur!

— Mai întâi nori şi apoi soare, adăugă Lady Gertrude.

În partea din spate a bisericii putea vedea silueta unei femei aşezate chiar în dreptul uşii – era învăluită în lumina soarelui. Eleanor înţelese dintr-o singură privire că femeia aceea nu era Madeline – părea însă că îi aştepta. Ceva din ţinuta ei i se părea totuşi familiar…

Pe măsură ce faţa-i devenea din ce în ce mai clară, lui Eleanor i se tăie răsuflarea. Se opri brusc. Lady Shapster. Era Lady Shapster, Eleanor cunoştea mult prea bine rânjetul acela dispreţuitor şi acea îngustare a ochilor –

mulţumită şi felină. Lady Shapster venise să provoace necazuri.

Toată cutezanţa lui Eleanor dispăru într-o clipită. Oare cum şi-ar fi putut închipui că nu avea să fie dată în vileag?

— Domnule Knight… Lady Shapster torcea, blocându-le drumul spre ieşire. Arăţi minunat în veşmintele acestea.

— Doamnă.

Făcu o plecăciune şi încercă s-o conducă pe Eleanor afară din biserică. Dar Lady Shapster se mută din nou în faţa lor.

— Am venit special ca să asist la căsătorie, şi ar trebui să te bucuri. Foarte puţini invitaţi. Niciun prieten. Arătă apoi spre un om prost îmbrăcat, care mâzgălea pe o hârtie. Şi doar câţiva ziarişti…

Un ziarist. Situaţia devenea din ce în ce mai terifiantă.

— Te-aş ruga să nu faci asta, zise Eleanor.

Dar i-ar fi cerut prea mult. Lady Shapster zâmbi cu buzele ţuguiate de amuzament şi clătină încet din cap.

Domnul Knight se uita de la una la alta. Nu înţelegea ce se întâmpla, dar era clar că nu-i plăcea – pentru că păşi în faţa lui Eleanor, parcă încercând s-o protejeze de cea mai rea femeie din lume.

Zise apoi, cu voce rece şi fermă, care o făcu pe Eleanor să se cutremure:

— Lady Shapster. Nu te-am invitat şi, în caz că nu am fost suficient de clar, intenţionez să nu te mai invit niciodată nicăieri. Faptul că ai decis să participi la nunta mea este un gest de o impertinenţă de neegalat, şi pe viitor îţi cer să ne laşi în pace pe mine şi pe soţia mea.

Puse o mână protectoare pe spatele lui Eleanor, apoi trecu pe lângă Lady Shapster, împingând-o, şi ieşiră amândoi pe pridvorul bisericii.

— Domnule Knight! Eşti foarte nepoliticos, şi chiar cu cineva din familie. E semn de proastă creştere, şi nu cred că ai vrea să ai o asemenea reputaţie. La urma urmei –

Lady Shapster îi aruncă lui Eleanor un zâmbet superior – acum sunt soacra ta vitregă.

Domnul Knight o cercetă cu privirea pe Lady Shapster, de parcă pălăvrăgelile ei l-ar fi interesat puţin spre. Deloc. Se întoarse apoi spre Eleanor şi o întrebă:

— Ce vrea să spună?

Eleanor şi-ar fi dorit să poată fugi de acolo, dar ştia că asta n-ar fi ajutat-o la nimic. Lady Shapster ar fi făcut cumva să o împiedice. Şi ar fi strigat adevărul în plină stradă. În acel moment, nu mai putea scăpa de dreptate. O ajunsese din urmă, şi avea să plătească preţul înşelăciunii ei. Nu mai putea respira, aşa că se folosi de ultima suflare şi zise:

— Vrea să spună... vrea să spună că nu sunt Madeline. Nu sunt viitoarea ducesă de Magnus. Sunt verişoara şi însoţitoarea lui Madeline. Îi spuse apoi adevărul, îndurerată: Sunt Eleanor.

El se uită la ea şi uşor-uşor începu să înţeleagă. Era ca şi când ar fi încercat să rezolve o enigmă, dar îi lipsise cel mai important detaliu,

— Aş fi putut întrerupe ceremonia, domnule Knight, zise Lady Shapster. Te-aş fi putut salva de la această gafă îngrozitoare. Dar te-ai crezut mai bun decât mine. Nu m-ai invitat la petrecerea dumitale. Şi nici la masa de nuntă. Şi acum eşti legat pentru totdeauna de mica şi prostuţa Eleanor.

— Taci, îi zise Lady Gertrude.

— Cum îndrăzneşti? Lady Shapster se îndreptă scandalizată. Tu ştiai. Nu poţi să-mi spui că nu ştiai. Tu...

— Taci!

Ca o capră care încerca să se apere, Lady Gertrude aplecă uşor capul şi apoi alergă spre ea şi o împinse, doborând-o de pe picioare.

Domnul Gilbert îşi frământă mâinile. Clark protestă şi o mustră.

În duda faptului că li se mişcau buzele, Eleanor abia de îi auzea vorbind. Deşi fluturau din braţe, îi vedea doar vag. Toată fiinţa ei era concentrată asupra domnului Knight,

Ochii lui albaştri pali căpătară o răceală amară. O privi de parcă nu dădea doi bani pe ea. Ridică încet mâna şi îi atinse obrazul.

— Am crezut că tu eşti aleasa. Şoapta lui vibra de emoţie. Am crezut că tu eşti aleasa. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Degetele lui alunecară în jurul gâtului ei. Nimeni din familia ta nu este de încredere.

Eleanor simţi o presiune extrem de mică pe gât. Era o ameninţare neînfăptuită, dar totuşi prezentă.

El se aplecă spre ea şi zise, doar pentru urechile ei:

— Nu voi mai face aceeaşi greşeală.

Capitolul 22

— Stai jos, draga mea. Lady Gertrude se relaxa pe canapeaua mică, sorbea din coniac şi o urmărea pe Eleanor care se plimba de colo-colo prin bibliotecă, cu Lizzie în urma ei. Domnul Knight o să vină acasă când va fi pregătit, iar tu vei vrea să fii aceeaşi fată amabilă şi senină dintotdeauna.

Eleanor depărta draperiile şi se uită afară, în întuneric. Noaptea aceea neagră nu era îndulcită nici de ceaţă, nici de ploaie – iar vântul sufla cu putere, zguduind geamurile şi făcând-o să se înfioare. Când plecaseră de la biserică în dimineaţa aceea, domnul Knight le ajutase pe ea şi pe Lady Gertrude să urce în trăsură, după care încălecase pe cal şi le însoţise până la casa lui. Fusese foarte speriată şi plănuise o explicaţie pentru fărădelegile ei. Doar că el aşteptase ca ele să intre în siguranţă în casă

şi apoi plecase călare, fără să arunce nici măcar o privire în urmă.

Deşi Eleanor privise încrezătoare pe fereastră, nu văzuse nici urmă de el.

— La ce bun să fiu eu liniştită ca întotdeauna dacă domnul Knight vrea pe alta?

Lady Gertrude îşi netezi şalul vişiniu cu care îşi învelise picioarele.

— V-am văzut împreună. Poată că vrea *să aibă* o ducesă, dar cu tine vrea să *se culce.*

Eleanor se răsuci şi se întoarse spre Lady Gertrude.

— Soţul meu m-a abandonat chiar în ziua nunţii. Trebuie să subliniez că lucrul acesta nu e tocmai de bun augur pentru o căsnicie.

Era vag conştientă că făcea din ţânţar armăsar. Dar, dacă nu putea să fie melodramatică, nici după evenimentele din acea zi, atunci când?

— Prostii! Lady Gertrude îndepărtă neliniştea lui Eleanor cu o fluturare a mâinii. Se va întoarce.

Eleanor începu să se învârtă din nou prin cameră. Îşi schimbase ţinuta pentru masa de după nuntă – pe care o împărţise, în mod îngrozitor de trist, doar cu Clark şi cu Lady Gertrude. Discutaseră amiabil despre diverse subiecte, iar singurul momentul în care atmosfera devenise mai tensionată fusese cel în care Clark spusese cât de dezamăgită urma să fie soţia lui pentru că ratase evenimentul. Plecase imediat după aceea – şi toată după-amiaza Eleanor se plimbase de colo-colo şi aşteptase… Şi îşi amintise, Când venise timpul, se schimbase pentru cină, sperând din tot sufletul că domnul Knight avea să se întoarcă.

Doar că el nu apăruse, iar în acel moment începea să-şi piardă speranţele. Îl privi pe Bridgeport intrând cu încă un pahar de coniac şi o cârpă umedă pentru Lady Gertrude – pe cea din urmă o folosea ca să-şi răcorească fruntea.

Observând acel ritual ciudat, amintirile începură să-i revină, îşi amintea vag că o văzuse pe Lady Gertrude stând deasupra lui Lady Shapster.

— Doamnă, îmi amintesc corect? Ai doborât-o pe Lady Shapster?

Bridgeport se chinuia să-şi reţină un zâmbet.

— Am lovit-o cu capul – când ai înălţimea mea, foloseşti orice unelte ai la dispoziţie. Lady Gertrude îşi frecă uşor vârful capului. Şi mă bucur tare mult că am făcut-o. Ce femeie îngrozitoare şi duşmănoasă!

— Da. Mulţumesc. Cred că a fost cel mai curajos lucru pe care l-a făcut cineva vreodată.

Cu ochii minţii, Eleanor îi putea vedea în acel moment pe Clark şi pe domnul Gilbert, care o ajutaseră pe femeie să se ridice. Lady Shapster se descotorosise iute de ajutorul lor şi îşi scuturase fusta – fără să se lase învinsă. Era furioasă şi nemiloasă. Eleanor nu avea nicio îndoială că Lady Shapster o învinuia pe ea pentru faptul că fusese umilită. Şi nu avea nicio îndoială că urma să se răzbune.

— Doamna ar dori o ceaşcă răcoritoare de ceai? întrebă Bridgeport.

Eleanor tresări când îşi dădu seama că majordomul vorbea cu ea. Era stăpâna acelei case, şi toţi servitorii de acolo cunoşteau circumstanţele în care se înfăptuise nunta lor. Probabil că în seara aceea bârfele aveau să zbârnâie prin camerele servitorilor – şi prin toată Londra, de altfel.

— Mulţumesc, Bridgeport, dar nu. Cred că o să mă apuc de cusut.

Bridgeport aruncă o privire încruntată spre Lizzie, care lenevea la picioarele lui Eleanor.

— Doamna ar vrea să iau câinele de aici?

— Nu. Eleanor se aplecă şi scărpină căţeaua pe urechi. Mă face fericită.

Bridgeport îţi înăbuşi un oftat.

— Foarte bine, doamnă, dar vreau să vă asigur că, în

cazul în care se întoarce domnul Knight, o să ţin animalul cu mine până dimineaţă. Nu trebuie să vă faceţi griji pentru această creatură.

— Mulţumesc, Bridgeport, este foarte drăguţ din partea ta, spuse Eleanor.

Majordomul zăbovi totuşi.

— Lucrul dumneavoastră de mână e aici pe masă, doamnă. Am să trimit un lacheu cu nişte lumânări în plus.

Eleanor presupuse că, la fel ca Lady Gertrude, şi Bridgeport îşi dorea ca ea să fie la fel de senină ca întotdeauna. Chiar şi câinele se holba la ea, cu fruntea încreţită expresiv. Asta era problema cu faţada calmă şi senină pe care şi-o construise – oamenii şi animalele se aşteptau să fie mereu aşa. Cedând în faţa inevitabilului, Eleanor luă loc. Lizzie veni imediat şi se aşeză la picioarele ei. Lacheul aduse lumânările. Bridgeport îi întinse broderia, făcu o plecăciune, apoi se retrase discret.

Eleanor se uită la broderie. Era o husă de fotoliu pentru conacul Magnus din Suffolk. Făcuse patru. Mai avea de făcut doisprezece, dar în clipa aceea nu îi păsa dacă mai termina vreuna.

Pentru că, oricât de mult ar fi încercat, nu îşi putea alunga din minte imaginea lui Remington. Expresia lui victorioasă din clipa în care o sărutase, după ce-şi spuseseră jurămintele. Scepticismul de care dăduse dovadă în clipa în care mama ei vitregă îi dezvăluise înşelătoria lui Eleanor. Şi dispreţul pe care-l simţise când înţelesese care era adevărul – că nu se căsătorise cu ducesa, ci cu o neica-nimeni. Toate cuvintele prin care îi spusese cât de mult o dorea pe ea şi numai pe ea se dovedeau a fi minciuni sfruntate.

Da, şi el minţise. Era la fel de vinovat ca ea.

Dar, pe de altă parte, ea ştiuse că minţea. Şi doar într-un colţişor mic şi ascuns al minţii îndrăznise să creadă că era posibil să o dorească, cu adevărat, pe ea.

Nu să o iubească – n-ar fi putut fi atât de încrezătoare. Ci să o dorească.

— Trebuie să încetezi să-ţi mai faci griji, zise Lady Gertrude. O să ajungi să te îmbolnăveşti, şi nu se poate aşa ceva. Domnul Knight e bărbat, iar bărbaţii sunt creaturi simple... Şi, dacă atunci când se întoarce îl vei primi zâmbitoare şi fără reproşuri şi vei cocheta puţin cu el, sigur va vedea lucrurile altfel.

Eleanor înfipse acul în pânză.

— Să-mi fie iertat, milady, dar n-ai procedat şi tu la fel cu soţul tău?

Surprinzător, Lady Gertrude nu păru deloc jignită, ci mai degrabă gânditoare.

— Bărbatul face diferenţa. Unii sunt putrezi până-n măduva oaselor... nişte nemernici dezgustători pe care nicio femeie nu-i poate împăca sau satisface. Ca de exemplu soţul meu. Domnul Knight este altfel. Nu e blând. N-aş face niciodată greşeala de a-ţi spune că e un om blând. Dar în adâncul fiinţei lui e un om de onoare. Nu înţeleg de ce şi-a dorit atât de mult să se însoare cu Madeline, dar tot mai cred că, după ce va trece perioada asta dificilă, uniunea dintre voi va funcţiona.

Câinele veni la picioarele ei şi se uită ameninţător spre uşă.

Lady Gertrude arăta spre uşă, cu gesturi largi, apoi zise:

— Aud pe cineva. Ar putea fi domnul Knight?

— Nu, sigur nu e el.

Ducele de Magnus se năpusti în cameră – chipul lui cu favoriţi era încreţit de o încruntă tură.

Bridgeport venea în urma lui, părând în acelaşi timp neajutorat şi ofensat. Se îndreptă spre Eleanor, murmurând:

— Îmi cer iertare, doamnă. A trecut fulger pe lângă mine, înainte să-i pot anunţa sosirea.

Eleanor îl bătu pe braţ, apoi mângâie câinele zbârlit.

— Fii fără grijă. Magnus face mereu ce vrea. Chiar şi atunci când ar fi trebuit să ştie că nu procedează bine.

— Salutare, Magnus, zise Lady Gertrude. Era şi timpul să vii.

Magnus se încruntă şi mai tare, apoi zise, vizibil iritat:

— Am venit cât am putut de repede... De îndată ce-am aflat că Knight şi Madeline se vor căsători azi. Se bâlbâi apoi, extrem de furios şi de confuz: Dar... dar unde-i nemernicul? Unde este? Magnus îl căută cu privirea. Eleanor, Gertrude, mă bucur să vă văd şi toate prostiile alea care se mai spun în situaţii d-astea, dar unde e Madeline şi unde e ticălosul ăla care a vrut să se căsătorească într-o grabă indecentă cu fiica mea?

Eleanor se încruntă.

— Ar trebui să ştii unde e Madeline. E la domnul Rumbelow.

— Şi ce caută acolo? ceru să ştie Magnus. Asta-i alt nemernic în care nu se poate avea încredere.

— O, Doamne! Eleanor se sperie. Când a auzit că urma să organizeze petrecerea aceea de jocuri de noroc, a hotărât să meargă acolo, să te împiedice să pierzi tiara reginei.

— Nu ştiam asta, zise Lady Gertrude.

— Pentru că nu-i adevărat. Magnus clătină din cap, ca şi când n-ar fi înţeles bine. N-am fost la jocul de cărţi. Părea ceva putred la mijloc în toată treaba aia, şi, chiar şi dacă m-aş fi dus – tiara reginei nu era a mea, ca s-o joc.

Oare un om care-şi pusese propria fiică miză într-un joc de cărţi putea avea scrupule când venea vorba despre parierea acelei moşteniri istorice a familiei de Lacy? Părea ilogic, dar, cu toate acestea, Eleanor nu se îndoia de spusele lui. Era duce până-n măduva oaselor – sigur de faptul că avea să fie primit oriunde, gălăgios şi făţarnic, roşu în obraji şi cu o voce puternică, pe care nu şi-o

controla niciodată. Înalt şi vânjos, burta i se clătina când mergea – iar în acel moment se îndreptă spre Lady Gertrude şi se uită la paharul ei.

— Coniac. Bun. Vreau şi eu unul. Se aşează pe un scaun, care scârţâi sub greutatea lui. Pocni apoi din degete spre Lizzie şi zise: Ce câine caraghios ai acolo, Eleanor. Lizzie se apropie prudentă şi îi mirosi degetele, înainte de a-l lăsa s-o mângâie. E bun de ceva? Pentru vânătoare? Sau de pază?

Eleanor zâmbi.

— Mă îndoiesc, de asta, dar e foarte dulce şi-l adoră pe domnul Knight,

— Atunci nu-i prea inteligent, zise Magnus.

Lizzie se întoarse la Eleanor, ca şi cum s-ar fi simţit jignită de cuvintele ducelui.

— E suficient de inteligentă.

Eleanor scarpină urechile câinelui.

Bridgeport îi oferi un pahar de coniac lui Magnus, apoi păru a hotărî că şi Eleanor avea nevoie de unul, pentru că îi înmână un pahar de cristal pe jumătate plin cu acel lichid de culoarea chihlimbarului.

Eleanor se întrebă dacă părea depăşită de situaţie, dar acceptă paharul. Îi făcu apoi lui Bridgeport semn să plece. Majordomul înţelese şi se retrase, închizând uşa în urma lui.

Magnus luă o înghiţitură zdravănă de coniac, apoi ceru să ştie:

— Madeline s-a căsătorit azi?

Eleanor sorbi şi ea din pahar, înainte de a-i răspunde. Tuşi, îşi drese glasul, apoi îi oferi răspunsul:

— Nu chiar, unchiule.

— Nu chiar? Păi, nu se poate să fii doar un pic căsătorit. Ori e căsătorită, ori nu e.

Lady Gertrude chicoti.

— Magnus dragă, când ai dreptate, ai dreptate.

— Din câte ştiu eu, Madeline nu e căsătorită. Eleanor îşi umezi buzele. M-am căsătorit eu cu domnul Knight, în locul ei.

Magnus o privi cu ochii mari de uimire. Buzele lui groase luară forma unui zâmbet.

— Foarte bine pentru tine, dragă fată! Am ştiut mereu că ţii foarte mult la verişoara ta, dar n-am crezut că ai curajul de a-l înfrunta pe domnul Knight.

Eleanor zise sec:

— Sunt la fel de surprinsă ca dumneata, unchiule.

— Cum l-ai convins? Magnus îi făcu cu ochiul. Sau n-ar trebui să întreb?

Lady Gertrude proclamă atunci, dezgustată:

— Magnus, eşti la fel de grosolan ca întotdeauna.

Spre surprindere lui Eleanor, bărbatul se înroşi.

— Nu-i vorba de grosolănie. Eleanor e o femeie frumoasă, iar Knight nu e orb.

Eleanor întrerupse discuţia, înainte să se simtă şi mai jenată:

— Nu pot fi acuzată că l-am prins pe domnul Knight în maniera sugerată de dumneata, unchiule. El nu a ştiut cine sunt.

Magnus o privi confuz. Eleanor adăugă apoi:

— A crezut că sunt Madeline.

Fu nevoie de câteva clipe, dar până la urmă Magnus înţelese cum stăteau lucrurile. Atunci îşi plesni genunchiul şi izbucni în râs.

— Ce glumă bună! Nu ştia, ei? S-a căsătorit cu cine nu trebuia? O să-mi facă plăcere să împrăştii povestea asta în lume!

— Magnus, nu! Lady Gertrude sări în picioare. Domnul Knight este deja furios pe Eleanor. E destul de îngrozitor să ştim că întreaga poveste va apărea într-unul dintre ziarele alea odioase. Hai să nu-l înfuriem şi mai tare, batjocorindu-l şi *dumneata.*

— Aşadar, e furios pe Eleanor, ei? Da, înţeleg de ce ar fi. Magnus dădu pe gât şi restul coniacului, apoi puse paharul pe masă. Ei, asta e... chiar dacă aş fi tentat s-o fac, o să fiu plecat din Londra cu misiunea de a reface averea familiei. De-aia mi-a şi luat atât de mult să ajung. Se încruntă. Deşi presupun că, datorită micuţei noastre Eleanor, averea familiei e încă intactă. Înveselindu-se apoi din nou, zise: Dar, chiar şi aşa, negocierile sunt în curs de desfăşurare, şi nu am de gând să le abandonez acum.

Chiar dacă Magnus nu mărturisise, Eleanor ştia că ducele avea un plan să o salveze pe Madeline. Convinse însă că avea să parieze o bijuterie de familie foarte preţioasă, cele două verişoare hotărâseră că Madeline trebuia să-l urmeze incognito, într-un bârlog al pariurilor şi al fărădelegilor. Din câte ştia Eleanor, Magnus nu reuşise nimic niciodată în viaţa lui, aşa că întrebă:

— Ce-ai de gând să faci, unchiule?

— Să reiau nişte vechi afaceri. Treburi triste, de altfel. Se agită neliniştit în scaun, cu un aer gânditor. E timp suficient să vă povestesc, dacă-mi va reuşi treaba. Iar, dacă nu, oricum nu aveţi de ce să vă temeţi.

Eleanor se îndoia de asta, dar avea şi aşa îndeajuns de multe griji, fără să se preocupe şi de ale lui.

— Între timp, fetelor, ia spuneţi-mi totul despre nebuniile în care v-aţi băgat, le ceru Magnus.

Când Eleanor termină povestea, Magnus stătea cu palmele proptite pe genunchi.

— Să fiu al naibii! Îmi cer scuze, doamnelor. Clătină din cap uluit, apoi o întrebă pe Eleanor: Aşadar, te-ai căsători cu Knight în locul lui Maddie?

— Da, unchiule.

— Nemernica de Lady Shapster ţi-a stricat povestea?

— Da, unchiule.

— N-am înţeles niciodată ce vede fratele meu la ea. N-am cunoscut niciodată o hoaşcă mai meschină sau mai

mânată de interes. Îşi frecă faţa cu mâna, apoi zise pe un ton scăzut: Dar nu mă aşteptam la mai mult din partea lui. Este o canalie afurisită… Se îndreptă de spate, apoi întrebă: Apropo, Eleanor, ştii de ce n-am avut nimic de obiectat când Madeline te-a adus în casa noastră?

— Eu… nu m-am întrebat niciodată. Pentru că Eleanor gândise că Magnus nu avusese de ales atunci când Madeline se hotărâse să o ajute. Totuşi, el era ducele – i-ar fi putut face viaţa amară lui Eleanor. Dar, în schimb, o ciupise de obraji şi o tratase cu aceeaşi indiferenţă cu care o trata şi pe fiica lui.

— Mă temeam că vei pieri dacă vei rămâne acolo. Că o să te prăpădeşti pe picioare – sau că vei suferi o căzătură mortală.

Lady Gertrude inspiră profund.

— Aşadar, crezi că Lady Shapster e un pericol mortal?

Magnus îi aruncă o privire îndurerată.

— Cred că e mai bine ca atât ea, cât şi fratele meu să fie evitaţi pe cât posibil.

Ambii se întoarseră şi o cercetară cu privirea pe Eleanor – care era peste măsură de neliniştită.

— Mă duc înapoi la hotel, apoi mâine mă voi întoarce în Sussex. Magnus se ridică greoi de pe scaun. Gertrude, ai grijă de Eleanor.

— Asta am de gând, zise Lady Gertrude.

Câinele începu să latre.

Magnus o prinse pe Lizzie de sub bărbie şi se uită în ochii ei.

— Da, e valabil şi pentru tine. O sărută apoi pe frunte pe Eleanor. Felicitări pentru căsătorie, draga mea. Nu-l lăsa pe Knight să te intimideze şi ţine minte: eşti mai mare decât Lady Shapster… Un pumn în nas, bine plasat, o va doborî.

Mişcată de îngrijorarea manifestată de duce, Eleanor îi răspunse:

— Mulţumesc, unchiule. O să ţin minte asta.

Capitolul 23

Eleanor se trezi din somn speriată şi rămase acolo privind în întuneric – se simţea foarte singură. Strălucirea portocalie a jarului din şemineu era singura lumină din dormitorul mare al lui Remington, pe care în acel moment ea îl împărţea cu… nimeni.

Indiferent ce visase – sau ce îşi dorise Remington nu se întorsese la casa lui din Berkley Square.

Nerăbdătoare şi amăgindu-se cu iluziile nostalgice caracteristice unei fecioare, ea se ridică. Patul era foarte înalt, cu stâlpi care se înălţau, făcându-se nevăzuţi. Din colţuri atârnau perdele de catifea, iar salteaua era moale. La picioarele patului fusese aşezată o cămaşă de noapte confecţionată din mătase şi dantelă. O îmbrăcase în speranţa că el avea să se întoarcă – iar în acel moment aluneca pe pielea ei rece – o revărsare senzuală şi luxoasă.

Ei bine, doar nu avea de gând să o poarte la nesfârşit. Cămăşile din bumbac erau mult mai confortabile – în plus, era singurul material care îi ţinea de cald pe timp de iarnă. Bineînţeles, dacă domnul Knight urma să i se alăture în pat, nu avea să mai poarte nimic altceva în afară de dorinţă.

Visuri prosteşti. Oare când pierduse contactul cu realitatea şi se cufundase în reverie? Coborî din pat şi se duse până la şemineu, cu picioarele goale. Dacă tot trebuia să stea trează, îşi dorea să se bucure de veselia şi căldura focului care trosnea.

Îngenunche şi mai aruncă în cămin câteva surcele, apoi îndeajuns de multe lemne astfel încât focul să reziste tot restul nopţii, care i se părea interminabilă. Se uita în flăcările roşii şi galbene, întrebându-se dacă domnul Knight

urma să se întoarcă vreodată. Sau poate era condamnată să îşi trăiască tot restul vieţii singură, virgină şi căsătorită, dar abandonată.

Dacă expresia de pe chipul lui din acea zi îi oferea vreun indiciu despre starea lui de spirit, s-ar putea considera norocoasă chiar şi numai să rămână în viaţă. Nu îl cunoştea. De fapt, nimeni nu îl cunoştea. Întrebările lui Lord Fanthorpe se întoarseră să-i bântuie gândurile. Cine era domnul Knight? Cine era familia lui?

Crezuse că zărise urme de bunătate în domnul Knight… dar asta era *înainte.* Înainte ca ea să-l trădeze.

O adiere slabă aduse cu ea miros de tutun, de cărţi de joc şi de piele veche. Simţi furnicături pe gât – ca un fel de avertisment. Ridicând capul, privi spre scaunul din dreapta ei.

Acolo – întuneric conturat în întuneric – se odihnea domnul Knight. Era în continuare îmbrăcat cu costumul pe care-l purtase la ceremonia de nunta, doar că îşi scosese haina, iar vesta lui de satin avea nasturii desfăcuţi. Avea cămaşa descheiată la gât, dezvăluind o bucată de piele bronzată şi presărată cu păr. Trăsăturile lui nu se schimbaseră deloc – erau la fel de aspre şi de liniştite ca întotdeauna; doar că era nebărbierit. Faţada lui atent cultivată de dandy din înalta societate se dezintegrase, lăsând să iasă la suprafaţă o imagine mult mai onestă, dar şi mai puţin civilizată – aceea a unui om obişnuit cu străzile şi aleile întunecoase.

Era tăcerea în persoană. O observa atent, iar flăcările aurii ale focului se reflectau în ochii lui întunecaţi.

Eleanor se ridică şi se întoarse spre el.

Stătea încă aşezat pe scaun, nepăsător. Apoi zise:

— Înainte, credeam că faci toate lucrurile astea din inocenţă.

Era acolo. Şi vorbea cu ea. I se mai atenuă puţin nodul din gât.

— Ce lucruri?

Cu degetele sale lungi, făcu un semn cu care-i descria silueta, de sus în jos.

— Asta, de exemplu: să stai în faţa focului ca să-ţi văd forma corpului prin ţesătură.

Eleanor se îndepărtă imediat. Remington vorbi din nou, iar vocea lui o făcu să stea locului.

— Nu. Rămâi acolo unde eşti. Nu am zis că nu îmi place.

— N-am de gând să stau aici ca tu să te holbezi la mine şi să mă insulţi.

— Ba da. Vei sta. Sunt soţul tău, şi voi vedea lucrul pentru care am plătit atât de scump. Ochii îi străluceau în întuneric şi păreau de o intensitate aproape sălbatică. Ar trebui să fii mândră de corpul tău. Sânii tăi sunt perfecţi – rotunzi şi fermi. Privirea lui se desfăta cu ea. Şi-mi place la nebunie să te privesc din spate.

Ea îşi dorea cu disperare să-şi acopere corpul cu mâinile… Dar ce parte? Focul îi încălzea mătasea pe spate, iar privirea lui înfierbânta mătasea pe partea din faţă.

— Iar coapsele tale… Cel mai mult îmi plac coapsele tale. Sunt subţiri, dar totuşi puternice, iar atunci când călăreşti atât de lin şi de graţios, nu mă pot gândi decât la felul în care te-ai mişca sub mine.

— Domnule… Knight! Era un răspuns foarte inadecvat. Şi foarte ineficient.

El luă de pe masa din apropiere un pahar pe jumătate plin cu un lichid auriu. Îl ridică până la buze, sorbi, apoi îl aşeză la loc.

— Există un vechi şi ciudat obicei american, în privinţa căruia aş vrea să-mi faci pe plac. Sunt soţul tău. Vom împărţi acelaşi pat pentru tot restul vieţii tale. Spune-mi Remington.

Asta îi era destul de uşor.

— Nu-i nevoie să fii ironic… Remington.

Spre surprinderea ei, numele lui rostit de buzele ei o făcu să se înfioare – era ca şi când i-ar fi permis să fie atât de intimi, încât nu avea să mai recupereze niciodată anumite fărâme din fiinţa ei.

Pe măsură ce lemnele începeau să ardă, îi putea vedea faţa din ce în ce mai clar. Sprâncenele lui negre nu trădau nimic. Flăcările se reflectau în albastrul îngheţat al ochilor lui. Între nas şi gură, şanţuri adânci îi brăzdau pielea. Părea diabolic şi… Înfometat.

Eleanor se îndepărtă din nou.

Remington zise apoi, pe un ton atât de profund, încât părea să fie însăşi vocea întunericului:

— Rămâi. Insist, îmi place felul în care îţi alunecă materialul pe şolduri şi îmi plac şi micile încreţituri pe care sfârcurile tale le fac în mătase.

Vorbea foarte încet – parcă ar fi vorbit singur dar, cu toate acestea, fiecare cuvânt o seducea cu siguranţa unei atingeri. Nu mai conta cine era sau cine era familia lui. Pentru că în noaptea aceea nu ostilitatea pusese stăpânire pe el – ci dorinţa. Doamnele nu ar fi trebuit să răspundă la ceva atât de vulgar precum pofta trupească. Şi cu siguranţă nu ar fi trebuit să dorească şi ele un bărbat. Totuşi, ascunzişul dintre coapsele lui Eleanor se umezi, şi începu să-şi simtă sfârcurile dureroase. O durea tot corpul. Voia să se mişte. Nu să se îndepărteze, ci să se apropie de el… şi să se mişte împreună cu el.

Se trezi dintr-odată stând ca o femeie depravată: cu pieptul *scos* în afară, cu umerii traşi în spate şi cu şira spinării curbată graţios. El încă o dorea… iar instinctul îi spunea că o împreunare i-ar fi unit ca nimic altceva.

— Te rog, lasă-mă să-ţi explic de ce am făcut ce-am făcut.

— Ce-ai făcut? La ce te referi? Că te-ai căsătorit cu mine? Râse, plin de umor. Nu trebuie să-mi explici nimic. Chiar înţeleg. Te-ai căsătorit cu mine pentru banii mei.

Extrem de şocată că cineva putea crede că ea ar fi făcut una ca asta, Eleanor protestă:

— Nu m-ara căsătorit cu tine pentru banii tăi!

— Te rog. După toate păcatele tale, nu-mi spune acum poveşti de adormit copii. Ce alt motiv puteai avea să te căsătoreşti cu mine? Cu siguranţă n-ai făcut-o din dragoste. Dragostea n-ar fi transformat nevoile mele într-un sacrificiu.

Dispreţul lui o făcu să se cutremure pe dinăuntru. Dar îi fusese foarte uşor să adopte obiceiul de a fi sinceră, aşa că îi răspunse:

— Nimeni nu are *nevoie* să se căsătorească cu o ducesă, iar eu nu aveam *nevoie* să mă căsătoresc un bărbat bogat. Ai ascultat povestea mea. Dacă aş fi vrut asta, m-aş fi putut căsători cu un bărbat bătrân şi bogat, când aveam şaisprezece ai. Iar acum aş fi fost o văduvă bogată şi fericită.

— La şaisprezece ani te aştepţi să apară totuşi un alt bărbat. Ce vârstă ai acum, draga mea?

Ce om îngrozitor!

— Douăzeci şi patru.

— Cam trecută, la fel ca restul fetelor bătrâne. Ai devenit disperată şi s-a ivit ocazia asta cu mine! Ei bine, draga mea – o luă de mână şi o mângâie uşor –, dacă ai de gând să mă omori pentru averea mea, te avertizez… am mai scăpat de moartea la care mă condamnase familia ta, iar acum am fost prevenit. O să-mi păzesc spatele.

— Să te omor? Îşi smuci mâna ca să o elibereze dintr-a lui. Eşti nebun?

— Poate. Puţin, în seara asta. Îi zvâcneau degetele, ca şi când ar fi vrut să se năpustească asupra ei, s-o prindă şi s-o ţină nemişcată ca s-o poată poseda. Am trimis după omul meu care v-a urmărit pe voi două – pe tine şi pe verişoara ta, viitoarea ducesă.

— Care ne-a spionat, vrei să spui.

— Care v-a spionat, încuviinţă Remington amiabil. Amândoi suntem de părere că aţi făcut schimb de locuri la petrecerea domnului Rumbelow. Acolo a şi rămas ducesa, nu-i aşa?

— Aşa cred, dar ea ar fi trebuit să ajungă aici până acum. De fapt, chiar sunt îngrijorată pentru ea.

— Atât de îngrijorată, încât te-ai căsătorit cu logodnicul ei.

Şi Eleanor putea să fie nemiloasă.

— Ea nu te voia.

— Ei bine, să ştii că pe asta o cred. Se încordă precum o fiară, pregătită să sară la atac. Vrei să spui că ar fi de acord cu ingeniozitatea ta. Presupun că da… îmi imaginez că orice femeie ar fi de acord. Şi presupun că tu trebuia doar să-mi transmiţi un mesaj… cum că ea va întârzia.

Nu. A fost ideea ei să mă dau drept ea! Eleanor inspiră, neliniştită. Ai poruncit atât de ferm ca ducesa să apară numaidecât, încât ne-am temut că te-ai răzbuna înfiorător dacă nu se supunea.

Nu sunt atât de duşmănos.

— Sunt şanse mari ca un om care-şi caută soţie la un joc de pichet[7] să fie destul de nebun.

— Hmm. Îşi mângâie bărbia. Da. Poate am acordat prea multă greutate poruncilor mele.

— În sfârşit, ceva logic. Apoi, pentru că nu mai putea suporta să trăiască niciun minut fără să ştie, îl întrebă: Unde ai fost?

— Ai vorbit ca o soţie veritabilă. Îşi miji ochii, ca şi când ar fi fost amuzat – de ea sau de el. Şi, ca un soţ englez veritabil, am fost la clubul meu, unde am jucat jocuri de noroc şi m-am gândit. Vrei să ştii la ce concluzie am ajuns?

Nu ştia, dar deja bănuia că nu avea să-i placă.

— Nu.

---

7 Joc de cărţi care se joacă în două persoane, cu treizeci şi două de cărţi. Denumirea vine de la franţuzescul *piquet.* (n.tr.)

— Sunt căsătorit cu tine. Ne am rostit jurămintele în faţa lui Dumnezeu şi a martorilor, şi suntem la fel de căsătoriţi ca orice cuplu vechi din Londra. Un divorţ ar dura ani de zile, ar costa o avere şi ar necesita un act de desfacere de la parlament. Dar nu există niciun motiv pentru o anulare. Aşa că nu există nicio scăpare. Suntem căsătoriţi.

— Ştiu. Îmi…

— Taci! Spintecă aerul cu mâna, ca şi când ar fi fost un cuţit. Nu mă insulta spunând că-ţi pare rău. M-ai manipulat tot timpul, cu îmbujorarea ta naivă şi cu adoraţia aceea timidă. Credeam că am câştigat totul. O ducesă pe care s-o pot iubi şi, în acelaşi timp, dulcea răzbunare. Dar, în schimb – îşi tăie în minte aripile imaginare –, nu am nimic.

Ea nu era chiar nimic. Era o de Lacy. Se îndreptă şi zise:

— Ai totul. Ai mai mult decât majoritatea oamenilor nu pot decât să îşi dorească.

— Luminează-mă, dragă fată. Ce anume am?

Privirea lui cinică era aţintită asupra ei, aşa că ea îşi pierdu şirul gândirii.

— Ei bine ai… ai… eşti sănătos.

Remington râse, scurt şi tăios

— Asta-i ceva foarte important. Eleanor se gândea înnebunită. În plus, averea ta e intactă, nu-i aşa?

— Da, foarte. Şi sunt sigur că eşti uşurată din cauza asta.

— Eşti tânăr, eşti frumos, eşti inteligent… îşi trase rapid răsuflarea, apoi îndrăzni ceva ce nu mai avusese niciodată curajul să spună: Mă ai pe mine.

El îşi scoase pantofii şi-i trânti de uşă, unul câte unul.

Eleanor tresări de fiecare dată când pantofii de piele se izbiră de uşă, zguduind încuietoarea.

— A, da. Draga mea soţie, care m-a transformat în

bătaia de joc a întregii Londre. Sau, stai, am zis cumva a întregii Londre? A Angliei. Ştii ce se vorbea la club în seara asta?

Până atunci nu-i putuse identifica adevăratele sentimente ascunse sub insulte şi seducţii – dar acum reuşi. Era furios, desigur.

— La club, toată lumea spunea că n-a fost nevoie decât de mirosul unei păsărici engleze ca să facă un mădular american s-o urmeze.

Era şocată. Nici măcar în călătoriile ei nu auzise cuvinte atât de vulgare.

— Ce îngrozitor! Cum îndrăznesc să vorbească aşa despre noi? Să folosească un asemenea limbaj?

Sunt bărbaţi. Şi aşa vorbesc bărbaţii.

Abia atunci constată ea că era mai mult decât furios. Era de-a dreptul turbat de furie. Aproape că putea vedea strălucirea fierbinţelii furiei sale traversându-i întreaga fiinţă.

Da, o fierbinţeală cumplită… Aproape că se putea încălzi la focul care ardea în interiorul lui.

— Şi tu ce le-ai răspuns?

— Am râs. Le-am spus că au dreptate. Le-am spus că eram atât de nerăbdător să ajung sub fusta ta, încât în aş fi căsătorit cu tine indiferent cine erai.

Palmele i se umeziră instantaneu, şi le şterse de mătasea care-i acoperea şoldurile. Simţea că fierbinţeala aceea venea din ceva mai mult decât ruşine. Era mai puternică decât căldura oricărui foc.

— Ai salvat aparenţele.

— Am spus adevărul, atâta tot. Buzele lui, buzele lui minunate şi magice luară forma unui zâmbet autobatjocoritor. De când te-am cunoscut, nu mă pot gândi la nimic altceva decât la sânii tăi, la coapsele tale… la păsărică ta.

Păsărică i se cutremură de parcă ar fi mângâiat-o

acolo jos.

— Ba, mai rău de atât, m-au preocupat starea ta de spirit, fericirea ta… plăcerea ta. Nici nu-i de mirare că te-am lăsat să mă conduci la altar fără să stau pe gânduri.

Lui Eleanor i se uscă gura. Intenţiile sale deveniseră foarte clare. Urma s-o aibă… să o facă a lui, indiferent dacă ea voia asta sau nu.

Avea acest drept – în fond, era soţul ei. Totuşi, drepturile acelea nu însemnau nimic când era în joc trupul ei – când trebuia să înfrunte fiara aceea cu ochi neîmblânziţi care stătea în faţa ei.

— Ai spus că ai crezut că ai o ducesă pe care o s-o poţi iubi. Vorbeai cu mine. Te uitai la mine. Încă mă poţi iubi.

— Nu. Pot iubi doar o ducesă.

Răspunsul lui îi rupse inima în bucăţi, aşa că în cele din urmă făcu un pas să se îndepărteze.

Mâna lui ţâşni şi o prinse de braţ.

— Dar te doresc. În plus, eşti soţia mea. O ţintui cu privirea. Pot să te am acum.

Capitolul 24

Inima lui Eleanor începu să bată într-un ritm lent, dar bubuitor. Pieptul i se ridică şi se coborî, în timp ce încerca să-şi tragă răsuflarea. Remington o dorea. Şi avea tot dreptul să o posede, să o folosească după bunul-plac… Şi nu avea absolut nicio îndoială că ar fi prins-o pe dată dacă ar fi fugit.

Îşi simţea genunchii prea moi să se poată mişca pentru că… şi ea îl dorea pe el. Ar fi fost mult mai bine dacă nu ar fi simţit o nesiguranţă laşă când se gândea la uniunea cu acel bărbat. Dar era periculos într-un mod pe care nu-l

înţelegea pe deplin. Era periculos pentru ea.

— Vino aici!

Cu două nopţi în urmă, îi auzise vocea ca pe o mângâiere blândă – însă în acel moment nu-şi mai bătea capul cu astfel de lucruri.

— Vino aici, repetă, trăgând-o spre el, şi plăteşte preţul înşelăciunii tale.

Ea se împletici înainte, uitându-se în jos la el. De ce s-ar fi împotrivit? În fond, o prinsese în plasa lui încă din prima clipă când îl văzuse. În plus, nu-şi dorise niciodată să scape. Cu toate acestea, să-l primească în ea pe bărbatul acela presupunea o abandonare de sine – şi era foarte posibil să nu se mai regăsească niciodată complet.

— Prostuţă mică. O trase în poala lui, îi săltă cămaşa de noapte şi o aranja astfel încât să fie cu faţa la el – şi cu picioarele goale aşezate de-o parte şi de alta a şoldurilor lui. E prea târziu să te răzgândeşti acum.

Aici avea dreptate. Sub ea stătea încordat un bărbat înfuriat de propria soartă şi condus de dorinţă… Şi ea era cea care trebuia să-l îmblânzească.

Cu toate astea, el era îmbrăcat. Ea era goală. Era vulnerabilă. El nu. Materialul pantalonilor lui se freca de pielea delicată dintre picioarele ei. Ţinând-o de şolduri, îşi făcu loc în spaţiul dintre coapsele ei. Îi putea simţi bărbăţia tare, ascunsă sub materialul pantalonilor, şi, când o mişcă înainte şi înapoi, o cuprinse din nou acelaşi val de senzaţii pe care-l cunoscuse când o atinsese cu gura, acolo jos.

Îşi aşeză mâinile pe umerii lui ca să-şi păstreze echilibrul. Chipul lui era fix în faţa ei, iar ochii lui o priveau necontenit. Încercă să-şi menţină o expresie neutră – pentru că nu voia ca el să creadă că o putea excita cu o singură atingere.

Deşi putea, fiindcă acea mişcare continuă înainte şi înapoi o făcu să-şi înfigă şi mai tare mâinile în umerii lui.

— Îţi aminteşti ce mi-ai spus acum două nopţi?

întrebă el.

I se părea tentant să-l mintă şi să-i spună că nu – însă adevărul era că nu se putea concentra atât de mult. Nu atâta timp cât o mişca înainte şi înapoi.

— Îmi amintesc.

— Ai zis că vrei să-mi scoţi mădularul şi să-l afunzi în gura ta.

Dorinţa ei creştea cu fiecare clipă care trecea. Îi era greu să respire şi chiar mai greu să gândească. În momentul acela, deja se mişca singură.

Remington mută o mână şi o prinse de fund, încurajându-i şoldurile să se mişte, în timp ce cealaltă se plimbă pe pielea ei până ajunse la sân.

— Nu te-am lăsat s-o faci.

— Nu.

Cu vârfurile degetelor, el făcu cerculeţe, conturând forma sfârcului cu atingerea sa.

— În schimb, te-am dezmierdat eu cu gura mea.

— Da. Amintirea acelei plăceri se amestecă deodată cu cea pe care o simţea în acel moment, până când îi fu greu să-şi dea seama unde începea una şi unde se termina cealaltă.

— Degetul meu a intrat în tine. Râse uşor. În păsărică ta.

Mâna lui alunecă sub mătasea cămăşii de noapte pe fanta caldă şi întunecată a fundului ei, până ajunse la locul secret dintre coapse. Încercui cu degetul intrarea în corpul ei. Era iar udă.

Eleanor încercă să-şi lipească genunchii, dar nu reuşi, pentru că el se afla între coapsele ei. Efortul depus îi spori senzaţiile.

Degetul lui alunecă înăuntru, explorând adânc, atingând-o în interior cu mişcări lente şi constante.

— Eşti foarte strâmtă. Când o să intru în tine, o să mă primeşti încet. Şi, după ce voi fi înăuntru, n-o să poţi face

nimic să mă clinteşti din loc.

Ei îi venea greu să vorbească.

— Păi, o să vreau asta?

— Cred că da. Eşti o femeie puternică, iar eu voi fi în tine, făcându-te a mea.

O femeie puternică. O credea o femeie puternică.

— O să-ţi placă să te *controlez eu?* Să stabilesc ritmul… să te învăţ ce înseamnă plăcerea?

Eleanor nici nu voia să se gândească la asta. Îşi dorea doar să se lase purtată de un val de pasiune.

— Spune-mi, îi por unci el. Vrei să te am? Vrei să ştii că nu te va mai avea niciun alt bărbat, niciodată? Mă vrei în tine în fiecare noapte, accentuându-mi posesiunea, până când vei trăi într-o lume a extazului şi nu te vei mai putea gândi la nimic altceva în afară de mine?

Felul în care vorbea făcea ca acele cuvinte să sune mai degrabă ameninţător decât seducător.

Şi totuşi, în acelaşi timp, o mână a lui îi mângâia sânul, în timp ce cealaltă se mişca în interiorul ei.

El îi observa reacţia, capturându-i fiecare gând, la fel cum un vultur îşi capturează prada.

— Spune-mi!

— Te vreau. Tocmai de-aia…

Înainte să-şi poată termina ideea formulată cu greu, prin care voia să-i explice de ce se căsătorise cu el, Remington scoase degetul.

Eleanor fu cuprinsă de dezamăgire şi scânci.

El îşi băgă apoi, încet, degetul înapoi în ea. Doar că de data asta gestul o făcu să se cutremure. Se amplificase senzaţia că era pătrunsă. Crescuse şi presiunea, aşa că ea îngheţă, refuzând să se mişte – de teama unei dureri iminente.

— Două degete. Îmi fac loc, zise el, apoi zâmbi, arătându-şi toţi dinţii. Dar se pare că eu fac toată treaba. Ce-ar fi să…

Ea îşi ţinu răsuflarea, întrebându-se ce avea să îi ceară.

— ... Mă săruţi.

Să-l sărute? Era o intimitate atât de nesemnificativă, dar totuşi extrem de importantă. Erau faţă în faţă... buzele lor erau lipite... Respirau ca unul...

— Săruţi foarte bine, şopti el, Săruţi ca o femeie îndrăgostită.

Ea inspiră speriată. El nu ştia asta. Nu, nu avea cum s-o ştie.

O acuzase că se căsătorise cu el pentru bani, şi, spre surprinderea ei, Eleanor prefera ca el să creadă asta în locul adevărului – în locul faptului că îl dorea şi că îl iubea din toată inima ei prostuţă.

Nu, nu voia ca el să înţeleagă asta, pentru că ar fi devenit vulnerabilă la orice suferinţă la care el ar fi decis să o supună.

El se gândea – Eleanor îşi putea da seama de asta. Poate înţelesese că era aproape de adevăr. Nu se putea una ca asta.

Aşa că se prinse strâns de cămaşa lui şi se aplecă în faţă. În ultimul moment, închise şi el ochii, lăsându-se în voia pasiunii, îşi apăsă buzele de ale lui. Barba lui nebărbierită îi zgâria pielea sensibilă. Exploră cu limba. Avea gust de mentă şi de coniac – un gust bărbătesc şi delicios. Când îl sărută, îi arătă iubirea pe care nu îndrăznea să o mărturisească.

El îşi strecură din nou mâna sub fundul ei şi o ridică. Buzele lui se mişcau pe ale ei, iar cuvintele lui deveniră ca o respiraţie în gura ei.

— Mişcă-te deasupra mea.

— Dar ai degetele... El îi împrăştia sărutări mici pe faţă, dar nici măcar asta nu îi putea distrage atenţia. S-ar putea să doară.

El se îndepărtă puţin, cât ea să-i poată vedea

zâmbetul batjocoritor.

— Sau s-ar putea să cunoşti extazul. Mişcă-te!

Se ridică prudentă, apoi coborî. Mişcarea părea potrivită, pentru că durerea penetrării începu să se atenueze.

Aşa că se ridică din nou, conştientă de faptul că excitaţia începea să-i acapareze toate simţurile…

— E de-ajuns, zise el. Nu mai avem timp. Îşi îndepărtă mâinile brusc, o lipi de el şi se ridică.

Îi zări pentru o fracţiune de secundă chipul înainte de-a se retrage din lumină, iar asta o înspăimântă. Tot timpul pe care-l petrecuseră împreună fusese o minciună. Nu era un sălbatic civilizat. Era doar un sălbatic, iar în momentul acela avea să se înfrupte din ea.

Remington îi înfăşură picioarele în jurul lui şi se îndreptă spre patul cufundat în întuneric.

Se agăţă de el, temându-se că ar fi putut s-o scape. Se cutremură în clipa în care el o întinse pe cearşafurile reci.

— Domnule Knight… Remington, te rog.

Se ridică în coate, în timp ce el îşi scotea cămaşa.

Avea muşchi bine conturaţi – la umeri, la piept şi chiar şi pe abdomen – presăraţi cu un păr blond fin, care semăna cu puful unei piersici. Lumina focului îl mângâia cum îşi dorea să facă şi ea. Îşi descheie pantalonii. Ea întoarse capul când el şi-i dădu jos.

— Ţi-e frică? Vocea lui suna batjocoritor. Ar trebui să-ţi fie. Sunt furios. Sunt furios pe tine. Eu nu rănesc femei, aşa că o să te fac să ai orgasm iar şi iar.

— Poate concubinele nu mi-au explicat suficient de clar. Un orgasm ar trebui să fie ceva dezagreabil?

Îi privea chipul în vreme ce îi vorbea la fel de batjocoritor ca el. Dar, oricât de mult ar fi încercat să se concentreze numai asupra expresiei feţei lui, tot îi putea vedea coastele late, muşchii de pe abdomen… şi lungimea

şi grosimea erecţiei. Pielea netedă a bărbăţiei lui căpătase o culoare rozalie, iar vârful era purpuriu-deschis – şi era lungă… foarte lungă.

— Vai! murmură ea.

El se urcă pe saltea şi se plasă între picioarele ei.

Mâna ei era atrasă, în mod irezistibil, de vârful bărbăţiei lui. Îşi trecu degetele de la vârf până la bază, desfătându-se cu venele şi cutele sale – cu puterea aceea care aştepta sub pielea ei mătăsoasă.

— În harem am văzut picturi şi sculpturi, dar asta e ceva cu adevărat magnific.

El îşi fixă braţele de-o parte şi de alta a umerilor ei şi închise ochii. Îi tremurau mâinile în vreme ce ea îl atingea şi-l explora.

Concubinele avuseseră dreptate. Bărbaţilor le plăcea să fie atinşi – iar ei îi plăcea să îl atingă pe el.

Când deschise din nou ochii şi o privi, nu mai exista nimic rece în adâncimile lor întunecate. Ardeau. *El* ardea. Prinse cu grijă de gulerul cămăşii ei de noapte şi trase. Dantela fină rezistă mai mult, însă mătasea cedă imediat, cu un sunet subţire şi violent.

Mătasea şi dantela erau lucruri frumoase şi scumpe, pe care le sfâşiase de parcă ea n-ar fi meritat să le aibă. Îi venea să-l plesnească.

— De ce ai făcut asta?

— Îmi stătea în cale.

Trase apoi în lături bucăţile zdrenţuite rămase.

Se uita la trupul ei. Văzu strălucirea din ochii lui şi înţelese imediat că fusese sincer. Îi sfâşiase cămaşa de noaptea pentru că îi stătea în cale – iată o lecţie pe care o avea să o ţină minte.

— Tu n-ai mai fost cu un bărbat. Nu ştii ce pot să-ţi fac. Cum pot să te fac să te simţi. Cum pot să-ţi refuz plăcerea sau cum pot să ţi-o dăruiesc. Sprijinindu-se în mâini deasupra ei, se lăsă uşor în jos şi-i supse sfârcul.

Senzaţia aceea înlocui imediat şocul. Se arcui sub el. Îşi înfipse mâinile în părul lui şi îl ţintui, dorindu-şi să-i sugă sfârcul cu o intensitate care o propulsa la jumătatea drumului spre rai.

Se mută apoi la celălalt sân, făcând cerculeţe cu limba în jurul sfârcului ei... tachinând-o... refuzându-i plăcerea. Şopti apoi, şi răsuflarea lui îi mângâie pielea:

— Pielea ta e ca satinul... Superbă şi luxuriantă ca satinul.

Oare era conştient de ceea ce îi făcea cu un singur compliment simplu?

Îşi împinse şoldurile spre el, dorind să-i simtă greutatea deasupra ei. De fapt, îşi dorea mai mult decât atât.

El se lăsă uşor spre ea, iar fiecare punct în care pielea li se atingea devenea un vulcan pe cale să erupă. Sânii ei se cuibăriră lângă părul de pe pieptul lui. Greutatea şoldurilor lui o făcea să se afunde în saltea. Bărbăţia lui se adăpostea între picioarele ei, şi atunci Eleanor înţelese pentru prima dată de ce îşi folosise degetele ca s-o excite.

Fiindcă în acel moment înţelegea în sfârşit ce însemna plinătatea şi-şi dorea să fie încă o dată plină de el – în toate modurile posibile. Ceea ce înainte i se păruse firesc – să fie goală pe interior şi singură – i se părea în acel moment sinonim cu singurătatea... şi cu suferinţa.

Se împinse în el, căutând să se salveze de acea izolare.

Dar el nu-i făcu pe plac. În schimb, îi luă faţa în palme şi o ţinu nemişcată.

— Spune-mi ce vrei să fac.

Eleanor scânci. Să i spună? Oare nu ştia?

— Spune-mi, repetă el. Învaţă-mă. Voi face orice îţi doreşti, dar trebuie să mi-o spui în cuvinte.

Abia atunci înţelese ce îi cerea. Îi cerea să i se supună, atât fizic, cât şi mental. Îi cerea să se gândească la

ceea ce se întâmpla între ei şi să-i dea permisiunea de a face… orice voia. Niciodată în viaţa ei nu jignise pe nimeni. Dar o făcu acum.

— Bastardule!

— Te înşeli. Părinţii mei erau căsătoriţi când m-am născut eu. Degetele lui mari se întâlniră sub bărbia ei şi o întoarseră cu faţa spre el. Poate şi înainte să fiu conceput. Eleanor…

Era prima dată când îi spunea pe numele ei adevărat, şi ea înţelegea foarte bine importanţa *acestui* lucru.

Şoldurile lui se mişcară într-un val languros şi incitant,

— Eleanor, spune-mi ce să fac.

Se mişcă încă o dată.

Simţea cum începea să crească nevoia de el – adânc în pântecele ei.

— Nu o să câştigi. Vei face cum vreau eu. Lasă-te, Eleanor. Lasă te!

Avea dreptate. Ştia prea multe şi-i înţelegea trupul mult mai bine decât şi-l înţelegea ea. Oftă, apoi i se predă.

— Te vreau pe tine… te rog.

Îşi înfăşură picioarele în jurul şoldurilor lui. Încercă să se poziţioneze astfel încât să-l poată primi în ea.

Mâine lui alunecară în jos pe sânii ei, mângâindu-i.

— Te rog… şi mai cum?

Adusese chinurile pasiunii la rang de artă.

— Te rog, Remington. Îi pronunţă în mod intenţionat numele, ca să-i facă pe plac. Te vreau în mine. Vreau să mă duci departe de aici… o vreme. Vreau să te ţii de promisiune şi să-mi oferi plăcere.

El chicoti, adânc în piept, iar ea simţi zguduitura până în pieptul ei.

— Aşadar, îmi ceri să-mi respect promisiunea? Ştiam eu că eşti o fată inteligentă. Dar mi-ai demonstrat-o acum, prin provocarea asta. Foarte bine. Cu o mână îi desfăcu buzele de jos şi se poziţionă la intrarea în ea.

Dar nu se grăbi. Îşi ţinu şoldurile la distanţă. Mai întâi, o atinse numai cu vârful bărbăţiei lui – şi, chiar şi asta, foarte uşor. Nu era nicio grabă. Ea avea nevoie... avea nevoie de mişcare, de luptă, de viteză care să-i potolească chinurile pasiunii... iar el se mişca încet şi grijuliu.

— Mai repede, îl imploră ea. Oh, te rog, grăbeşte-te.

El râse scurt, dar nu schimbă ritmul.

Eleanor îşi mişcă dintr-o parte în alta capul pe cearşaf. Îl apucă de şolduri şi înfipse unghiile în carnea lui.

— Încă un pic, atunci. Mădularul lui se împinse mai tare... intră în ea, o desfăcu, iar ceea ce fusese un mic disconfort se transformă în durere.

— Ce e...? Se chinui să se ridice. Dar m-ai pregătit!

El încă o ţinea de şolduri, mânuind-o cu puterea şi mărimea lui.

— Degetele nu sunt suficient de lungi.

— Sau de late! izbucni ea.

— Credeai că o să fie atât de uşor? Se retrase încet, uşurându-i durerea.

Eleanor se relaxă atunci şi oftă.

— Credeam că o să fie satisfăcător.

El reveni imediat, parcă şi mai puternic, fără să-i lase timp să-ţi tragă sufletul.

Se încordă. O ocupa de parcă ar fi fost o ţară în curs de cucerire. În duda sfaturilor pe care le primise *şi* a cuvintelor spuse de concubine, ea nu era gata să fie luată. *Invadată.*

Iar el nu se oprea. Nu-i păsa deloc de reticenţa ei feciorelnică. Trupul lui se cutremura cu fiecare mişcare – patul era în penumbră, şi-i putea vedea doar frânturi ale chipului în scânteierile focului. Era încruntat şi îşi ţinea buzele strânse. Focul se juca pe obrajii şi pe bărbia lui – făcându-i trăsăturile să pară ascuţite. O privea de parcă îi putea citi fiecare gând – de rebeliune, de nesiguranţă... teama de a pierde controlul asupra propriului ei corp...

asupra sentimentelor, asupra minţii…

Salteaua se clătina sub ea. Parfumul lui o învăluia complet – era cald şi senzual. Durerea crescu pe măsură ce el îşi făcu loc în ea şi îşi acoperi gura cu podul palmei, pentru a înăbuşi un geamăt.

Chiar când simţea cea mai puternică durere, el se opri şi rămase nemişcat. Era ca şi când s-ar fi pregătit pentru un eveniment grandios.

Apoi se împinse în faţă.

Eleanor simţi cum ceva se rupse în ea. Se ridică de pe saltea, pregătită să se lupte ca să se elibereze.

Dar în acel moment o domina prin forţa lui. Vintrea lui se freca de a ei, repornind senzaţii abandonate prea din scurt. De data aceea, când el se retrase, ea îşi reveni puţin, cu o scânteie mică de dorinţă – şi, când el înaintă din nou, scânteia aceea se transformă într-un incendiu. Se gândi că putea învăţa să îi placă în timp, că se putea obişnui cu senzaţiile – însă el nu-i oferi timp. Stabili un ritm care solicita şi explora, iar ea se trezi încercând să ţină pasul cu el. Era ca o corabie pe mare care prindea val după val şi era condusă fără milă spre o destinaţie necunoscută – rămasă la mila forţelor naturii. Nu era vorba că fierbinţeala din interiorul fiinţei ei nu conta – dar plăcerea şi durerea se amestecau atât de mult, încât aproape că nu mai ştia unde începea una şi unde se termina cealaltă.

Remington avea să-şi impună voinţa, iar ea – care nu mai fusese niciodată cu un bărbat – trebuia să plătească preţul înşelăciunii ei.

Era într-o lume complet nouă, în care totul i se părea ciudat – greutatea şi parfumul lui, felul în care o mânuia, de parcă ar fi fost a lui şi putea face ce voia cu ea. Impusese un ritm rapid, dar tandru – iar ţesutul ei moale ceda cu fiecare penetrare, apoi îl elibera cu reticenţă. Corpul ei ştia ceea ce mintea ei putea doar bănui – acea împreunare era la fel de veche ca omenirea, dar totuşi unică pentru ei doi.

Nu mai conta dacă soarta îi adusese împreună sau doar o întâmplare. Trupurile lor se potriveau perfect şi formau unul singur.

Îşi înfipse călcâiele în saltea şi se mişcă în ritmul lui. Mâinile i se plimbau pe umerii lui.

Concubinele îi spuseseră că era datoria femeii să se asigure că bărbatul era satisfăcut.

Totuşi, în acel moment, lui Eleanor nu-i păsa câtuşi de puţin de satisfacţia lui. Nu atunci. Nu când fiecare împingere îl aducea în adâncimile ei… şi când plăcerea – plăcerea pe care i-o promisese – gonea prin ea purtată de uraganul posesiunii.

Îl îmbrăţişă. Avea mâinile alunecoase din cauza transpiraţiei – nici nu-şi mai dădea seama dacă a lui sau a ei. Muşchii lui se întindeau şi se încordau cu fiecare mişcare.

Nicio călătorie sau artă – oricât de magnifică ar fi fost – nu s-ar fi putut compara cu emoţia acelui moment, aşa că se desfăta cu fiecare clipă.

I se părea că devenea din ce în ce mai greu şi dominant cu fiecare clipă care trecea. Viteza mişcărilor lui crescu tot mai mult, apoi îi zise cu voce guturală:

— Predă-te!

— Ce?

Să se predea? Nu. Nu, dar cum putea să-i ceară să gândească? În clipa aceea? În noaptea aceea? Să cedeze, să i se predea… când tot ce-şi dorea era să ajungă la nivelul acela de senzaţii pure care aveau s-o ia pe sus şi s-o poarte în al nouălea cer.

El îşi strecură mâna sub capul ei şi o prinse de păr, învăluind-o cu totul în esenţa lui. O privea în ochi… o fixa cu privirea… o provoca. O sărută cu limba şi şi împinse bărbăţia în ea până îi atinse pântecele. O umplu cu el, apoi îi porunci:

— Eleanor, dă-mi ceea ce vreau. Predă-te… acum.

De parcă i-ar fi aşteptat porunca, trupul ei începu să se cutremure şi ajunse la un orgasm glorios. Începu adânc în pântecele

Ei şi-i răspândi valuri de căldură prin vene, prin piele şi prin sâni. Îl apucă strâns cu braţele şi cu picioarele, parcă încercând să-i tragă mai adânc în ea – când de fapt nu putea intra mai adânc de atât. Dragostea şi frica, victoria şi pasiunea… toate se învolburară în fiinţa ci, până când nu mai putea face altceva decât să suspine şi să geamă.

— Remington. Remington.

Apoi, în cele din urmă, îşi dezlănţui şi el pasiunea – dădu capul pe spate, închise ochii, şi extazul îi cuprinse fiecare trăsătură.

Pasiunea lor unită devenea din ce în ce mai puternică, conducându-i spre o dulce nebunie, care continua şi continua… Contopindu-i… creând o singură persoană şi un singur suflet.

Uşor, uşor nebunia lor comună se stinse, şi se cufundară în cele din urmă în salteaua din dormitorul principal.

El încă o mai ţinea în mâinile lui. Încă se mai uita în ochii ei – cântărind cât de mult se predase. Încă mai era tare şi gros înăuntrul ei, în timp ce ea… Ea era epuizată, uimită şi copleşită, li oferise totul… toată pasiunea… toată iubirea ei.

Dar nu avea niciun rost să i-o spună. Nu ar fi crezut-o, pentru că oricum credea tot ce era mai rău despre ea.

Dar ea avea să se răzbune.

Doar nu petrecuse degeaba două săptămâni într-un harem.

Capitolul 25

Epuizat de dorinţă, Remington stătea tolănit, cu un picior atârnându-i peste marginea patului şi cu celălalt prins sub coapsa lui Eleanor, şi se uita la ea.

Îl privea şi ea, cât putea de sfidător – de parcă n-ar fi fost încă în ea, foarte, foarte adânc.

Oare de ce era nevoie ca s-o poată poseda pe deplin pe femeia aceea? Era epuizată – simţea asta. Trupul îi tremura sub el şi avusese mai multe orgasme – valurile nesăţioase ale pasiunii ei îl purtaseră odată cu ele, precum contracurentul unei ape învolburate.

Şi, cu toate acestea, îl provoca în tăcere să-i cedeze şi el ei cum îi cedase ea lui.

Dar *asta* nu avea să se întâmple. Ea nu era soţia pe care o câştigase şi trebuia să înveţe care era pedeapsa pentru că îl păcălise pe Remington Knight.

Şi urma să facă acest lucru de îndată ce – şi recăpăta puterile. Dar, în clipa aceea, abia dacă putea să adune suficientă energie cât să se ridice de pe ea, înainte să o strivească.

Totuşi, ura faptul că trebuia să iasă din ea. În noaptea aceea făcuse tot ce-i stătea în putinţă ca să o însemneze ca fiind a lui… şi totuşi… îşi dorea s-o mai aibă încă o dată. În cotloanele raţionale ale minţii sale – acelea care nu fuseseră înăbuşite de pasiunea pentru ea –, ştia că era ridicol. Fusese castă. Şi o rănise – oricât de mult ar fi încercat să o pregătească pentru a atenua durerea. Nu-l putea primi din nou în ea – totuşi, i se părea că femeia aceea, cu sfiala şi cu momentele ei de curaj, i-ar fi putut aluneca oricând printre degete.

Dar era la fel de ridicol şi să-şi imagineze că ar fi mai putut face totul încă o dată. Avusese un orgasm atât de violent, încât îi adusese în ochi lacrimi de plăcere. Se golise înăuntrul ei. El, care putea satisface o femeie de cinci ori pe noapte, nu avea forţa sau energia să o umple din nou.

Se desprinse de ea, cu grijă. În cele din urmă, ochii ei

se închiseră, de parcă nu i-ar fi mai putut ţine deschişi nici măcar o secundă în plus. Gemu încet, pe măsură ce ţesutul ei moale îl eliberă cu reticenţă. Se aşeză lângă ea şi oftă adânc. Trebuia să o acopere cu păturile, pentru că, în ciuda focului care ardea în şemineu, era răcoare în cameră – tocmai o condusese pe culmile orgasmului, iar rămăşiţele cămăşii ei de noapte nu-i ofereau niciun fel de protecţie împotriva frigului.

Privi lacom întinderea de piele albă de lângă el: sânii ei rotunzi, abdomenul plat şi ghemotocul de păr încreţit care ascundea intrarea în paradis. Avea picioarele uşor depărtate – deschise şi primitoare iar atunci văzu o pată întunecată pe pielea palidă a coapselor ei.

Sânge.

Îşi dorise ca o femeie de Lacy să fie jertfită pe altarul răzbunării. Şi reuşise – deşi nu în felul în care îşi închipuise.

Eleanor ţinea ochii închişi şi avea o expresie senină iar asta îl enerva. El tocmai îndurase un lucru cutremurător – care, cu siguranţă o marcase şi pe ea.

Îi venea să o ia, să o scuture şi să-i ceară să-i spună cât de profund o marcase acel lucru. În schimb, se trezi strecurându-şi braţul peste umărul ei şi aplecându-se către ea.

Eleanor deschise ochii. Părea stupefiată, fapt ce îl bucura până-n măduva oaselor. Da, fusese copleşită.

Se uită iute în jur, apoi în jos la corpul ei, de parcă ar fi fost mirată să se regăsească într-o astfel de stare. Privirea ei se plimbă de-a lungul trupului lui şi, brusc, tot ce învăţase reveni la viaţă. O, da, îi plăcuse ceea ce o învăţase – în adâncurile ochilor ei putea vedea interes şi conştientizare. Îl dorea încă o dată – la fel cum şi el o mai voia pe ea.

Remington zise apoi, pe un ton blând:

— Dă mi voie să te scap de cămaşa asta de noapte.

Degetele ei se ridicară, din instinct, ca să-şi acopere

sânii.

În acel moment şi-ar fi dorit să-i spună că era prea târziu – mult prea târziu pentru stânjenealã. Dar, în schimb, îi dădu uşor mâinile la o parte şi-i scoase mânecile de pe braţe. Eleanor prinse pentru o clipă mătasea şi dantela zdrenţuite, care-i alunecau pe braţe, dar apoi le dădu drumul.

— O să ţi cumpăr alta.

Pentru că el îşi dorea să o mai vadă o dată stând în faţa lui, cu lumina pâlpâitoare a focului în spate. Eleanor era a lui – trebuia să se îmbrace aşa cum voia el şi să se supună voinţei lui.

Şi cămaşa de noapte era pătată de sânge, aşa că o puse la picioarele patului. Poate că era un gest primitiv, dar voia să păstreze dovada. Noaptea aceea nu reprezentase victoria pe care şi-o imaginase totuşi, în mod ciudat, fusese mai satisfăcătoare decât cea mai ambiţioasă fantezie a sa.

— Ne vom duce spre perne, îi spuse el. Îşi strecură celălalt braţ sub picioarele ei şi o mută spre căpătâiul patului. O acoperi cu pături, apoi se vârî alături de ea. Culcă-te, îi şopti el, închizând ochii.

Eleanor îşi lipi palma în dreptul inimii lui.

— Deja?

Remington deschise imediat ochii. Se uită la ea mirat. Ce voia sa spună?

Vocea ei era fierbinte şi insinuantă. Şi Eleanor îl provoca cu o singură privire. Coborî pe partea cealaltă a patului şi înaintă în umbrele întunecate ale camerei.

— Ce fad? Ti putea vedea silueta pală deplasându-se prin cameră, dar nu putea distinge detaliile corpului ei.

— Mă pregătesc să-mi slujesc stăpânul, zise ea.

Stăpân? Hmm… îi cam plăcea cum suna asta.

— Concubinele mi-au spus că un bărbat viril va dori să o facă de mai multe ori pe noapte.

Aha. Abia atunci înţelegea. Voia să înceapă să se

folosească de tot ce învăţase în harem.

— Nu e nevoie în noaptea asta. O să o mai facem de mai multe ori… în curând.

Eleanor se duse către şemineu şi înmuie o cârpă în vasul de pe vatră. Apoi o stoarse.

— Concubinele m-au învăţat şi cum să retrezesc interesul moleşit al unui bărbat.

— Interesul meu nu e moleşit.

Ea îl privi lung – era o privire care iscodea şi-l ademenea în acelaşi timp.

Pentru prima dată în ceea ce păreau să fi. Fost ani întregi, îşi recăpăta simţul umorului.

— Vrăjitoare mică. Concubinele au menţionat cumva şi faptul că una dintre modalităţile de a revigora un bărbat este să-i pui la îndoială abilităţile?

— E posibil, zise ea cu sfială.

Îi strălucea corpul în vreme ce se ştergea, sub protecţia întunericului.

O privi apropiindu-se apoi de el, cu cârpa într-un vas. Focul din spatele ei îi contura silueta, iar şoldurile i se legănau seducător.

Începu să nu mai fie atât de sigur că terminase pe seara aceea.

Puse vasul pe măsuţa de lângă pat. Luă trei perne şi i le aşeză la spate. Se sprijini apoi de pieptul lui şi le aranja, până se contopiră într-un singur tot confortabil şi relaxant. Îşi puse mâna pe umărul lui şi-l împinse în spate.

— Stai confortabil? întrebă ea. Să-ţi aduc ceva? O băutură? Nu? Trase apoi păturile de pe el, extrem de timidă – ca şi când nu l-ar fi mai văzut niciodată gol. Atunci, dă-mi voie, stăpâne, să te curăţ după efortul depus. Nu aşteptă însă permisiunea lui – începu să-i spele organele genitale cu cârpa caldă şi umedă.

Remington simţi cum începeau să-i apară brobonele de sudoare pe frunte. Avea trei perne aşezate sub spate,

aşa că putea urmări totul. I se părea ciudat cum se vedea pielea ei albă pe pielea lui întunecată – era ceva ciudat, erotic, dar minunat. Avea degetele calde şi-i mânuia bărbăţia cu prudenţă. Însă simpla atingere a testiculelor şi a mădularului îl făcea să se zvârcolească şi să geamă. Cârpa trecu pe deasupra şi primprejur, iar pielea i se răcori când ea o întinse. Scrâşni din dinţi de plăcere, şi bărbăţia i se mări şi se umflă, dovedind, fără nicio urmă de îndoială, că organul acela nu avea niciun pic de discernământ – pentru că nu avea habar că în timpul orgasmului storsese ultima picătură din el.

Ea aşeză apoi cârpa pe vas şi se strecură pe pat.

Imaginea ei goală, roşind şi îngenunchind între picioarele lui păroase, era întruchiparea esenţei feminităţii şi a masculinităţii. Sângele îi clocotea în vene de puterea masculinităţii sale, dar totuşi, când se întinse spre el, se simţi neajutorat. Eleanor îşi odihni o clipă mâinile pe genunchii lui, apoi le alunecă în sus, pe interiorul coapselor lui. Degetele îi mângâiară bijuteriile, parcă fascinate de textura pielii lor, apoi se înfăşurară în jurul mădularului. Ţinându-i lungimea în palmă, îşi folosi vârful degetului mare să facă cerculeţe în jurul vârfului.

Din deschizătura aceea mică se prelinse un strop alb şi vâscos, iar testiculele i se strânseră în anticipare. Voia să intre din nou în ea.

— Eşti foarte mare, stăpânul meu. Nu-i de mirare că trupul meu s-a chinuit să-ţi facă loc înăuntru.

Tonul dulce al vocii ei îl făcu că se mărească şi mai mult.

Cu toate acestea, cuvintele ei îl făcură să-şi amintească… Avea dreptate. La naiba, avea foarte mare dreptate. Prima dată abia dacă-l putuse primi în ea. Nu putea s-o mai facă încă o dată, Unul din ei doi trebuia să dea dovadă de puţină responsabilitatea – şi, aparent, el era acela.

Întristat de conştientizarea acelei realităţi, zise apoi:

— Nu mă mai poţi primi în tine în noaptea asta.

Eleanor afişă un zâmbet timid. Privirea ei era aţintită spre mâinile ei, care netezeau picătura pe cap şi în jurul său, folosind-o ca pe un emolient.

— Există şi alte modalităţi de a satisface un bărbat.

Femeia aceea – femeia aceea lipsită de experienţă – îi oferea mai multă plăcere decât şi-ar fi imaginat vreodată. Şi îşi imaginase multe lucruri în viaţa lui. Iar în acel moment îi oferea o desfătare de care majoritatea femeilor nici nu auziseră. Fu foarte tentat, pentru o secundă magică. Dar nu.

Responsabilitate. Trebuia să fie responsabil.

— Nu în noaptea asta. Dacă mă vei chinui în seara asta, în clipa următoare vei ajunge pe spate şi cu picioarele în aer.

Eleanor se ridică în genunchi. Îi luă mâna şi i-o aşeză între picioarele ei.

Îşi dorea să rămână raţional, să fie rezonabil… Dar cum putea face asta când femeia aceea îi ghida degetele să intre înapoi în ea? Era udă şi alunecoasă, iar degetul îi alunecă imediat înăuntru. Viziunea îi fu imediat înceţoşată de dorinţă.

Când i se limpeziră ochii, o putea vedea zâmbindu-i.

— După cum ne-au învăţat concubinele, m-am curăţat şi apoi m-am dat cu un ulei, ca să-ţi fie mai uşor să intri în mine, dacă vei mai dori să… mă ai pe spate şi cu picioarele în aer.

Se pregătise să-l primească din nou în ea. Acel simplu gând îl împiedica să respir în voie.

— Sau poate… începu ea. Poate aş putea să mă urc eu deasupra ta. Aşa aş putea controla eu mişcarea. Şi atunci nu aş mai simţi niciun disconfort.

Să se urce deasupra lui? Să controleze ea mişcarea?

Îi retrase apoi, uşor, degetele şi se aplecă încet pe

pieptul lui, zâmbindu-i foarte de aproape.

— Între timp, tu trebuie să te odihneşti şi să-ţi recapeţi puterile după efortul depus mai devreme, cât eu voi încerca să-ţi retrezesc interesul moleşit.

I se părea că era al naibii de amuzantă.

De fapt, poate i s-ar fi părut şi lui amuzantă dacă nu s-ar fi odihnit deasupra lui, cu sânii lipiţi de el, în timp ce-i explora şi-i gusta sfârcurile. Şi i le muşca încet. Se lăsă apoi în jos şi-i sărută abdomenul şi coapsele. Oriunde se opreau, buzele ei catifelate îi mângâiau pielea şi-i aprindeau dorinţa – făcându-i bazinul să se mişte în acelaşi ritm cu inima. Îşi aminti ce spuse Eleanor cu două nopţi în urmă, cum că o femeie putea dezmierda, cu gura ei, organele genitale ale unui bărbat. Oare asta avea de gând să facă? Şi, dacă aşa stăteau lucrurile, oare avea să poată supravieţui extazului?

Nu-şi mai dorise niciodată ceva cu atâta ardoare.

Ştia totuşi că aceea era o minciună – pentru că o dorea mult mai mult pe Eleanor. Era la fel de extaziat cum sperase s-o facă el pe mireasa lui. Se simţea ca şi când ar fi fost din nou un flăcău… din nou virgin… de-a dreptul copleşit de noutatea actului de a avea o femeie.

Şi ce femeie! Eleanor îl făcuse să pară un mare măscărici în toată Anglia – şi, în curând, când povestea aceea avea să ajungă şi pe corăbiile lui, întreaga lume avea să afle. Dacă i s-ar fi întâmplat asta oricărui alt bărbat în afară de el, ar fi admirat-o pentru realizarea ei.

Ea îi cuprinse şoldurile cu mâinile şi se aplecă şi-i linse întreaga lungime a bărbăţiei – de la bază până la cap. Atingerea limbii ei îl făcea să tresară şi să se ridice de pe pat.

Îl întrebă apoi, pe un ton serios – care lui nu-i părea autentic:

— Te-am rănit, stăpâne?

— Nu, zise el răguşit. Te rog… continuă.

Îşi lipi delicat buzele de capul mădularului şi îl supse.

Părea uimită de ceea ce se întâmpla, pentru că începu să aplice diferite grade de presiune, apoi îl încercui cu limba – mai întâi mai repede, apoi mai încet.

— Mai adânc, şopti el. Mai tare.

Eleanor ridică uşor capul şi zise:

— Stăpâne, eu nu ţi-am dat ţie sfaturi când ai făcut ceva asemănător pentru mine.

Îi veni să râdă, însă nu putea mişca muşchii feţei.

— Îmi cer iertare, cu smerenie.

— În altă zi o să te întreb ce ţi place mai mult. Dar acum, dacă nu te superi, aş vrea să experimentez.

— Da. Nu mă supăr… Experimentează.

O privi plecându-şi din nou capul şi simţi aproape imediat căldura ei dulce şi umedă. Chiar de va rămâne loc de mai bine, tot minunat va fi.

Îşi lăsă gura să lunece în jos, iar limba i se mişca în jurul lungimii lui.

Tensiunea spori în el. Aproape că nu se mai putea stăpâni, îi apăru în minte imaginea ei din clipa în care fusese înăuntrul ei: înnebunită de extaz şi disperată să ajungă la orgasm. Îi plăcea la nebunie faptul că îl dezmierda cu gura ei… dar, şi mai mult de atât, îi plăcea să-i ofere plăcere.

Pe neaşteptate, apăru o nevoie teribilă de a o avea.

O prinse de la subsuori şi o ridică.

— Stai! strigă ea.

Dar el nu mai avea răbdare. O aşeză deasupra lui, o deschise şi se poziţionă astfel încât să poată intra în ea – apoi se folosi de ultima picătură de stăpânire de sine şi aşteptă,

Brusc, ea nu mai părea la fel de încrezătoare. Nu mai era sluga lui versată, ci o femeie aproape complet lipsită de experienţă… şi tremura. Se înroşi la faţă. De emoţie sau de ruşine – nici el nu ştia. Inspiră, parcă pentru a prinde puteri, rămase o clipă în aer, deasupra lui, cu spatele drept şi cu

bărbia ridicată, de parcă se pregătea să înfrunte vreun calvar necunoscut. Îşi vârî limba între buze, îi prinse bărbăţia în mână şi se lăsă uşor în jos.

Intră în ea – era încă foarte strâmtă. Extrem de strâmtă. Dar uleiul îi netezi într-adevăr calea, şi, din nou, cu mişcări lente, se trezi învăluit în ea. În căldura ei. În corpul ei.

Îşi dădea seama că era neliniştită. Mâinile i se încleştară pe braţele lui, picioarele îi zvâcniră şi se tensionă pe dinăuntru, parcă temându-se că avea să simtă din nou durerea de mai devreme.

O lăsă pe ea să stabilească ritmul. Se ridica şi se lăsa, fără să-l cuprindă cu totul. Coapsele ei se mişcau lângă şoldurile lui. Sânii îi săltau uşor deasupra lui. Părul scurt îi plutea în jurul obrajilor îmbujoraţi.

El îşi dorea cu disperare să preia el controlul, să-i arate cum să *se* mişte… să-şi ridice şoldurile şi să se îngroape în ea. Dar chinul era cumva şi mai plăcut ştiind că putea pune stăpânire pe ea în orice moment – chiar dacă nu o făcea.

Încetul cu încetul, neliniştea îi dispăru de pe chip, lăsând loc fascinaţiei. Pentru el, cel mai frumos moment fu cel în care se lăsă de tot în el şi îl învălui în căldura ei. O prinse, o ţinu nemişcată o clipă, parcă pentru a savura intimitatea momentului… pentru a gusta cunoaşterea faptului că în curând avea să fie zguduit de un orgasm magnific.

Apoi îi dădu drumul.

Ea zâmbi. În acel moment chiar îi zâmbea, de parcă ar fi încântat-o totul la el.

Deşi ar fi vrut şi el să-i răspundă cu un zâmbet, nu putea *s-o* facă. Era mult prea şocat de strălucirea bucuriei ei divine.

Eleanor începu să experimenteze: îşi rotea şoldurile, se ridica până când el aproape ieşea din ea, iar apoi cobora

la loc, luându-l cu totul. Îi mângâia pieptul şi burta şi întinse chiar mâna între ei, atingându-i organul şi mânuindu-l cu degetele, în timp ce se ridica şi se cobora.

El îi răspundea. Nu putea să n-o facă. Gemea tare. Se cutremura din cauza efortului de a amâna explozia. Veni apoi, în cele din urmă, şi rândul lui. Îşi trecu degetele pe pielea ei, de la umeri până la talie, acordând o atenţie deosebită părţii sensibile de sub sânii ei. Îşi legănă uşor şoldurile – la început puţin, concentrându-se să pună presiune pe miezul feminităţii ei, care era deja extrem de sensibilizat.

Modul ei de-a se implica în acea nouă activitate se schimbă pe dată. Nu mai încerca mişcări noi – se mulţumi cu un ritm simplu, ridicându-se deasupra lui precum Venus care se înălţa din valuri. O privea deschizând şi închizând ochii, de fiecare dată când el îi atingea cel mai adânc punct – genele îi fluturau frenetic, în timp ce devenea tot mai absorbită de senzaţia de a-l avea în interiorul ei.

Cu fiecare împingere, Remington îi smulgea câte un geamăt mic. Pe dinăuntru era căldură topită şi mătase, iar asta făcea să crească prea repede presiunea în el. Se gândea că, în urmă cu doar câteva minute scurte, fusese absolut convins că n-ar mai putea încă o dată. Iar în acel moment îi era greu să se stăpânească. Soţia aceea a lui îl vrăjise – iar el se desfăta în magia ei.

Ea începu să-l implore:

— Te rog, Remington, te rog.

Oare înţelegea ce anume cerşea cu atâta ardoare?

— Acum, şopti ea. Te rog, Remington. Acum.

Oh, da. O cuprinse cu braţele şi o rostogoli pe spate. Se mişcă extrem de intens, ţinând-o aproape de el. Fiecare mişcare a lui devenea din ce în ce mai puternică, mai fermă, mai rapidă – lăsându-i pe amândoi pradă valurilor pasiunii. Şi, în clipa în care ea îi gemu în ureche, cutremurându-se din cauza exploziei violente, îşi eliberă şi

el căldura – şi termină în ea, atât de exploziv, că ar fi zis că nu o avusese niciodată.

Ea îi gâfâia în ureche. Tremura în braţele lui. Era la fel de slăbită şi de neajutorată cum îşi dorise el. Descoperi atunci că îi dispăruse mânia – dar nu şi pasiunea. Chiar dacă îl trădase, el tot se gândise la ea şi o dorise cum nu mai dorise niciodată o altă femeie.

Oare avea s-o ierte? Când se gândea la felul în care i se stinseseră speranţele, ştia că nu avea s-o poată ierta niciodată. Cu toate astea, când era în braţele ei, nu se mai gândea la speranţe, ci doar la plăcere – la o plăcere îndeajuns de puternică să-i înăbuşe toate simţurile.

Poate că plăcerea urma să fie de-ajuns.

Capitolul 26

În dimineaţa următoare, Eleanor deschise ochii şi-l văzu pe Remington complet îmbrăcat, aplecat deasupra ei şi cu pumnii afundaţi în pat, de-o parte şi de alta a capului ei.

Expresia de pe chipul lui nu era deloc iubitoare.

— De ce nu mi-ai zis că ducele de Magnus a fost aici aseară?

Eleanor clipi, încercând să se concentreze asupra chipului său furios, iar el era foarte aproape – şi ea era, desigur, încă învăluită în coconul încântător de noaptea trecută.

— Eu… nici nu m-am gândit la asta. Îşi îndepărtă o şuviţă de păr de pe obraz. De ce?

— Nu vreau ca omul ăla să vină în casa mea când cu nu sunt aici.

— Este unchiul meu, Nu pot să-i interzic să intre!

Comportamentul lui Remington o deruta.

Purta haine de călătorie bleumarin, care i se potriveau perfect pe trupul bine făcut. Părul lui blond fusese pieptănat pe spate, descoperindu-i în mod ideal chipul bărbierit perfect. Mirosea minunat... a săpun şi a prospeţime, ca un bărbat impecabil... însă ochii lui de un albastru pal erau extrem de distanţi.

Iar ea era goală, ciufulită şi descumpănită. Nu exista nimic perfect la ea în acel moment, şi se simţi deranjată de prezenţa lui şi de faptul că se putuse ridica aşa uşor din patul conjugal, fără să-i pese câtuşi de puţin de pasiunea pe care o împărtăşiseră, în timp ce ea... ea era încă îndrăgostită de el.

Adresându-i-se mai tăios decât îi vorbise până atunci – de fapt, mai tăios decât i se adresase vreodată cuiva îi spuse:

— Aş vrea să îţi aduc aminte faptul că n-am avut timp să-ţi enumăr lista de oaspeţi. În plus, dacă te-ai fi căsătorit cu Madeline, Magnus ar fi venit pe aici mult mai des. E tatăl ei, să ştii.

— Da, ştiu. Ştiu exact cine şi ce este el.

Majoritatea oamenilor îl plăceau pe Magnus. Era agreabil, energic, un împătimit al jocurilor de noroc şi peste măsură de generos – un bărbat adevărat în toată puterea cuvântului. Dar, în ciuda faptului că îl învinsese la jocul de cărţi, era mai mult decât evident că Remington îl dispreţuia pe Magnus – ba, mai mult de atât, se comporta de parcă n-ar fi avut deloc încredere în el.

Remington zisese ceva şi noaptea trecută – ceva care o nedumerise dar trecuse remarca lui cu vederea, prinsă în vâltoarea pasiunii. Din străfundurile amintirilor, rosti expresia pe care o folosise el atunci.

— Cum adică ai mai scăpăt de moartea plănuită de familia mea?

— Ah! Un colţ al buzelor lui Remington se ridică într-un zâmbet care o rănea. Aşadar, ţi-ai amintit până la urmă?

Începu să pună laolaltă neconcordanţe, fragmente şi frânturi prin care Remington îi dăduse de înţeles că avea, de fapt, un plan mai măreţ decât voia să recunoască. Ridică atunci capul de pe pernă şi-l privi.

— Ai trişat la cărţi ca să câştigi mâna lui Madeline pentru căsătorie?

— Nu, zise el sec. Eu nu trişez.

Ea se ridică uşor în fund, rămânând însă acoperită de pături.

— Trebuie să fi pariat şi tu foarte mult pentru mâna ei.

Remington se îndreptă şi o privi, cu braţele încrucişate peste piept.

— Mi-am pariat compania de transport maritim.

— Toată compania?

Şi totuşi, el nu era un jucător împătimit. Lady Gertrude spusese acelaşi lucru. În plus, la balul familiei Picard, nu-l interesase absolut deloc încăperea unde se aduna lumea pentru jocuri de cărţi. Întrebă apoi, cântărindu-şi fiecare cuvânt:

— Ai vrut-o pe ducesă?

El o privi şi văzu cinismul din adâncul ochilor lui.

— Ştiai asta deja.

— Pentru bani. Ce alt motiv ar mai putea exista? Pentru bani şi putere.

Totuşi, lui Eleanor nu-i venea să creadă.

— Pentru putere. Da. Aş fi avut puterea asupra celei mai importante membre a familiei de Lacy din ţinut. Putere de viaţă şi de moarte. Puterea de a-l face pe ducele de Magnus să danseze după cum îi cânt eu.

Ardoarea lui Remington o făcu să clipească. Prin minte începură să-i alerge o mie de gânduri, apoi zise cu viclenie:

— Sunt foarte puţini oameni pe care-i interesează să aibă control asupra ducelui de Magnus. E ca un pistol

stricat. Nu poţi avea niciodată certitudinea că va face ceea ce trebuie să facă. Drept dovadă, a pierdut mâna fiicei lui la un joc de cărţi, în favoarea unui străin pe care l-a cunoscut din întâmplare. Aşa ar face un tată iubitor? Şi totuşi, eu cred că o iubeşte pe Madeline.

— Eu n-am fost un străin pe care l-a cunoscut din întâmplare, zise Remington. Eu am aranjat cu mare grijă întâlnirea aceea.

Vorbele lui îi confirmau suspiciunile, aşa că repetă:

— Pentru bani şi pentru putere.

Părea de-a dreptul ameninţător – nu semăna deloc cu iubitul ei înflăcărat de noaptea trecută.

— De ce ţi-ar păsa?

Era foarte mândră, chiar dacă o durea respingerea lui. Dacă el putea să fie indiferent, reuşea şi ea – sau cel puţin se putea preface indiferentă.

— Mi se pare foarte ciudat ca un american – ba chiar un bărbat bogat şi respectat în ţara sa – să vină în Anglia special ca să-şi facă intrarea în societatea engleză şi să îşi ia ca soţie o ducesă.

El îşi coborî pleoapele, ascunzându-şi ochii de ea.

— Eşti extrem de curioasă în dimineaţa asta.

Dar de ce ar vrea el să-şi ascundă gândurile?

Pentru că avea ceva de ascuns.

Fu cuprinsă de o dezamăgire fără margini. Crezuse, sperase şi îşi închipuise că se formase o legătură între ei noaptea trecută. Nu una de iubire – cel puţin, nu din partea lui dar măcar una de plăcere. Dar, în acel moment, Remington o respingea categoric – şi atunci ostilitatea luă locul regretului.

— După cum ai spus, suntem cu adevărat şi pe deplin căsătoriţi şi nu există nicio modalitate de a scăpa de rigorile căsătoriei. Nu ar trebui să înţeleg ce gândeşte soţul meu?

— Vrei să ştii ce am urmărit să obţin prin căsătoria cu viitoarea ducesă de Magnus? o întrebă el şi zâmbi – dar un

zâmbet la fel de rece şi de aspru precum o iarnă nordică. Am vrut să mă răzbun.

Oare ce făcuse el?

Ba, mai rău, oare ce făcuse ea? Oare în ce încurcături o aruncase iubirea ei prostească pentru el?

— M-ai minţit.

— Poftim?

Se auziră zgârieturi la uşă. Remington aruncă o privire nedumerită într-acolo, apoi merse să deschidă.

Lizzie se năpusti înăuntru, dând din coadă şi cu urechile ciulite – era încântată să-i vadă şi nu părea deloc tulburată de atmosfera ostilă care se crease în cameră.

— Cum adică te-am minţit? ceru să ştie Remington.

Eleanor bătu cu palma pe pat, şi câinele sări imediat pe saltea.

— Adică… m-ai minţit. Te-am întrebat de ce vrei să te căsătoreşti cu Madeline şi ai zis că vrei asta pentru bani şi pentru putere. Dacă mi-ai fi spus adevărul… dacă mi-ai fi spus că vrei s-o faci pentru răzbunare, atunci nu m-aş fi căsătorit niciodată cu tine.

— Vrei să spui că ar fi trebuit să-ţi mărturisesc senin că voiam să mă răzbun pe familia de Lacy? Femeie, ăsta-i cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată.

Eleanor se apără de un sărut canin matinal, apoi o scărpină în cap pe Lizzie.

— Vreau să spun că trebuie să-ţi asumi, măcar în parte, responsabilitatea pentru căsătoria noastră.

— Dar îmi asum, draga mea. Crede-mă că recunosc pe deplin profunzimile…

Se opri, ezitant. „Prostiei mele.” Asta voise să spună.

— … Părţii mele de vină. Se duse la fereastră şi trase draperiile. Cunoşti povestea lui Lady Pricilla şi a iubitului ei?

Soarele strălucea afară şi toţi norii dispăruseră. Dar acolo, în dormitorul casei lui Remington, adevărul era umbrit de sentimente întunecate, iar Eleanor se simţea de

parcă începuse să scormonească prin vechi pasiuni şi duşmănii.

— Cunosc… o parte din poveste. Dar e foarte ciudat că pomeneşti despre asta. N-am mai auzit nimic de ani buni, şi acum mi se aminteşte de această tragedie de două ori într-o săptămână.

Remington se întoarse brusc spre ea. Soarele dezvăluia o asprime a chipului său pe care n-o mai văzuse până atunci. Chiar şi câinele se potoli, scâncind.

— Cine a mai vorbit despre asta? Pun pariu că a fost ducele de Magnus.

— Ba deloc. A fost Lord Fanthorpe. El a fost logodnicul ei.

Remington miji ochii.

— Da, a fost.

— Vorbeşte despre ea aducându-i omagii înduioşătoare.

„Bietul om.”

— El a fost unul dintre cei suspectaţi de crimă. Ştiai asta?

Eleanor se cutremură, aşa că-şi trase genunchii la piept şi îşi înfăşură braţele în jurul lor.

— Bătrânul acela ramolit? Dar e absurd!

Pe Remington îl irită vizibil faptul că ea alungă cu atâta uşurinţă orice presupusă vină a lui Lord Fanthorpe. Se apropie de ea, dar apoi – ca şi când i-ar fi fost teamă să se apropie prea mult – se îndepărtă.

— Pe atunci nu era nici ramolit, nici bătrân – iar ea urma să fugă cu altcineva.

Situaţia aceea devenea din ce în ce mai ciudată cu fiecare cuvânt pe care-l rostea Remington. Îl studie cu precauţie pe soţul ei, care stătea impunător, intimidant şi cu spatele la lumină.

— De unde ştii asta? Şi de ce ţi-ar păsa?

— Pentru că sunt fiul acelui altcineva cu care urma să

fugă.

Ah.

Eleanor se lumină. Stătea în pat, privindu-l şi asimilând informaţiile care veneau de la el – şi îl credea. Fiindcă, dacă tatăl lui îi semănase vreun pic, orice femeie din lume ar fi uitat de orice fărâmă de judecată sănătoasă ca să fie cu el, La urma urmei, nu asta făcuse şi însăşi Eleanor?

— Nu pari deloc surprinsă, zise el.

— Ba sunt. Doar că… încep să înţeleg. Nu totul, dar parcă piesele încep să *se* aşeze la locul lor. Dintr-odată, obsesia lui Remington nu i se mai părea atât de neobişnuită. Dar trebuie să mărturisesc că asta nu este povestea pe care mi-a spus-o Lord Fanthorpe. El a zis că un om de rând s-a îndrăgostit de Lady Pricilla, iar când ea nu i-a împărtăşit sentimentelor, a ucis-o.

Remington zâmbi într-un mod dezagreabil.

— Lui Fanthorpe nu i-a convenit să ştie că logodnica lui prefera pe altul.

— Presupun că asta nu-i convine nici unui bărbat. „Şi cu atât mai puţin lui Lord Fanthorpe, care-i dispreţuieşte pe oamenii de rând”, gândi ea. Aşadar, crezi că *el* a omorât-o pe Lady Pricilla, într-o criză de gelozie?

— Nu avea bani. Trebuia să-i obţină din zestrea lui Lady Pricilla.

— Păi, atunci… nu ar fi omorât-o.

Lizzie se ghemui la picioarele lui Eleanor – o fiinţă vie şi caldă, încântată de faptul că îi erau scărpinate urechile şi fericită să stea cu ei, reprezentând un contrast evident cu amintirile vechi şi sinistre care umpleau atmosfera.

— Exact. După moartea ei, a trebuit să fugă pe continent ca să scape de debitorii săi. S-a căsătorit cu o contesă italiancă, cu mult mai în vârstă decât el, şi, după moartea acesteia, s-a întors în Anglia cu averea ei – pe care a risipit-o în mare parte.

— Lord Fanthorpe a spus că ucigaşul a fost deportat în Australia. Eleanor îl cercetă din cap până-n picioare, observând încrederea în sine care îi fusese probabil insuflată de mic copil. Tu eşti american.

— După ce şi-a ispăşit pedeapsa, tatăl meu s-a mutat la Boston, unde îşi transferase o bună parte din avere, şi acolo a luat-o de la capăt.

Ea voia să îi fie totul dar, aşa că insistă:

— Lord Fanthorpe a zis că numele omului era George Marchant. Pe tine nu te cheamă Marchant.

— Criminalul era hotărât să-şi ascundă vinovăţia, aşa că a pus să-mi fie ucisă întreaga familie.

Eleanor îşi ţinu răsuflarea, îngrozită.

— Mi-am schimbat numele.

— O, Doamne! Îmi pare foarte rău pentru pierderea ta. Aş vrea…

Îşi dorea să-l poată ţine în braţe şi să-i netezească ridurile cauzate de suferinţă, dar el era distant şi clocotea pe dinăuntru, amintindu-şi acele evenimente îngrozitoare, pe a căror suferinţă ea nu şi-o putea nici măcar închipui.

— Marchant. Knight, zise Remington. Mi-a plăcut ironia numelor.

Stând acolo, în patul dezordonat, unde făcuseră dragoste atât de pasional, lui Eleanor nu-i păsa deloc de ironie şi nici măcar de dreptate. În acel moment, cunoscând toate faptele, nu putea gândi decât: „îl iubesc, iar el nu va putea iubi niciodată o femeie de Lacy – şi mai ales nu o femeie care i-a distrus complet planurile de răzbunare”. Toate speranţele ei se năruiri şi aproape se stinseră.

Aproape.

Dar, cu toate acestea, lipsa oricărei speranţe părea să vină ca o eliberare. La urma urmei, dacă totul era pierdut, putea măcar să pună în cuvinte ceea ce gândea.

— Ai minţit şi în privinţa numelui.

— Poftim? izbucni el.

Degetele ei se înfipseră în blana câinelui.

— Eu am minţit în privinţa identităţii mele, dar şi tu la fel.

El îi zise atunci, cu o zvâcnire de dispreţ:

— Nu trebuie să-ţi faci griji. Mi-am schimbat legal numele în Knight. Căsătoria rămâne validă.

Eleanor îndrăzni din nou:

— Nu-mi făceam griji. Voiam doar să subliniez că nici tu n-ai fost sincer cu mine, în legătură cu lucrurile esenţiale.

— Eu am fost complet sincer cu tine la modul cel mai simplu cu putinţă – cu corpul meu. Înfipse mâinile în poliţa şemineului, mângâind lemnul cu degetele lui lungi. Ochii lui de un albastru pal străluceau precum cărbunii. Te doresc. Şi te-aş fi dorit şi dacă aş fi ştiut cine eşti cu adevărat.

Confesiunea lui o uimi – şi o zdruncină până-n măduva oaselor. Trăise atât de mult timp în umbra lui Madeline, încât îi venea greu să creadă că cineva o putea vedea cu adevărat.

— Ei bine… adevărul e că semăn cu Madeline.

— Sau că Madeline seamănă cu tine. Îndreptă nerăbdător mâna spre ea. Şi niciun bărbat nu crede că femeia lui e interschimbabilă cu alta. Să nu-ţi închipui că mă mai poţi păcăli aşa.

Se aşternu tăcerea cât îi cântări cuvintele şi o mângâie pe Lizzie. Crezu… părea că… Nu, chiar aşa era – o numise *femeia lui.* Pentru ea, el era un mister de nepătruns: exigent, tandru, furios, bun. El preţuia amintirea familiei lui, dar voia să o distrugă pe a ei. Noaptea trecută o ridicase în rai, iar în dimineaţa următoare o aruncase în iad. Trebuia să-l înţeleagă – să înţeleagă ce anume îl determinase să-şi construiască o avere şi să o cheltuiască în căutarea răzbunării.

— Spune-mi mai multe despre uciderea lui Lady Pricilla. L-ai eliminat pe Lord Fanthorpe de pe lista de suspecţi.

— Da. Oricine a fost cel care mi-a distrus familia a avut suficienţi bani cât să-l urmărească pe tatăl meu din Australia până-n America, să-l ţină sub observaţie şi să angajeze nişte cuţitari capabili să ucidă un negustor de succes. Traversând încăperea, Remington se apropie de ea, îi ridică bărbia şi o privi în ochi. L-am considerat şi pe tatăl tău un posibil suspect, dar nici el nu are veniturile necesare să poată duce la bun sfârşit un asemenea plan.

Inima ei se umplu de amărăciune.

— În plus, nici nu-i pasă suficient de mult. Uciderea lui Lady Pricilla i-a marcat pe cei doi fraţi în modurile diferite, L-a făcut pe Magnus să ducă o viaţă iresponsabilă, în încercarea de a scăpa de amintiri. Şi l-a făcut pe tatăl meu să devină imun la orice emoţie. Îşi doreşte să nu mai ţină niciodată la o altă femeie aşa cum a ţinut la sora lui – şi îi reuşeşte. Eleanor încercă să-şi ascundă durerea la fel de bine ca Remington, La mine, de exemplu, nu ţine deloc.

Cu toate acestea, Remington văzu dincolo de faţada ei curajoasă şi o privi cu compasiune. Dar mila era ultimul lucru pe care-l voia de la el. Aşa că îl împinse la o parte şi se ridică din pat – ostentativ de goală. Încercând să dea dovada de o nepăsare pe care nu o simţea de fapt, se duse spre locul unde era halatul ei. Stând cu spatele la el, îşi strecură mâinile în mâneci.

— De asta o voiai pe Madeline. Voiai s-o obligi pe fiica ducelui de Magnus să ajungă în patul tău. Voiai să preiei controlul averii ei ca să te răzbuni pentru deportarea tatălui tău.

— Şi pentru uciderea lui Lady Pricilla. Da, ai dreptate. Planul meu presupunea mai mult decât să aduc o femeie de Lacy în patul meu, deşi plăcerea dată de acest fapt a fost extremă.

Făcu apoi o plecăciune, şi, după expresia de pe chipul său, Eleanor înţelese că îi observase nuditatea şi i-o aprecia.

Nu-i păsa, dar, chiar şi aşa, umilirea aceea îi aduse o scânteie de dispreţ în glas:

— Ar trebui să mă simt umilită de amabilitatea ta? Îşi înnodă cordonul cu o smucitură. Spune-mi şi restul. Spune-mi tot. Nici măcar nu înţeleg cum o tânără cu o creştere aleasă, ca mătuşa mea Pricilla, a putut cunoaşte un om de rând ca George Marchant.

Remington mângâia absent câinele şi o privea pe Eleanor – iar acea recunoaştere senzuală îi sclipea din nou în ochi.

— Destul de uşor. Acum patruzeci şi cinci de ani, bunicul tău a fost pe punctul de a pierde totul. Avea datorii enorme, iar veniturile lui de la moşii nu erau suficiente pentru a acoperi nici măcar dobânda. George Marchant a venit la el şi i-a oferit o înţelegere. Avea o idee viabilă despre cum să furnizeze hrană Marinei Regale a Maiestăţii Sale, dar nu cunoştea oamenii potriviţi care să-l ajute să obţină acel contract. George îi dădea bătrânului duce o jumătate din profiturile sale dacă ducele se folosea de influenţa pe care o avea la curtea regală ca să-l ajute. Magnus a fost de acord şi, în decurs de un an, a obţinut suficient de pe urma muncii asidue a tatălui meu, astfel că şi-a putut plăti datoriile. În mai puţin de cinci ani, adunase deja o avere, şi, în plus, absolut nimeni nu ştia că avea vreo legătură cu comerţul ilicit. Vocea lui Remington răsuna plină de sarcasm. Bunicul tău a fost consultat înainte de fiecare pas, dar tatăl meu a fost cel care a făcut treburile rău famate de negustor, protejându-l astfel pe bunicul tău şi reputaţia sa de aristocrat lipsit de valoare.

Eleanor se aşeză pe un scaun lângă şemineu. Cenuşa dinăuntru era rece – la fel se simţea şi ea.

— Încă nu mi-ai spus cum l-a cunoscut Lady Pricilla pe tatăl tău.

Se duse spre ea şi o privi, clocotind de furie.

— Cei doi bărbaţi au devenit buni prieteni. Tatăl meu

era un om educat. Magnus era un cărturar, aşa că George a devenit un oaspete frecvent în casele lui. Şi acolo a cunoscut-o pe Lady Pricilla. Mi-a ridicat-o în slăvi de o mie de ori. „Frumoasă, blândă, inteligentă…”

Lizzie sări din pat şi alergă lângă Remington. Îi mirosi cizmele proaspăt lustruite, apoi îl privi, plină de adoraţie.

Câine prost. Îl privea de parcă soarele răsărea şi apunea cu el… Eleanor îşi dori, în secret, ca ea nu îl privească niciodată aşa.

Remington continuă:

— Nu ştiu cât din asta era pasiune oarbă şi cât era adevărat. Dar a iubit-o, iar ea l-a iubit îndeajuns de mult cât să-şi înfrunte tatăl pentru el. Când ducele a hotărât ca ea să se mărite cu Fanthorpe, a stabilit o întâlnire cu tata şi l-a aşteptat în grădină. Urmau să fugă împreună în noaptea aceea. Dar, când s-a dus după ea, tata a găsit-o înjunghiată mortal şi plină de sânge. Vocea lui devenise aspră – atât de aspră, încât părea să copleşească şi lumina. Îndepărtându-se de el, Lizzie se duse la picioarele lui Eleanor şi se ghemui acolo. I-a strâns în braţe trupul rece şi şi-a urlat durerea la lună – şi aşa l-au găsit.

Descrierea lui vie îi făcu pielea de găină pe braţe. Eleanor aproape că putea vedea trupul frânt al mătuşii ei şi pe iubitul ei îndurerat şi îşi putea imagina groaza privitorilor când îl zăriseră acolo, plin de sânge. Alunecă de pe scaun şi îngenunche lângă câine. Îşi trecu degetele prin blana sa, apoi îşi înfipse degete în ea, ca şi cum Lizzie – vesela şi neştiutoarea de Lizzie – ar fi putut cumva să îmbunătăţească lucrurile.

— Când cuţitarii ăia plătiţi au incendiat casa şi firma din Boston a tatălui meu, sora mea a fugit din casă, ţipând. Au prins-o şi au omorât-o în bătaie. Remington privea în gol, ca şi când ar fi revăzut cu ochii minţii acele întâmplări îngrozitoare, care ar fi fost mai bine să fi fost uitate. Abbie avea nouă ani.

— Abbie… şopti Eleanor. Îşi imagină o fetiţă slabă, cu părul blond – o soră care-l adora pe fratele ei mai mare.

Nu, legătura dintre Remington şi Eleanor nu avea cum să devină mai puternică. Nu existau cuvinte pe lume care-i să-i poată alina durerea. Considera că familia ei era de vină pentru tot – şi nu avea să poată ierta niciodată asemenea fapte cumplite.

Remington inspiră îndelung, apoi îşi mută atenţia înapoi la Eleanor.

— Când tatăl meu a fost deportat, Magnus i-a preluat afacerea. Lumea bună nu a observat, pentru că era prea concentrată pe crimă şi pe proces. Magnus a primit şi moşia pe care o cumpărase tatăl meu, într-o încercare zadarnică de a fi el însuşi acceptat de înalta societate. Familia de Lacy încă o deţine. Acolo există încă ruinele casei tatălui meu.

— Magnus nu deţine nicio astfel de moşie, zise ea.

— O, ba da. Moşia tatălui meu era în vecinătatea reşedinţei de Lacy, lângă Chiswick, nu departe de Londra. Nu-ţi aminteşti de…

— Vechile ruine de pe deal.

Un fior îi furnică braţele, aşa că şi le frecă. Moşia de la Chiswick era enormă – dar erau, de fapt, două moşii unite, după cum tocmai aflase iar el se referea la casa părăsită, despre care se spunea că era bântuită. Şi poate chiar era.

— Bunicul tău a pus să fie demolată clădirea, chiar înainte să fie deportat tatăl meu. Se spune că a făcut-o pentru că era înnebunit de suferinţă. Vocea lui Remington deveni şi mai răguşită. Tata credea că, de fapt, era înnebunit de vinovăţie. Era convins că bunicul tău a omorât-o pe Lady Pricilla.

Eleanor clătină din cap cu hotărâre.

— Nu e posibil. Bunicul a jelit-o pe Lady Pricilla până la sfârşitul zilelor lui. Nu mai era în toate minţile în ultimii ani de viaţă… Mă prindea de mână şi-mi spunea Pricilla, şi

zicea… zicea că nu George a fost de vină. Zicea că… că era cu mult mai îngrozitor. Nu ştiam la ce se referea.

— Aşadar, mai rămâne un singur suspect. Ducele de Magnus.

Eleanor râse scurt, amuzată.

— Nu.

— În lunile dinaintea tragediei, actualul duce de Magnus a trimis oameni să afle informaţii despre afacerea tatălui meu. Nu se putea odihni până când tatăl meu şi toată familia lui nu erau distruşi.

— Greşeşti. Se ridică şi-l înfruntă. Îl cunosc pe unchiul meu. Am locuit în casa lui. Am fost însoţitoarea fiicei lui. Este nepriceput, amabil şi împrăştiat. Nu sunt de acord cu el – şi mi se pare ruşinos modul în care se poartă cu Madeline. Dar îmi place de el. E aproape imposibil să nu-l placi. Şi nu s-ar putea concentra suficient de mult să ducă, în mod intenţionat, la bun sfârşit un plan precum cel pe care mi l-ai descris, aşa cum n-ar putea nici să zboare pe Lună. Nu există niciun strop de răutate în fiinţa lui – sau de responsabilitate faţă de familie. Te înşeli, repetă ea. Nu ştiu cine a omorât-o pe mătuşa mea, aşa cum nu ştiu nici cine i-a omorât pe tatăl şi pe sora ta, dar ştiu sigur cine nu a făcut-o. *Nu* a fost ducele de Magnus.

Remington părea din ce în ce mai impunător, iar vocea-i deveni ameninţător de furioasă:

— Singura greşeală pe care am făcut-o, draga mea, a fost că m-am căsătorit cu cine nu trebuia.

Furia ei se dezlănţui ca să o înfrunte pe a lui.

— Prin venele mele curge acelaşi sânge ca al lui Madeline, aşa că, dacă voiai să te căsătoreşti cu ea pentru a ajunge la familia mea, ar trebui să fii foarte fericit. Dar nu, tu o voiai pe ducesă. O voiai pe cea mai bună. Inima i se zguduia în piept. Se apropie de el şi îl privi în ochi. Şi mă ai pe mine. Eu nu sunt familia mea, ca să mă acuzi de nişte crime care s-au întâmplat cândva sau să mă onorezi pentru

cine ştie ce omagii aduse în trecut. Putea foarte bine să spună ceea ce gândea. În fond, ce avea de pierdut? Oricum el deja credea ce era mai rău despre ea. Este prima dată când trăiesc cu adevărat pe acest pământ şi am dreptul de a fi fericită la fel ca oricine altcineva. Nu sunt Madeline. Nu sunt bunicul meu. Nu sunt mătuşa mea, care a murit din dragoste pentru tatăl tău. Sunt eu. Şi nu o să mor pentru tine. Dar am să trăiesc pentru tine. Aşa că alege şi anunţă-mă ce hotărăşti.

Ar fi plecat de acolo în grabă, însă el o prinse de braţ.

— Un discurs emoţionant, dar ai uitat ceva. Nu sunt genul de om care să plângă din pricina a ceva ce nu poate fi schimbat. Acum sunt căsătorit cu tine. Voi găsi o altă cale de a mă răzbuna pe unchiul tău. Şi mă voi asigura că tu stai deoparte. Dar, între timp, draga mea – îşi strecură mâna în halatul ei şi îi cuprinse sânul în palmă, o să mă distrez cu tine. Iar, şi iar, şi iar…

O forţă să se aplece peste braţul lui şi o sărută într-un fel care o făcu să simtă că se îndoia ca o trestie în bătaia unui uragan. Îi hrănea pasiunea şi furia deopotrivă, iar ea îşi înfipse mâna în părul lui şi-i răspunse pe măsură. Gustul şi mirosul lui dădeau dependenţă şi erau minunate – iar sângele i se înfierbântă ca răspuns la chemarea lui.

O ridică înapoi în picioare şi o ţinu până când îşi recăpătă echilibrul.

— Acum îmbracă-te, îi porunci el. Te duc în luna de miere.

În după-amiaza aceea, înainte de a pleca împreună cu Remington, Eleanor trimise un bilet slujnicei de la reşedinţa de Lacy, prin care-i cerea jurnalele lui Lady Pricilla. Şi le dorea cu ardoare. Voia să ştie dacă mătuşa ei se temuse pentru viaţa ei şi, dacă da, de cine anume îi fusese frică.

Eleanor trebuia să desluşească acel mister, înainte ca Remington să se răzbune pe cine nu trebuia şi astfel să-i distrugă viaţa – şi pe a lui lăsându-l pe criminal să umble

liber, gata oricând să lovească din nou.

Capitolul 27

O săptămână mai târziu, la întoarcerea din luna de miere, Eleanor abia dacă apucase să-şi scoată boneta şi să se uite prin teancul de scrisori, căutând pachetul de la reşedinţa de Lacy, că se auzi o bătaie în uşă. Auzind o voce cunoscută, se ridică şi se grăbi în foaier. Văzu acolo o siluetă şi o faţă familiare, asemănătoare cu ale ei.

— Madeline!

— Eleanor!

Cele două se grăbiră să sară una în braţele alteia. Se îmbrăţişară, şi lui Eleanor îi apărură lacrimi în ochi în clipa în care simţi mirosul şi căldura atingerii verişoarei ei. Când se îndepărtă, într-un final, Eleanor o întrebă:

— Unde ai fost? Te-am aşteptat toată săptămâna de dinaintea nuntii, şi n-ai venit!

— Aşa că te-ai căsătorit oricum cu domnul Knight? Nerăbdătoare, Madeline îi aruncă în braţe lui Bridgeport mantia ei îmblănită. Eleanor, ţi-ai pierdut minţile? Pot să te asigur că Dickie asta crede.

— Bridgeport, adu ceai, te rog. Îl vom bea în bibliotecă. Eleanor îşi încleşta braţul de al lui Madeline şi o trase într-un loc mai intim. Am vrut să mă căsătoresc cu Remington – ridică uşor bărbia, cu mândrie aşa că am făcut-o.

Madeline se holba, cu gura căscată, la verişoara ei. Un zâmbet uşor îi luminã apoi chipul.

— Ca să vezi! Eleanor nu mai e timidă.

— E ceva la el care mă face să… nu ştiu… dar nu mi-e teamă de nimic când e în preajma mea. Fac tot ce vreau. Eleanor se uită în jur, prin bibliotecă – era locul unde-l

văzuse pentru prima dată pe Remington, şi simţi o senzaţie de bine. Mă face să fiu o persoană mai puternică.

— Imposibil. Erai dinainte cea mai puternică persoană pe care-am cunoscut-o vreodată.

Se aşezară pe canapea, iar Madeline o studia cu ochi strălucitori pe verişoara ei.

Lui Eleanor îi veni să râdă, doar că Madeline păruse foarte serioasă când făcuse acea afirmaţie.

— Nu sunt puternică. Am fost mereu o mare laşă... Nu-ţi semăn deloc!

— Aşa e. Nu semeni deloc cu mine... căci eu am toate privilegiile din lume şi amintirea mamei mele care m-a iubit extrem de mult... şi a dragii mele doici... şi a guvernantei mele... şi a tatălui meu – a cărui neglijenţă ştiu că o consideri de neiertat, dar care ştiu că mă iubeşte, în felul lui. Madeline îşi scoase mănuşile. Tu ai crescut fără niciun ajutor, fără iubirea unui tată şi chiar şi fără amintirea iubirii unei mame.

— Dar am avut o guvernantă minunată, îi aminti Eleanor.

— Până când ai împlinit zece ani şi tatăl tău s-a recăsătorit, iar Lady Shapster a gonit-o! Lady Shapster reprezintă un mare pericol, iar tu ax fost o leoaică sfidând-o aşa cum ai făcut! Dacă aş fi trecut prin greutăţile prin care ai trecut tu, nici eu n-aş mai fi deloc îndrăzneaţă, ci mi-ar fi. Frică şi de umbra mea. Madeline o luă de mână pe Eleanor şi o strânse tare. Nu, dragă verişoară, îmi amintesc cât de calmă erai în faţa fiecărei situaţii de criză pe care am întâmpinat-o în călătoriile noastre – aşa că refuz să te ascult cum te numeşti laşă. Tu ai depăşit obstacole care i-ar fi zdrobit pe majoritatea oamenilor. Eşti cea mai curajoasă femeie pe care o cunosc, şi sunt foarte mândră de tine!

Eleanor nu ştia ce să-i răspundă. Nu se gândise niciodată la viaţa ei aşa cum o descrisese Madeline.

Bridgeport intră cu tava de ceai, în vreme ce ea

cugeta la ceea ce tocmai auzise. Întorcându-se la obiceiurile lor vechi, Eleanor începu să toarne ceaiul, în timp ce Madeline alegea biscuiţi şi prăjituri pentru amândouă.

— Bun. Madeline se uită în jur. *El* e aici?

— Remington? Nu, avea treburi de rezolvat după perioada asta în care a fost plecat. Eleanor ronţăi o tartă cu lămâie. Se ocupă de comerţ, să ştii.

— Nu vom spune snobilor despre asta, bine? Nu vrem să-ţi umbrească nimic victoria atunci când îţi vei face reintrarea în societate şi o să-i dai gata pe toţi cu frumuseţea şi cu bunătatea ta. Madeline sorbi din ceai. Altceva n-am mai auzit de când ne-am întors în oraş. Cât de dulce eşti şi cât de mult te place toată lumea. Oamenii îmi spun toate astea, apoi se uită la mine cumva… de parcă mi-ar spune: „De ce nu poţi să semeni mai mult cu verişoara ta?”

Eleanor chicoti.

— Ei, haide, Madeline, râzi de mine.

— Din păcate, chiar nu. Şi, crede-mă, a fost o experienţă descurajatoare. Dar lasă asta. Mărturiseşte-mi tot ce ţi s-a întâmplat.

— Nu! Tu prima! Unde ai fost? Eleanor se lăsă pe spate şi o studie pe Madeline. Nu părea să fie nimic în neregulă cu verişoara ei. Madeline părea sănătoasă, era rumenă în obraji şi avea un zâmbet care nu-i mai dispărea de pe chip. Ai zis că vii la Londra în câteva zile. Ai fost rănită?

— Soţul meu a fost împuşcat.

Eleanor îngheţă.

— A, da, am *uitat* să-ţi spun… Madeline chicoti, evident mulţumită de uimirea lui Eleanor. Eu şi Gabriel ne-am căsătorit.

— Căsătorit? Căsătorit? *Gabriel?* Eleanor se chinuia să nu se bâlbâie. Contele de Campion? Fostul tău logodnic?

— Da, unul şi acelaşi.

— A fost la petrecerea de jocuri organizată de Rumbelow?

Madeline se încruntă imediat.

— Dar tata n-a fost acolo.

Bucuroasă că putea vorbi despre *ceva* în cunoştinţă de cauză, Eleanor zise:

— În legătură cu asta… dă-mi voie să te liniştesc. A fost aici în ziua nunţii mele. A auzit despre… ei bine, despre faptul că tu urma să te căsătoreşti cu Remington, aşa că s-a grăbit să-ţi sară în ajutor.

— I-auzi! Dumnezeu să-l binecuvânteze pe nătâng. Madeline părea totuşi gânditoare. Nu aş fi crezut că-i pasă îndeajuns de mult.

— Da, şi eu am fost surprinsă. Dar lasă asta. Spune-mi tot ce s-a întâmplat cu Gabriel. A fost împuşcat? A scăpat? E bine, în mod evident, altfel n-ai arăta aşa înfloritoare.

— Petrecerea lui Rumbelow a fost o escrocherie, iar Gabriel aproape a murit ca să mă apere. Ochii lui Madeline se umplură de lacrimi, şi verişoara sigură pe sine a lui Eleanor începu să tremure din toate încheieturile. De-asta n-am putut veni când am primit scrisoarea ta. Era rănit, şi, chiar şi dacă l-aş fi putut lăsa singur, tot degeaba – drumurile erau inundate din cauza acelei furtuni îngrozitoare.

— Trebuie să-mi povesteşti tot.

Madeline se îndreptă.

— Mai întâi trebuie să-mi spui tu. Eşti fericită? Am venit la Londra cât am putut de repede – chiar înainte ca Gabriel să fie complet refăcut pentru călătorie – şi am descoperit că erai plecată în luna de miere.

Eleanor lăsă jos farfuria. Luă apoi broderia, pe care o neglijase mult timp. Se uită la model şi la acul în care era un fir de aţă auriu. De ultima dată de când atinsese cadrul de lemn care ţinea pânza, primise un bărbat în patul ei… şi

nu orice bărbat, ci pe soţul său – pe care uneori avea impresia că îl cunoştea extrem de bine, iar alteori îl considera complet străin. Când se trezea dimineaţa, nu ştia niciodată cu cine avea să dea ochii – cu soţul atent, cu străinul distant sau cu amantul pasional.

Dar i se părea nepotrivit să discute cu Madeline despre el – oricât ar fi fost de apropiate –, aşa că se aplecă deasupra lucrului, ca să evite privirea verişoarei ei.

— Remington m-a dus la un han pe malul mării. Un loc minunat şi foarte liniştit. Mâncarea era foarte bună, şi ne-am simţit bine.

Putea simţi cum i se înroşeau obrajii pe măsură ce vorbea.

— O, Doamne! Madeline părea consternată. E supărat pe tine.

Eleanor trase cu coada ochiului la Madeline.

— Da, pentru că îşi dorea foarte mult să se căsătorească cu *tine,* draga mea ducesă, şi s-a supărat, pe bună dreptate, din cauza înşelăciunii mele.

— Eşti mult mai bună decât merită el, zise Madeline furioasă, şi e un prost dacă nu vede asta. E rău cu tine?

— Cumva întrebi dacă mă bate? Nu. Nu cred că ar putea îndura gândul de a ridica mâna asupra vreunei femei. Se gândi imediat că probabil îl bântuia amintirea morţii surorii lui.

— Există şi alte moduri în care un bărbat se poate purta urât cu o femeie. Cu voce joasă, Madeline întrebă: Se poartă urât cu tine… în pat?

Eleanor nu prea ştia cum să-i răspundă la întrebare. Se gândi la ultima săptămână. La plimbările pe plajă, la felul în care o privise plin de dorinţă, la momentele în care o hrănise cu degetele lui… la orele petrecute în pat, explorându-şi trupurile. Aproape că îi veni să râdă. Aproape că îi veni şi să plângă. După mai multe încercări, o privi în ochi pe Madeline şi zise:

— Dacă e posibil ca un bărbat să încerce să omoare o femeie producându-i plăcere, atunci sigur acesta e planul lui.

Madeline o privi pe Eleanor – ochii ei mari şi albaştri erau măriţi de şoc. Apoi, treptat, veselia îşi făcu loc pe chipul ei, culminând cu un râs.

Eleanor râse şi ea, puţin jenată, dar în acelaşi timp mândră.

— Dar şi eu ofer la fel de bine ca el. Am folosit tot ce ne-au învăţat concubinele şi chiar am şi inventat singură câteva lucruri.

Madeline se lăsă pe spate pe canapea şi izbucni în hohote de râs – râsul ei era cel mai plăcut sunet pe care-l auzise Eleanor de săptămâni întregi.

— Atunci, n-o să-mi mai fac griji în legătură cu *asta.* Madeline se şterse la ochi cu un şerveţel, apoi întrebă: Şi când o să-l cunosc şi eu pe soţul ăsta al tău?

— Diseară? Luăm cina acasă. Zice că sunt obosită după călătorie, deşi nu m-am simţit în viaţa mea mai bine.

Madeline începu să chicotească din nou.

— Eşti o continuă sursă de inspiraţie pentru mine, dragă verişoară. Vii la Londra într-o misiune pe care o urăşti din tot sufletul, şi în două săptămâni eşti căsătorită cu un bărbat bogat, pe care-l înveţi să te iubească.

Zâmbetul lui Eleanor dispăru.

— Mă tem că acest ultimul lucru nu e deloc adevărat... dar sper că într-o zi măcar mă va accepta din nou.

Madeline o întrebă atunci, cu înţelepciunea caracteristică unei proaspete soţii:

— Pentru că tu îl iubeşti, nu-i aşa?

— Foarte mult, Madeline. Îl iubesc mai mult decât am iubit vreodată pe cineva şi o să fiu fericită, chiar şi dacă nu o va şti niciodată. Pentru că era sinceră, Eleanor adăugă: Sunt aproape absolut fericită.

*

Stând singur în clubul său, cu un pahar de whisky în mână, Remington era chinuit de îndoiala lui Eleanor. Era extrem de sigură că ticălosul care-i omorâse familia nu era ducele de Magnus.

Oare era posibil ca Remington să fi făcut o greşeală?

Dar nu – oamenii lui Magnus fuseseră cei care îi cercetaseră afacerea tatălui său, şi acest lucru dusese la incendii şi la crime. Dovezile erau peste tot, desigur.

Cu toate acestea, chiar şi el însuşi avusese îndoieli atunci când îl cunoscuse pe Magnus – îndoieli pe care Eleanor le repetase. Fie Magnus era un actor excepţiona, fie nu era omul potrivit. Iar dacă nu fusese el însemna că altcineva o omorâse pe Lady Pricilla – dar cine era acel altcineva? Lord Shapster? Lord Fanthorpe? Bătrânul duce de Magnus?

Sau, Doamne fereşte, un străin care omora de plăcere.

Dar nu. Era prea puţin probabil ca Lady Pricilla să fi fost ucisă din întâmplare, în aceeaşi noapte în care plănuise să fugă cu tatăl lui.

Mai rău de atât, Remington trebuia să se întrebe dacă nu cumva îndoielile cu privire la Magnus erau rezultatul faptului că Eleanor îi slăbise hotărârea. Pentru că era mai uşor să stea tolănit în pat cu ea decât să se ridice şi să caute să se răzbune pe omul care-i omorâse familia.

Ceilalţi bărbaţi din încăperea aceea grandioasă jucau cărţi, stăteau tolăniţi în fotolii mari de piele şi bârfeau despre politică şi înalta societate. Dar îl ocoleau pe Remington, care se aşezase intenţionat cu faţa la geam – îl evitau pe el şi aura ameninţătoare pe care o degaja.

Un bărbat se opri şi se holbă la el.

Remington îl ignoră, însă bărbatul nu înţelese aluzia.

Remington îl privi şi văzu un bărbat cam de aceeaşi vârstă şi înălţime cu el, care avea o atelă la un braţ şi părea tras la faţă, ca şi când era în convalescenţă. Un bărbat care părea indiferent faţă de nevoia lui Remington de singurătate… un bărbat pe care

Remington îl mai întâlnise o dată – Gabriel Ansell, contele de Campion.

Remington îl salută cu un semn rapid din cap.

— Campion.

— Knight. Gabriel făcu un semn spre fotoliul de vizavi de Remington. Te superi dacă mă aşez lângă tine?

— De fapt…

— Am auzit că acum suntem cumva veri, prin alianţă.

Gabriel n-ar fi putut spune nimic altceva care să-l surprindă pe Remington la fel de mult.

— Te-ai căsătorit cu ducesa?

— Cum ai câştigat-o, dar n-ai venit să-ţi revendici premiul, m-am hotărât să înclin balanţa în favoarea mea.

Aşadar, Madeline nu mai era o femeie singură. Aparent, Remington nu s-ar fi putut căsători cu ea nici dacă el n-ar fi fost acum căsătorit – iar în momentul acela, înţelegând că, oricum, planul său nu ar fi putut fi dus la bun sfârşit, îl cuprinse o mare şi nesperată uşurare. Cercetând chipul livid al lui Gabriel, Remington zise:

— Stai jos, înainte să cazi.

— Mulţumesc. Gabriel se afundă în fotoliu, îi făcu un semn lacheului şi-şi comandă un coniac. Madeline tocmai s-a întors din vizită de la Eleanor. Voi lua masa acasă la tine în seara asta.

— Sunt încântat.

— Ba nu eşti. Ţi-ai dori să ard în iad. Dar poţi uita de asta. Cred că ar fi mai bine să ne hotărâm să fim cei mai buni prieteni, pentru că soţiile noastre sunt deja, şi nimic – dar absolut nimic – nu le va despărţi.

Remington se relaxă şi zâmbi când auzi cuvintele

sincere ale lui Gabriel.

— N-am auzit niciodată ceva mai adevărat, şi bănuiesc că eşti un om bun de avut ca prieten.

Gabriel făcu o plecăciune fără a se ridica.

— Mulţumesc. Dar există şi dezavantaje în faptul că soţiile noastre sunt atât de apropiate. Spre exemplu, Madeline m-a trimis să te caut şi să vorbesc cu tine. Îi veni şi băutura. E îngrijorată pentru Eleanor. Spune că Eleanor nu pare pe deplin fericită.

Temperamentul vulcanic al lui Remington explodă imediat.

— Nu e pe deplin fericită? Aşa i-a spus lui Madeline?

Gabriel pufni.

— O cunoşti vreun pic pe Eleanor? N-am auzit-o niciodată să se plângă de nimic. Bineînţeles că nu i-a spus asta lui Madeline. Din câte am înţeles, Madeline a dedus asta dintr-o tresărire sau altă prostie feminină de genul ăsta.

Privirile li se întâlniră într-o înţelegere deplină. Nu aveau să fie niciodată capabile să păstreze un secret.

— Eleanor m-a făcut de râsul oamenilor, zise Remington.

Asta era adevărat.

— Şi mie mi-a făcut asta Madeline prima dată când am fost logodiţi. Gabriel luă o înghiţitură din pahar şi-şi sprijini capul de spătarul înalt. Am descoperit însă câte ceva cât timp a fost plecată. Oamenii care râd de tine în faţă îţi sunt ori prieteni, ori duşmani. Pe prieteni poţi să-i pui la punct, iar în ceea ce-i priveşte pe duşmani… e bine de ştiut cine sunt.

Remington cugetă. Era adevărat. De la nuntă, oamenii pe care ajunsese să-i cunoască – cu care jucase cărţi, cu care băuse, cu care făcuse afaceri – râseseră îndelung şi tare pe seama lui şi încă îl mai tachinau pentru că se grăbise să se însoare cu femeia nepotrivită. Dar râsul lor nu

avusese nicio răutate ascunsă.

Oamenii care îl urau pentru că era mai frumos, mai bogat sau pentru că era mai iscusit decât ei la cărţi sau în afaceri îşi bătuseră joc de el sau făcuseră comentarii nepoliticoase, menite să fie auzite din întâmplare – iar el nu avea să uite cine erau aceştia.

Dar mai exista un domn… cineva cu care Remington se întâlnise la club. Domnul acela se oprise în loc, îl arătase cu degetul său lung şi subţire şi se holbase. Râsul lui scurt răsunase triumfător. Dar de ce? Sigur că Remington îi ştia numele acelui domn. Îi ştia foarte bine numele. Dar nu interacţionaseră niciodată. Nici măcar nu vorbiseră.

Remington se uită ţintă la Gabriel.

— Interesant, şopti el. Într-adevăr, foarte interesant.

Îi apăru brusc în minte conversaţia pe care o avusese cu Clark.

Crezi că ar fi putut s-o ucidă pe Lady Pricilla?

„— Doar dacă l-ar fi pus pe secretarul lui s-o facă.”

Lord Fanthorpe.

Remington se ridică, încruntat.

— Scuză-mă, Gabriel. Ne vedem diseară. În clipa asta trebuie să mă ocup de nişte afaceri ce nu suferă amânare.

Capitolul 28

Două seri mai târziu, Remington dansa un cadril cu ducesa. Nu cu ducesa *lui* – ci ducesa lui Gabriel. Remington nu avea nicio ducesă, dar, spre marea lui surprindere, asta nu-l mai deranja.

— Este o petrecere magnifică, Excelenţă. Privea cum Lady Gertrude dansa cu Lord Bingham. Cum ai reuşit să o organizezi într-un timp atât de scurt?

— Păi, n-am organizat-o eu, mărturisi Madeline. Lady

Georgianna avea oricum de gând să organizeze un bal în seara asta, şi, cu tot entuziasmul a două căsătorii atât de importante, care au avut loc într-un timp atât de scurt, a crezut de cuviinţă să transforme balul într-o petrecere în onoarea noastră. Aruncă o ocheadă spre Eleanor şi spre Gabriel, care dansau într-un alt grup în partea cealaltă a sălii de bal enorme, dar foarte aglomerate. Pentru noi toţi.

Urmând ritmul specific al dansului, Remington şi Madeline se separară şi merseră la parteneri diferiţi, apoi reveniră la perechea iniţială.

— Cum de a devenit atât de importantă căsătoria mea cu verişoara ta? întrebă el. Eu nu sunt de viţă nobilă şi nici soţia mea nu este.

Madeline îi aruncă un zâmbet.

— Totul ţine de percepţie în societate. Ai o aură care degajă mister. Şi, în clipa de faţă, Eleanor e privită ca fiind şireată şi suficient de deşteaptă să pună mâna pe un bărbat periculos… Aşa că e considerată o pasăre rară.

Obiceiurile englezilor i se păreau de nepătruns. Şi bănuia că aşa avea să fie mereu, însă, în seara aceea, se simţea relaxat în mijlocul veseliei şi al muzicii. Da, se simţea ca acasă – şi asta numai datorită lui Eleanor. O căută cu privirea. Încântarea cu care savura muzica îi lumina chipul – iar el ardea de dorinţa de a fi cu ea. De a vorbi cu ea. De a o avea. De a o strânge în braţe.

Era mai mult decât o simplă pasiune. Asta era iubire adevărată.

Iubire. Iubea o femeie de Lacy.

Era prins în mrejele lui Eleanor, şi asta îl bucura.

— E minunată.

— Da, foarte. Madeline părea amuzată. Dar hai să-ţi vând un pont – în clipa de faţă, ar trebui să te arăţi interesat de partenera *ta* de dans.

Afişă cel mai încântător zâmbet şi-şi îndreptă atenţia spre Madeline.

— Chiar sunt… şi mă şi arăt. În plus, îţi datorez mulţumiri, pentru că asocierea noastră cu viitoarea ducesă de Magnus şi cu actualul conte de Campion ne conferă o aură de respectabilitate.

— Sigur că asta ajută, dar poţi fii convins că, dacă nu aţi fi un cuplu spectaculos, aţi fi evitaţi şi desconsideraţi. Însă, în clipa de faţă, sunteţi deliciul Londrei.

— Ajută, desigur, şi averea mea, zise Remington cinic.

Madeline râse cu căldură.

— Desigur.

Paşii de dans îi despărţiră din nou, iar Remington profită de moment să se uite după Fanthorpe. Bătrânul era îmbrăcat în hainele sale cele mai alese şi stătea de vorbă cu prietenii săi, de parcă nu avea nicio grijă pe lume. Dar Remington ştia că nu era aşa. Cercetările lui Remington încă nu confirmaseră faptul că Fanthorpe se făcea vinovat de uciderea familiei lui şi a lui Lady Pricilla, dar dezvăluiseră alte mârşăvii. Cu cât afla mai multe despre Fanthorpe, cu atât îl dispreţuia mai mult – şi cu atât mai convins era că se făcea responsabil de uciderea tatălui şi a surorii lui, dar şi a lui Lady Pricilla. Dea Domnul să putrezească în iad!

Făcuse extrem de mult rău cu toată ura lui –, dar Remington avea să se răzbune.

Ancheta sa mai dezvăluise un fapt important, Fanthorpe îşi risipise cea de-a doua avere, iar datoriile exorbitante adunate îl obligau să fugă din nou pe continent. Omul abia dacă îşi mai putea păstra un dram de respectabilitate – iar Remington îşi dorea ca acesta să dispară de tot din Londra.

Aşa că trăsese nişte sfori. Comercianţii îi puneau sechestru pe bunuri şi pe proprietăţi, şi nu-i fusese foarte greu nici să-l convingă pe Clark să-i îngheţe conturile.

Remington şi Madeline se întâlniră din nou în dansul complicat, iar ea îi zise, cu siguranţa deplină a unei femei care obişnuia să facă ameninţări:

— Dă-mi voie să te previn. Nu te cunosc foarte bine, dar, de vreme ce tatălui lui Eleanor nu-i pasă deloc de ea, trebuie să te atenţionez că îmi este cea mai dragă verişoară, aşa că, dacă îi faci rău în vreun fel, îmi voi folosi toate resursele pe care le am la dispoziţie ca să îţi fac şi eu ţie rău.

Remington ridică mâinile ca s-o oprească pe ducesă.

— Fii pe pace, Eleanor e soţia mea. O să am mare grijă de ea. Am jurat pe viaţa mea.

— Bine, atunci. Madeline zâmbi larg. Sinceră să fiu, chiar te cred. Scoţi ce e mai bun din ea. Acum dezvăluie încrezătoare lumii cele mai remarcabile calităţi ale ei – pe care până de curând doar eu le cunoşteam. Muzica se opri, iar Madeline îl îmbrăţişa. Sunt mândră să-ţi urez bun venit în familia mea.

Învăluit în îmbrăţişarea unei personalităţi atât de importante ca viitoarea ducesă de Magnus, Remington se uită din nou spre Fanthorpe şi zâmbi. De fapt, îşi desfăta privirea. Înalta societate îl acceptase, îl celebra şi-l considera un membru al ei, iar Fanthorpe ura acel lucru – îl ura pe el.

Fanthorpe îi întoarse intenţionat spatele lui Remington.

Dacă ar fi ştiut cine era el cu adevărat… Dar nu ştia. Remington încă nu îi spusese cine era bărbatul care îşi lua în acel moment locul de drept în societatea engleză. Dar urma să-i spună. Chiar a doua zi.

Între timp… Remington se duse şi o luă de mână pe Eleanor. Se gândi imediat că nu şi-ar fi putut închipui niciodată că avea să cunoască o asemenea fericire. Se aplecă spre ea şi-i spuse:

— E târziu… şi te vreau. Hai să mergem acasă.

Eleanor râse încet şi înăbuşit.

— Dar am venit cu Madeline şi cu Gabriel. Nu putem pleca fără ei.

Remington se uită spre Gabriel. Acesta era cu Madeline, iar cei doi se priveau de parcă ar fi fost singurii doi oameni din lume.

— Nu cred că asta va fi o problemă, şopti Remington.

Cele două cupluri mulţumiră gazdelor, după care îşi croiră drum spre uşă. Acolo îi găsiră şi pe Clark şi pe soţia lui, care îşi aşteptau trăsura.

— Cei proaspăt căsătoriţi pleacă devreme! afirmă Clark cu o sclipire în ochi.

— Cel puţin noi aveam scuza că suntem proaspăt căsătoriţi. Remington îi dădu bacşiş majordomului, care se grăbi să trimită un lacheu să le aducă hainele.

Doamna Oxnard se înroşi imediat, iar Clark păru la fel de ruşinat ca un flăcău. Gabriel zâmbi larg şi-şi odihni palma pe spatele lui Madeline.

— Căsătoria este o instituţie sfântă.

— Da, asta dacă vrei să trăieşti într-o instituţie, răspunse Remington.

Clark şi Gabriel izbucniră în râs.

— Remington!

Eleanor încercă să adopte o expresie severă, dar adevărul era că, în ultimele zile, zâmbise mult mai des – ca şi cum nu şi-ar fi putut ascunde bucuria aşa că îi zâmbi şi atunci, de parcă ar fi fost cel mai minunat bărbat din lume.

Şi chiar aşa se şi simţea atunci când ea îi zâmbea.

— Bărbaţii… rosti doamna Oxnard cu un dezgust afectuos, iar apoi doamnele se retraseră într-un colţ, să se plângă de soţii lor.

Cei trei bărbaţi se uitară după ele, apoi Clark se întoarse spre Remington şi-l întrebă cu voce joasă şi foarte serioasă:

— Cum merge planul tău?

— Fanthorpe a cumpărat un bilet pentru un vas care pleacă în Italia mâine după-amiază.

— Ai mai multe relaţii decât orice alt om pe care-l

cunosc! exclamă Clark. Dar de unde ştii?

— Eu deţin acel vas.

Clark începu sa râdă.

— O, Doamne! Cât de inteligent mai eşti!

În cele câteva zile scurte de când îl cunoscuse pe Gabriel, Remington ajunsese să aibă încredere în el şi să-l considere un om înţelept, care prefera faptele, nu vorbele, aşa că îi explică:

— Fanthorpe a cauzat multe necazuri familiei mele, şi vreau să mă asigur că nu mai creează şi-n continuare.

Chipul lui Gabriel deveni aspru şi plin de dispreţ.

— Nu mă miră. Nemernicului ăluia bătrân îi place să dea cu trăsura peste copii şi să-şi violeze slujnicele, şi-i urăşte teribil pe cei care nu sunt ca el – aristocraţi născuţi pentru a lenevi. Mă cam dispreţuieşte şi pe mine pentru că am pus umărul ca să întăresc apărarea împotriva lui Napoleon.

— Serios? îl întrebă Remington, interesat. Asta e bine de ştiut, înainte de Trafalgar, o parte dintre vasele mele au fost angajate în aceleaşi demersuri – nu-mi plac tiranii.

— Încă un motiv să nu ne placă de Fanthorpe, zise Clark.

— Da, aprobă Remington. Odată ce va pleca din Europa, o să pun să fie urmărit îndeaproape pe drumul său spre iad – şi mă voi putea odihni mai liniştit.

— Te temi de el? întrebă Gabriel.

Remington răspunse imediat:

— Da. Nu pot păzi neîncetat tot ce-mi aparţine,

Gabriel trecu direct la subiect:

— Te temi pentru Eleanor?

— Nu cred că Fanthorpe ar putea-o răni – a fost destul de ocupat, de vreme ce-n ultimele zile se năruieşte întreaga lume în jurul lui. Remington se asigurase de asta. În plus, când iese undeva, stă mereu în locuri publice şi e însoţită pretutindeni de camerista ei sau de un lacheu – şi

am discutat foarte serios cu aceştia despre atribuţiile lor.

Gabriel o privi pe Eleanor, care râdea cu celelalte doamne.

— Madeline mi-a povestit că până şi atunci când trăsura le-a fost atacată de hoţi, Eleanor a reuşit să-i convingă să le dea drumul. Este o femeie extraordinară.

— Sau cel puţin e o negociatoare excelentă. Dar Remington ştia foarte bine la ce se referea Gabriel. Eleanor era mult prea blândă şi bună pentru a face singură faţă unei ameninţări. Trebuia să fie instruită şi protejată. Mi-am trimis oamenii în taverne ca să-i găsească pe oamenii lui Fanthorpe şi să le cumpere o halbă sau două. Au aflat că Fanthorpe a fost cel care a ordonat să-mi fie atacată trăsura după balul familiei Picard… şi apoi, din nou, în ziua nunţii mele. Trebuie să dispară.

Lacheul sosi cu un braţ plin de mantii şi pălării, apoi Eleanor se întoarse lângă Remington.

— Despre ce vorbiţi voi atât de serios, domnilor?

Remington o ajută să-şi pună mantia, apoi zise:

— Discutam despre tendinţa regretabilă a femeilor moderne de a ignora ce e cuviincios.

Toate cele trei femei îl priviră de parcă îşi pierduse minţile.

— Când a început bărbatul care a pariat pentru mâna mea să fie preocupat de *ce e cuviincios?* întrebă Madeline, legându-şi funda sub bărbie.

Remington se abţinu să nu râdă la replica ei.

— Este o chestiune care mă îngrijorează profund.

— Ce a făcut Eleanor ca să îţi provoace o asemenea îngrijorare? întrebă doamna Oxnard.

— Nimic! protestă Eleanor. Sunt atât de cuviincioasă, că pot fi considerată de-a dreptul plictisitoare.

— Aşa sigur nu eşti, draga mea, zise Remington pe un ton grăitor.

Eleanor nu se înroşi, ci flutură din gene spre el. Lui

Remington aproape că-i veni să înjure. A naibii femeie – îl conducea ca pe un căţeluş docil.

— Ei, haideţi, domnilor, zise Madeline pe un ton plin de curiozitate, doar n-aţi început discuţia asta fără niciun motiv.

— Londra e un loc periculos, şi aş dori ca Eleanor să o ia mereu pe cameristă cu ea când merge să plimbe câinele.

Remington ridică din umeri şi-şi îmbrăcă haina, apoi îşi puse pălăria.

— Asta… fac, zise ea, vizibil enervată. Nu sunt nesăbuită.

— Dar mi-aş dori să fii de două ori mai prudentă.

Luă bastonul.

Într-un efort stângaci de a detensiona situaţia, Clark zise:

— Pentru numele lui Dumnezeu, da! Am auzit că oraşul a fost cuprins de un val de jafuri.

Femeile se priviră cu scepticism.

— E mai bine să te asiguri decât să-ţi pară rău, adăugă Clark.

Doamna Oxnard îl luă de braţ.

— Haide, dragule, nu faci decât să înrăutăţeşti lucrurile şi, în plus, ne-a sosit trăsura.

Bărbatul protestă o clipă, dar apoi plecă în linişte.

Trăsura ducală veni următoarea, iar cele două cupluri urcară şi se aşezară la locurile lor – Madeline şi Eleanor cu faţa spre sensul de mers, iar domnii cu spatele.

Când trăsura porni, Eleanor se uită spre Remington.

— Ce *s-a întâmplat?*

Oare trebuia să-i spună? Ei îi plăcuse de Lord Fanthorpe. Ba, mai mult de atât, era soţia lui, fragilă şi delicată. O marcase profund soarta lui Lady Pricilla şi fusese îngrozită de cele suferite de el. O neliniştise deja îndeajuns de mult.

Nu putea să spună nimic până nu va avea dovezi

concludente că Lord Fanthorpe fusese cu adevărat în spatele acelui şir de crime. Trebuia să obţină confirmarea în câteva zile. Şi avea să fie bucuros să lase fantoma lui Lady Pricilla, a tatălui şi a surorii lui să se odihnească în pace – spre binele tuturor.

— Clark spunea adevărul. Chiar au existat foarte multe jafuri în oraş în ultima vreme, şi eu, Clark şi Gabriel discutam despre cum ar fi cel mai bine să ne asigurăm că, voi, doamnele, sunteţi în siguranţă.

Gabriel o luă de mână pe Madeline.

— Era să fii omorâtă la petrecerea lui Rumbelow. Vreau să ai grijă.

Niciuna din ele nu părea convinsă că acela era adevărul. Lui Remington nu-i păsa. Zise apoi, pe un ton conversaţional:

— E mereu o idee bună să ai cu tine ceva care pare inofensiv, dar care poate fi folosit ca armă. Bastonul meu, spre exemplu. Arătă spre obiectul care stătea sprijinit într-un colţ al trăsurii. E un accesoriu des întâlnit la bărbaţi.

— De obicei la cei mai în vârstă, sublinie Madeline.

Remington ridică din umeri.

— În cazul meu, e perceput ca o extravaganţă, şi am mereu grijă ca nimeni să nu bănuiască altceva.

— Dar te-am văzut folosindu-l. Eleanor se întoarse către Madeline. Ar fi trebuit să-l vezi. A fost incredibil – a bătut cinci atacatori.

— Cu ceva ajutor, zise Remington sec.

Eleanor dovedea un entuziasm care-l lua prin surprindere.

— Aşadar, nu e dificil să fiu pregătită pentru un atac, atâta timp cât folosesc un obiect femeiesc, cum ar fi… ştiu eu?… un pietroi mare pe care-l am în geantă.

— Asta ar putea funcţiona. Madeline părea interesată. Desigur, n-ai mai putea purta vreun săculeţ din acela mic şi drăguţ. E prea fragil.

— Aşa este, ar trebui să fie un material mai gros. Hmm… poate catifea.

— Ai putea porni o nouă modă.

Remington privea oarecum nedumerit siluetele slab luminate ale celor două femei. Acceptaseră sugestiile lui şi în clipa aceea se gândeau cum să facă din asta ceva elegant.

Îl auzi pe Gabriel murmurând lângă el:

— N-am să înţeleg niciodată.

Remington murmură şi el:

— Slavă Domnului că sunt de partea noastră.

*

Deşi Eleanor nu băuse nimic altceva decât nişte punci la reşedinţa lui Lady Georgianna, părea la fel de ameţită ca o beţivă.

— Ce e aşa amuzant?

Când intră în casă, Remington era chiar în spatele ei, şi ştia foarte bine ce urmărea. Acelaşi lucru pe care-l voia în fiecare noapte… lucrul pe care ea adora să i-l ofere.

Urcă scările şi, ispitindu-l în mod intenţionat, îşi scosese mănuşile şi le lăsă să-i cadă pe măsură ce mergea.

— Înainte, uram să mă observe oamenii, dar acum toată lumea îmi zâmbeşte şi-mi spune că sunt o persoană spirituală. Aruncă mantia îmblănită pe scaunul de la fereastră. Când nu mi-e teamă, *chiar* sunt o persoană spirituală şi interesantă.

— Am observat.

Nu părea foarte mulţumit de asta. Eleanor se duse în faţa lui.

— Mă consideri plictisitoare?

— Nicidecum. În clipa aceea era mai chipeş ca niciodată – cu părul lui blond şi cu ochii lui de un albastru pal, care o cercetau necontenit. Dar preferam situaţia de

mai demult, când nu erau toţi bărbaţii îndrăgostiţi de tine.

— Toţi bărbaţii? îl tachină ea.

— Credeam că, după ce vei fi căsătorită, vor găsi altă domnişoară pe care s-o măgulească, dar nu… insistă să-ţi dea târcoale, ca nişte câini, care vin după miros.

— Mă faci câine?

Începu să se joace cu nasturii corsajului.

— Cred că „femeie cochetă" ar fi o descriere mai potrivită. Se grăbi s-o prindă de talie şi se aplecă apoi ca să-i ia în stăpânire gura.

Sărutul lui îi devenise deja familiar, dar… o ispitea la fel de mult ca întotdeauna. Punea întreaga pasiune a sufletului său întunecat în acţiunea de a-i adora trupul, iar ea se desfăta cu fiecare privire şi cu fiecare atingere.

Ridică uşor capul şi o privi.

— Ce împrejurări ciudate ne-au adus împreună!

— A fost soarta, mărturisi ea, cu seriozitate. Am hotărât să mă căsătoresc cu tine în cazul în care nu apărea Madeline, şi sunt sigură că soarta a ţinut-o departe de biserică.

Remington afişă un zâmbet pieziş şi-i puse degetul pe buze.

— Draga mea, m-aş fi căsătorit cu tine indiferent de cine apărea la biserică. Şi, dacă Lady Shapster ar fi făcut anunţul mai devreme, tot te-aş fi târât după mine la altar ca să te fac a mea. Eram complet înnebunit de dorinţă şi…

Se opri brusc.

„Nu te opri acum!" Dar era mai mult decât evident că o făcuse.

— Şi ce? întrebă ea cu răsuflarea întretăiată.

O strânse în braţe şi o conduse, cu spatele, spre dormitorul lor.

Începu să râdă de ardoarea lui – şi din cauza poziţiei incomode, dar de fericire în stare pură. Remington lovi uşa cu piciorul şi o deschise.

Lizzie latră o dată din locul ei de la picioarele patului lor, apoi se rostogoli şi se culcă la loc.

Remington pufni:

— Ce mai câine de pază!

— E mai curajoasă decât crezi, protestă Eleanor. Dacă i s-ar da şansa, te-ar apăra cu preţul vieţii ei.

— Nu fi ridicolă. Degetele lui erau ocupate cu nasturii ei. N-are niciun oscior curajos în corp.

Eleanor dădu să-l contrazică, dar Remington îşi lipi chipul de capul ei şi zise apoi, pe un ton puţin ranchiunos:

— Îmi place părul tău.

— Serios? Doamne, Dumnezeule, îl iubea pe omul acela – dar niciodată mai mult decât atunci când îşi dădea silinţa s-o facă fericită. Mă bucur, pentru că şi mie-mi place.

— Trebuia doar să mă obişnuiesc cu el.

— Da, înţeleg la ce te referi. Şi tu îmi placi. A fost nevoie doar să mă învăţ cu tine.

Începu să râdă, în timp ce el se năpusti asupra ei, gâdilând-o pe la coaste. Îi privi chipul şi deveni, dintr odată, serios.

— I-am scris lui Magnus.

— Ducelui? Serios? De ce?

— Vreau să vorbesc cu el. Să văd ce ştie. Să aflu dacă… Remington ezită. Mai are de dat câteva explicaţii. Oamenii lui *au fost* în Boston, înainte să fie omorâtă familia mea, şi vreau să-mi explice de ce. Dar vreau să ştii un lucru însă – ai dreptate. Ducele de Magnus nu e omul pe care-l caut.

— O, Remington. Sări şi îl îmbrăţişă. Am dreptate, sunt sigură de asta. Nu ştiu cine a ucis-o pe Lady Pricilla, dar ştiu sigur că n-a fost Magnus.

*

Când Eleanor se trezi a doua zi dimineaţă şi coborî

scările, Bridgeport îi spuse:

— Domnul Knight e plecat la bancă astăzi, dar vă imploră să-i respectaţi rugămintea de aseară.

— Îi respect toate rugăminţile.

Chiar şi atunci când el se prefăcea că totul era în regulă. Orice prost şi-ar fi dat seama că îl îngrijorase ceva în ultimele două zile.

Încă nu îi spunea tot. Era un om obişnuit să-ţi ţină problemele pentru el. Era nevoie de timp, dar era sigură că avea să-l poată face să înţeleagă că nu era vreo floare fragilă care trebuia protejată. Până atunci, avea să continue să se comporte ca întotdeauna şi să o ia cu ea pe Beth sau pe unul dintre lachei oriunde mergea. Mai cu seamă că era lucrul înţelept de făcut – chiar dacă, aparent, el credea că ea nu era prea înţeleaptă.

— A, şi, doamnă, aţi primit un pachet de la reşedinţa de Lacy.

Bridgeport îi întinse pachetul învelit în hârtie.

— În sfârşit!

Îl luă cu ea în sufragerie. Se aşeză, apoi rupse hârtia şi descoperi o carte, uzată şi zgâriată, împreună cu un bilet de la. Slujnică, în care îşi cerea scuze că durase atât de mult să găsească jurnalul. Eleanor răsfoi nerăbdătoare paginile şi privi scrisul delicat al unei femei care era moartă de mult. Inima i se strânse când se gândi că tânăra şi frumoasa Lady Pricilla fusese ucisă când se afla la un pas de a începe o nouă viaţă alături de iubitul ei… Şi de ce? Cu siguranţă în cartea aceea se aflau toate răspunsurile.

Bucătăreasa dădu buzna înăuntru, cu o farfurie în mână.

— V-am adus micul dejun, doamnă. Dimineaţă frumoasă!

Se auziră zgârieturi la uşă – bucătăreasa oftă şi se duse să deschidă.

Lizzie sări înăuntru, exuberantă şi plină de energie.

— Doamna va scoate câinele la plimbare? întrebă bucătăreasa.

— Se pare că nu am de ales. Eleanor lăsă deoparte jurnalul şi începu să mănânce. Spune-i lui Beth că mă duc în Green Park. Am nevoie să mă însoţească, şi adu-mi, te rog, săculeţul cu broderia, îmi place să cos cât o aştept pe Lizzie se termine cu zbenguiala.

Capitolul 29

— Eşti cea mai norocoasă fată despre care am auzit vreodată.

Horatia se întoarse din drumul ei şi i se alătură lui Eleanor în timp ce aceasta îşi făcea plimbarea prin Green Park – cu Lizzie ţopăind fericită alături de ea şi cu Beth mergând în urma ei şi plângându-se neîncetat de pantofii. Era o zi minunată.

— Sunt, nu-i aşa?

Soarele strălucea, iar Eleanor purta unul dintre costumele noi pe care i le cumpărase Remington şi abia dacă reuşea să nu afişeze un zâmbet larg, total necaracteristic unei doamne.

Noaptea trecută… noaptea trecută fusese întruparea vie a celui mai secret vis al ei. Fusese sărbătorită de cei mai de seamă oameni ai Londrei, dansase şi primise complimente, apoi la ora două noaptea fusese condusă acasă de cel mai frumos bărbat din lume, care făcuse dragoste cu ea în cel mai tandru mod posibil – şi, chiar mai important, avuseseră o conversaţie minunată. Nu existase niciun cuvânt aspru între ei – ba dimpotrivă.

În acel moment, Eleanor făcea reverenţe şi zâmbea tuturor oamenilor pe lângă care trecea, pe care-i cunoscuse cu o noapte înainte – şi până şi Horatia i se părea o

companie plăcută şi încântătoare.

— Când am auzit că verişoara ducesei s-a dat drept ea, i-am spus lui Huie, adică soţului meu, Lord Huward, i-am spus: „Fata va fi evitată de toată lumea din înalta societate, iar Excelenţa Sa o s-o trimită în exil”. Şi i-am zis: „Huie, deliciosul acela de domn Knight i-a făcut curte şi acum s-a căsătorit cu ea, aşa că trebuie *să fie extrem de furios.*” I-am mai zis: „Omul acela are un aer periculos, şi n-aş fi surprinsă dacă domnişoara de Lacy ar fi găsită moartă într-o zi”. Ei bine, Huie a fost de acord cu mine, dar crede-mă, Eleanor – pot să-ţi spun Eleanor, nu-i aşa?

Eleanor ar fi vrut să se mai gândească la asta, dar Horatia nici măcar nu mai aşteptă să primească permisiunea ei.

— Eleanor, aseară i-ai demonstrat lui Huie că s-a înşelat amarnic. Ducesa încă te iubeşte, societatea te iubeşte şi deliciosul acela de domn Knight te iubeşte. Se simţea invidia din tonul vocii ei. Cum ai reuşit?

— Presupun că sunt norocoasă.

Extrem de norocoasă. Se îndreptau spre foişor. Acolo, Beth putea merge să stea de vorbă cu celelalte slujnice, Lizzie putea alerga după iepuri, iar Eleanor putea sta liniştită la soare şi să lucreze la broderie, visând la Remington.

— Presupun. Horatia coborî vocea. Cum rămâne cu mama ta vitregă? Îngrozitoarea Lady Shapster? Ea e cea care a spus tuturor că tu – nu ducesa – te-ai căsătorit cu domnul Knight şi a zis lucruri îngrozitoare despre tine. Ce să facem în legătură cu ea?

„Ce să facem? Noi?”

— Lady Shapster nu reprezintă o problemă pentru mine, zise Eleanor.

— Nu, cred că nu. Lady Georgianna a fost destul de clară aseară când a spus că şi-ar dori ca Lady Shapster să dispară de pe faţa pământului, şi cred că toată lumea e de

aceeaşi părere. Eu i-am zis lui Huie: „Lady Shapster a întrecut orice limită a bunului-simţ în persecutarea lui Eleanor şi o să-şi primească pedeapsa bine-meritată, o să vezi!”

Horatia încuviinţă din cap energic, şi buclele perfecte i se agitară.

— Cred că a primit-o deja.

Seara trecută, Eleanor dansase cu Remington, chiar sub privirea plină de ciudă şi de gelozie a lui Lady Shapster. Femeia se afunda în ură şi n-ar fi mai putut face nimic ca să-şi salveze reputaţia. Şi oricum trebuia să se întoarcă la tatăl lui Eleanor şi să trăiască în aceeaşi casă cu el – ca victimă a propriei cruzimi şi prizonieră a indiferentei lui.

— Presupun că ai dreptate, zise Horatia. Dar mi se pare foarte nedrept că s-ar putea să scape cu…

Din spatele lor se auzi vocea lui Beth:

— Scuzaţi-mă, doamnă Knight, dar uitaţi-o pe vrăjitoarea aia bătrână… se îndreaptă spre noi ca o corabie spre mal.

— Văd, Beth.

Lady Shapster purta o rochie argintie de plimbare şi o mantie groasă. Avea părul auriu descoperit, cu excepţia unei pene mari, albastre, care îi flutura în vânt. Arăta minunat şi părea de-a dreptul letală. Toată sfidarea curajoasă a lui Eleanor dispăru ca prin farmec. Ar fi vrut să se transforme într-o ţestoasă şi să-şi ascundă capul.

Horatia o prinse de braţ pe Eleanor.

— Vrei să o luăm pe partea cealaltă şi să ne prefacem că n-am văzut-o?

— Nu.

Nu. Eleanor petrecuse mult prea mulţi ani ascunzându-se Lady Shapster. Femeia nu avea să o mă învingă vreodată.

Lady Shapster se propti pe cărare, fix în faţa lui Eleanor. Lizzie începu să mârâie. Eleanor îşi strecură

degetele sub zgarda lui Lizzie.

— Şezi!

Ochii febrili ai lui Lady Shapster o ignorară pe Horatia… şi pe Beth… şi chiar şi pe câine… Sclipeau cu răutate în direcţia lui Eleanor… O privea numai şi numai pe Eleanor.

— Crezi că ai reuşit să-ţi îndeplineşti absolut toate dorinţele. Dar, te asigur, când lumea va afla că domnul Knight ţi-a lăsat ţie toată averea sa, toţi se vor îndepărta de tine – aşa cum trebuie să facă oamenii cumsecade.

Lizzie mârâi din nou şi se repezi spre ea. Eleanor o ţinu cu greu. Lady Shapster dădu cu piciorul spre Lizzie.

— Ţine căţeaua aia periculoasă departe de mine.

Peste măsură de furioasă, Eleanor se răsti:

— Să nu dai cu piciorul în câinele meu.

— A, deci acum eşti curajoasă. Crezi că m-ai învins. Stai să vezi când o să spun mulţimii cine eşti cu adevărat. Eu am încercat să-l previn pe tatăl tău de tendinţele tale criminale. El n-a vrut să mă asculte, dar acum mă vor asculta toţi ceilalţi. Să-ţi fie ruşine! Lady Shapster se îndepărtă de parcă n-ar fi putut suporta să stea prea aproape de Eleanor. Să-ţi omori soţul ca să-i iei averea…

Horaţia icni suficient de tare cât să sperie păsările din copaci.

Eleanor simţi cum i se scurgea tot sângele din cap şi cum începură să-i ţiuie urechile.

— Ce vrei să spui?

— De parcă n-ai şti. Crezi că n-o să fie nimeni suspicios că *s-a întâmplat* ca o căruţă scăpată de sub control să fie în faţa biroului avocatului chiar când ieşea de-acolo domnul Knight, după ce şi-a schimbat testamentul în favoarea ta?

— Domnul Knight e mort? strigă Horatia.

— O, Doamne! exclamă Beth.

Eleanor observă distantă cum îi tremurau mâinile. Îi

zvâcnea capul. Remington… mort? *Mort?* Dar tocmai făcuse dragoste cu ea, noaptea trecută. Îl văzuse chiar în dimineaţa aceea, când o sărutase de rămas-bun. Bărbatul acela periculos nu putea fi mort. Nu, nu putea sa fie mort.

Asta era încercarea lui Lady Shapster de a se răzbuna – trebuia să fie.

— Minţi.

— Mint. Lady Shapster râse încet şi prelung. Bună glumă, venind din partea ta. Nu puteai să mai aştepţi înainte să pui să fie ucis? Ai urât atât de mult atingerea lui încât n-ai mai suportat să se mai urce pe tine nici măcar o dată?

Eleanor nici nu conştientiză cum se întâmplă. Într-o clipă simţea că era pe punctul să leşine, iar în clipa următoare o ustura palma şi se uita la urma lăsată de mâna ei pe obrazul lui Lady Shapster.

Horatia le privea cu gura căscată.

Lady Shapster se holba la Eleanor, de parcă n-ar fi mai văzut-o niciodată.

Lizzie, care se eliberă din strânsoarea lui Eleanor, sări direct la fusta lui Lady Shapster, îşi înfipse colţii în ea… trase şi sfâşie bumbacul frumos şi uşor, până la talia înaltă.

Şocul care o lăsase aproape paralizată pe Lady Shapster dispăru, şi femeia începu să ţipe:

— Eleanor! Era exact acelaşi ton pe care-l folosise şi-n vremurile teribile, de demult, când o făcea pe Eleanor să plângă îngrozitor.

Însă de data asta ea nu se lăsă intimidată. Veni în faţa mamei ei vitrege, extrem de aproape de ea.

— O să te fac să-ţi pară rău dacă aflu că m-ai minţit în legătură cu asta. Şi ar fi bine să minţi.

Se întoarse brusc şi se depărtă în grabă – aproape că alerga, mânată de nevoia de a-l vedea… de al găsi pe Remington.

Lizzie o urma, ţinând pasul cu ea, în stilul ei câinesc.

O lăsă în urmă pe Beth, care alerga şi plângea – când din cauza morţii stăpânului ei, când din cauza faptului că o dureau picioarele de la pantofi.

„Nu-i adevărat. E o minciună. Nu e adevărat.” Eleanor repeta cuvintele acelea iar şi iar, de parcă asta le-ar fi făcut să fie adevărate. Remington nu putea fi mort. Lumea fusese pustie înainte să apară el – nu existaseră niciun loc şi niciun om pentru ea. Îşi găsise casa şi iubirea în fiinţa unui singur om – Dumnezeu nu putea să fie atât de crud încât să-i despartă înainte ca ea să apuce măcar să-i împărtăşească ce simţea!

Ajunse în stradă şi se uită în toate părţile după o cabrioletă sau o trăsură de închiriat. Ca printr-o minune, apăru o trăsură frumoasă, de care stăteau agăţaţi doi lachei. Vizitiul îşi ridică pălăria şi o întrebă:

— Să văd duc undeva, doamnă?

Deschise uşa. O urcă pe Lizzie.

— La Berkley Square, imediat. Urcă în interiorul slab luminat – ferestrele erau acoperite cu pânză se aşeză pe scaun şi aşteptă ca Beth să o prindă din urmă.

Se întâmplară patru lucruri în acelaşi timp.

Portiera se trânti şi se închise.

Trăsura porni cu o smucitură.

Câinele mârâi, încet şi ameninţător.

Şi Eleanor observă că nu era singură.

— În locul tău, mi-aş ţine câinele sub control. N-aş vrea să-mi pătez scaunele de catifea cu sângele lui. Domnul înalt, slab şi îmbrăcat în haine demodate îi aruncă un zâmbet dispreţuitor. Se pare că ai o slăbiciune regretabilă pentru corcituri, nu-i aşa?

Se uită prin trăsură, la bancheta de vizavi de ea.

— Lord… Fanthorpe? Lizzie începuse să mârâie şi mai tare, iar Eleanor o prinse de zgardă, chiar când se repezi spre el. Ce cauţi aici?

— Soţul tău nu e mort de fapt, draga mea, zise Lord

Fanthorpe. Dar va fi.

Eleanor înţelese imediat. Înţelese totul şi simţi cum îi îngheţa sângele în vene. Se uită spre portieră.

Bătrânul lovi atât de tare cu bastonul bancheta albastră de catifea, încât ea se dădu înapoi, ferindu-se.

— M-am chinuit foarte mult să te prind. Să nu-ţi imaginezi că o să-ţi dau drumul atât de uşor.

Lizzie deja mârâia încontinuu şi pieptul îi vibra sub mâna lui Eleanor.

— Remington e viu?

Da, cât se poate de viu, şi o să-mi facă plăcere să-l omor.

Eleanor strânse şi mai tare zgarda câinelui – avea palma alunecoasă de la transpiraţie.

— Tu... tu ai ucis-o pe Lady Pricilla?

Îşi ţinu răsuflarea, sperând că el avea să nege.

— Din exact acelaşi motiv pentru care o să te omor şi pe tine,

— Să mă omori... pe mine? Eleanor îşi umezi buzele. Trăsura gonea prin Londra şi se îndrepta spre ieşirea din oraş. De ce?

— La fel ca Pricilla, habar n-ai ce e cuviincios. N-ai niciun simţ al onoarei. La fel ca tine, Pricilla s-a împerecheat cu un om de rând. Începu să-şi frece degetele. Am găsit-o în grădină în noaptea aceea. Aş fi putut să dau alarma, să o opresc să fugă cu domnul Marchant, şi tatăl ei ar fi obligat-o să se căsătorească cu mine. Dar n-o mai voiam.

Oare Lord Fanthorpe delira? Oare îl înnebunise de tot pierderea iubitei sale logodnice?

— Nu puteai s-o omori. N-aveai niciun strop de sânge pe tine.

Omul flutură batista de mătase în semn de dispreţ.

— Prefer să o privesc ca pe o *execuţie* – şi, oricum, lacheii mei au fost cu mine. Ei au făcut treaba, şi încă

destul de bine.

Eleanor îşi aminti de ce doi lachei care stăteau agăţaţi de trăsură şi înghiţi în sec cu zgomot.

— Destul de bine?

— Înalta societate avea de învăţat o lecţie. Şi voiam să o înveţe bine. Era o trădătoare pentru noi, nobilii de pretutindeni. La fel ca tine. Îşi înălţă bărbia îngustă şi-şi subţie buzele într-un rânjet. Am încercat să te salvez în noaptea în care te-am cunoscut.

— Să mă salvezi? Îşi aminti imediat şi zise: Prin atacul asupra trăsurii.

— Oamenii mei aveau instrucţiuni clare să-l omoare pe Knight şi să te lase în pace pe tine. Dar Knight e un diavol cu bastonul acela.

— Da. Mintea-i zăbovi drăgăstos asupra bastonului lui Remington – arma pe care o purta cu el, pentru că părea inofensivă. Ai mai încercat o dată în ziua nunţii noastre.

— Ai dreptate! De obicei, nu sunt aşa ineficient, dar – se înroşi la faţă – nu prea dispun de fonduri, şi asasinii buni constă bani grei.

Lizzie stătea pe scaunul de lângă ea, uitându-se cu ochi mijiţi la Lord Fanthorpe – Eleanor se întrebă cum se făcea că un câine îi simţise răutatea când ea nu reuşise.

— Cum ar trebui să mă găsească Remington?

— E un tânăr inteligent. Un Marchant. Fanthorpe se aplecă uşor în faţă şi-i şopti: Vezi tu, eu ştiu cine e *cu adevărat* soţul tău.

O picătură de sudoare rece i se prelinse pe şira spinării.

— Cum?

— Tatăl lui avea părul negru şi era îndesat şi pistruiat – dar avea ochii ăia albaştri, anormal de deschişi la culoare – la fel ca ai lui Knight. Lord Fanthorpe se cutremură. Knight chiar credea că n-o să observ?

— De ce i-ar fi păsat? Nu ştia că *tu* eşti criminalul.

Lord Fanthorpe zâmbi, peste poate de încântat.

— Ador ironia situaţiei. Da, Remington va ajunge acolo în cele din urmă, îţi va găsi cadavrul şi va plânge deasupra lui. Dar n-o să mai fiu la fel de nesăbuit ca ultima oară. N-o să mă mai încred în lege pentru a face dreptate – o să-l omor şi pe el.

— O să-l omori chiar tu?

Bătrânul acela nu avea nicio şansă în faţa lui Remington. Lord Fanthorpe oftă adânc.

— Îmi dau seama că nu ai un titlu al tău, dar faci parte dintr-una dintre cele mai nobile familii din ţinut. Aminteşte-ţi, te rog, că un aristocrat adevărat nu se murdăreşte niciodată pe mâini cu sarcini ordinare.

Ea o mângâie pe Lizzie şi se gândi. Bătrânul acela voia să o omoare.

Dar parcă totuşi nu-i venea să creadă. Nu, Remington sigur avea să vină după ea.

Dar câinele reprezenta o problemă. Remington nu le putea apăra şi pe ea, şi pe Lizzie – iar căţeaua sigur nu ar fi stat cuminte deoparte. Şi îl ura deja pe Lord Fanthorpe. Cel mai probabil avea să încerce să-l muşte, şi acoliţii lui Fanthorpe nu aveau să manifeste vreo reţinere în a omorî un câine.

Cu o mână în continuare pe Lizzie, Eleanor îşi deschise săculeţul şi îşi scoase broderia.

— Unde e *acolo*?

Scoase acul lung şi ascuţit din pânză şi-l privi pe Lord Fanthorpe, care stătea vizavi de ea. Era bătrân şi duhnea a răutate.

— La reşedinţa de Lacy. Ar trebui să ajungem acolo cam într-o oră. Îşi sprijini capul de spătar – buzele lui rujate luaseră forma unui rânjet îngrozitor. Aveam nevoie de un loc prin apropiere, şi mi-a plăcut ideea de a vă ucide pe amândoi pe vechea moşie a lui Marchant.

Eleanor legă capătului firului într-un fel de mic lasou

şi-şi trecu bucla formată peste degete.

— Dar atunci n-o să fie Magnus învinuit pentru crime?

— Ba probabil că da. Lord Fanthorpe chicoti. La început, bătrânul duce de Magnus a crezut că Marchant era vinovatul. A fost minunat. L-a persecutat pe Marchant cât a putut de mult.

Eleanor se încordă – strânse tare zgarda câinelui.

— Dar se pare că actualul duce de Magnus l-a convins că altcineva a fost de vină.

Ea măsură din ochi distanţa până la uşă.

— Aşa că bătrânul duce l-a pus pe Magnus să-l găsească pe George Marchant şi să repare cumva nedreptatea comisă. Mi-a fost de mare ajutor să-l găsească pe Marchant la Boston. Cu aceeaşi voce îngrozitor de amuzantă, Lord Fanthorpe zise: Prostul ăla ridicol mi-a dat toate detaliile. Nu mi-a rămas decât să angajez nişte oameni care să-l omoare pe Marchant şi pe toată familia lui.

Cu toată forţa din braţ, Eleanor înfipse acul în dosul palmei lui Fanthorpe.

Omul urlă de durere.

Trase de fir şi eliberă acul.

Bătrânul îşi retrase mâna.

Căţeaua se repezi la el, dar Eleanor o împinse în uşă.

— Du-te acasă, îi şopti la ureche lui Lizzie, apoi o aruncă în stradă.

Eleanor auzi un scâncet când Lizzie se lovi de pământ.

Lord Fanthorpe o prinse imediat pe Eleanor şi o izbi cu spatele de banchetă.

Eleanor apucă acul şi, arcuindu-şi braţul, se repezi spre faţa bătrânului. Acul îi spintecă pielea de sub ochi.

Unul din lachei închise uşa, din exterior. Deschise apoi trapa şi strigă:

— Domnu’ meu, să ne-oprim pent’ câine?

— Nu. Lasă-l să plece. Stupefiat de atacul ei, Lord Fanthorpe îşi atinse tăietura, apoi se uită la degetele sale

pătate de sânge. Ochii lui erau fante de ură. Târâtură!

Vocea îi tremura de furie, şi ridică braţul să o lovească.

— N-o face! strigă ea. E o treabă ordinară.

Lord Fanthorpe zise, în timp ce lovi:

— O să fac o excepţie pentru tine.

*

— Remington, umblă vorba că ai fost ucis de o căruţă scăpată de sub control.

Clark stătea în uşa biroului lui, unde Remington se uita peste profiturile obţinute din transporturi.

— Nu m-am simţit niciodată mai bine, zise el. Apoi înţelese – era extrem de ciudat că Fanthorpe urma să plece din Anglia tocmai când începuse să circule un astfel de zvon. Un ghimpe de avertizare îi traversă şira spinării. Cine zice?

— Lady Huward strigă cât o ţin plămânii prin toată Londra că te-ai dus la avocatul tău să-ţi schimbi testamentul în favoarea doamnei Knight şi că apoi ai fost ucis, în mai puţin de o oră.

Neliniştea lui Remington începu să crească.

— E un zvon foarte detaliat. Unde e Lady Huward?

— *A fost* în Green Park. Acum e acasă, înconjurată de doamne, aproape leşinată din cauza şocului.

— În Green Park? Remington sări în picioare. Acolo se plimbă Eleanor. Zvonurile alea spun şi unde e Eleanor?

— Cred că a fost şi ea acolo.

— La dracu'!

Dacă ar fi fost acolo, Eleanor l-ar fi certat pentru că înjura. Draga de Eleanor – care-l sărutase atât de dulce de rămas-bun, chiar în acea dimineaţă. Strânsese tare din buze şi, pentru o clipă, crezuse că avea să-i spună că-l iubea.

Dar n-o făcuse.

Însă cu siguranţă o femeie ca ea nu s-ar fi dăruit atât de nestingherită dacă nu l-ar fi iubit. Poate că încă nu îşi dăduse nici ea seama. Sau poate se temea să rostească acele cuvinte. Dar totuşi era adevărat. N-avea cum să nu fie.

— Mă duc acasă, zise Remington. Vreau să mă asigur că Eleanor e în siguranţă.

— Henry, cheamă trăsura domnului Knight. Vin cu tine, Remington. Acesta din urmă ridică din sprâncene. În fond, am promis să-ţi păzesc spatele, în calitate de cavaler de onoare.

Remington încuviinţă din cap şi se grăbi spre uşa exterioară, cu Clark pufăind alături de el.

Fanthorpe trebuia să urce în acea zi la bordul vasului care părăsea Anglia. Trebuia să fie acolo, chiar în acel moment.

Dar dacă era nebun de-adevăratelea? Eleanor semăna foarte mult cu Lady Pricilla. Dacă Fanthorpe voia să o distrugă pe Eleanor?

Sau, dacă nu era nebun, dar cunoştea adevărata identitate a lui Remington? Oare ar fi putut să o includă şi pe ea în înverşunarea lui de a şterge de pe faţa pământului întreaga familie Marchant?

Şi, dacă era la bordul vasului, dar angajase pe cineva să facă asta pentru el? Trăsura opri chiar în clipa în care ei coborau scările.

— Acasă, strigă Remington. Grăbeşte-te!

— De obicei merge cineva cu ea, când iese la plimbare? întrebă Clark când săriră înăuntru,

— Camerista ei. Şi câinele. Nu-mi place treaba asta. Zvonul este ostentativ de fals – e atât de uşor de demonstrat că nu-i nimic adevărat... Iar Horatia e o prostănacă – nu cred că l-ar fi putut inventa ea. Cred că aşa i-a spus cineva.

Lui Remington îi tremurau mâinile în vreme ce îşi plimba degetele pe baston. Ţinea şi un cuţit ascuns în trăsură – îl scoase şi-şi trecu degetele peste lama de douăzeci şi trei de centimetri. Era tăioasă şi concepută pentru a tăia… îşi prinse de braţ teaca de piele a cuţitului. „Oare John nu putea conduce mai repede? Nu m-am gândit că o să se ducă după ea.”

— Fanthorpe, zise Clark. Desigur.

*

Restul drumului spre casă fu străbătut în tăcere, iar acasă îi întâmpină o atmosferă mohorâtă.

Beth plângea într-un scaun în foaier.

Bridgeport stătea în picioare şi-şi frământa mâinile. Imediat ce-l zări, anunţă:

— Doamna a dispărut.

— Cu tot cu Lizzie…

Beth tremura şi avea ochii roşii şi umflaţi. Remington deveni rece ca gheaţa. Mintea începu să-i lucreze frenetic, aşa cum se întâmpla mereu în situaţii de criză – gândea limpede şi calm.

— Acum cât timp a fost răpită?

Beth înghiţi în sec şi zise cu voce răguşită:

— Acu’ o oră, domnule. Aşa cum în aţi instruit, am ţipat şi am ţipat, dar trăsura gonea atât de repede, că n-a putut-o opri nimeni.

Aveau un avans de o oră – dar într-o trăsură.

— Bridgeport, adu-mi calul. Clark, urmează-mă cu ajutoare. Clark încuviinţă din cap.

— Dar încotro?

Remington ştia exact unde se ducea.

— La reşedinţa de Lacy, la ruinele casei vechi de pe moşie. Şi, Clark, pentru numele lui Dumnezeu, grăbeşte-te!

Capitolul 30

Remington gonea prin traficul londonez. Pietonii strigau înjurături şi se grăbeau să se ferească din calea lui. Vehiculele se dădeau la o parte. Dar tot nu putea înainta îndeajuns de repede.

Era cuprins de groază. Oare avea să ajungă la timp la Eleanor? Fanthorpe mai omorâse şi înainte – şi ar fi omorât-o pe Eleanor dintr-o plăcere bolnavă, doar pentru că era a lui Remington.

Lăsă în urmă periferia oraşului. Pe drum deschis, îşi lăsă calul în voie, iar el se aplecă în faţă – galopa atât de repede, că vântul îi făcea ochii să-i lăcrimeze.

Un lătrat scurt îl opri brusc.

Lizzie stătea la marginea drumului – avea o expresie pe care el n-o mai văzuse niciodată. Ochii roşii îi străluceau, avea buzele ridicate într-un mârâit ameninţător şi se uita la el de parcă îi cerea să îndrepte lucrurile.

— O s-o salvez, fetiţo, zise el. Promit.

Galopă înainte – în urma sa, putea auzi un lătrat plin de reproş, care se estompa cu fiecare pas. Nu o putea lua pe cal pe Lizzie, aşa că aceasta îl urma pe cât de repede putea alerga, cu picioarele şchiopătându-i.

Eleanor avusese dreptate. Lizzie era o căţeluşă curajoasă şi avea să fie bine. Sau ar fi fost bine să fie, pentru că Eleanor l-ar omorî dacă ar păţi ceva căţeaua aceea…

L-ar omorî.

Trecu înnegurat de ghereta de la intrarea pe moşia de Lacy şi îşi continuă drumul pe o potecă veche şi estompată, care dusese cândva la intrarea în casa tatălui său. Remington mai venise acolo o dată, imediat după ce ajunsese în Anglia – într-un pelerinaj al amărăciunii. Stătuse între copacii care separau aleea de intrare şi privise ruinele casei. Crescuse iederă peste dărâmăturile de cărămidă, iar

păsările îşi construiseră cuiburi în hornurile răsturnate. Urase dintotdeauna pe toţi cei născuţi în familia de Lacy şi jurase răzbunare pe mormântul surorii lui.

Iar în acel moment se grăbea să salveze o de Lacy – pe femeia care-i vindecase sufletul rănit.

— Grăbeşte-te, îi şopti armăsarului. Grăbeşte-te! Îşi croi drum de-a lungul aleii, printre copaci, continuând după urmele proaspete lăsate în iarbă de roţi.

Când luă ultima curbă spre casă, văzu trăsura stând în faţa ruinelor treptelor de la intrare – era ca şi când moartea însăşi venise în vizită. Îl văzu acolo pe Fanthorpe, îmbrăcat în hainele lui de modă veche şi stridente, sprijinindu-se de trăsură şi atent la orice mişcare. Văzu şase oameni, îmbrăcaţi ca nişte lachei – în costume albastre de satin –, dar care arătau mai degrabă a cuţitari. Stăteau în cerc în jurul… lui Eleanor.

Remington ajunsese la timp.

Arăta minunat, învăluită în lumina difuză a soarelui – era proaspătă şi voioasă… Şi o iubea atât de mult, încât nici nu îndrăznea să se gândească la eşec. Muriseră deja două femei din cauza răutăţii lui Fanthorpe. Remington nu-i putea permite să o ia şi pe Eleanor.

Încetinea calul încă înainte ca Fanthorpe să îndrepte pistolul spre el.

— Dă-te jos, domnule Marchant, strigă Fanthorpe. Sau te împuşc chiar acum.

O privire cercetătoare îi dezvălui faptul că faţa lui Eleanor se lumină imediat ce îl văzu. Bestiile alea care o înconjurau ţineau în mână bâte – dar ea părea minunat de inconştientă de pericol, îi păsa numai de el.

Remington măsură din ochi distanţa dintre Fanthorpe şi acoliţii săi. Era probabil de vreo doisprezece metri. Poate că Fanthorpe nu voia să-şi murdărească hainele de sânge – sau poate nu avea încredere că ticăloşii ăia aveau să se oprească, odată porniţi.

Remington înaintă până la jumătatea distanţei dintre bătrân şi Eleanor.

— Le-am spus că o să vii după mine, îi strigă Eleanor. I-am avertizat.

— Mă bucur că ai atât de multă încredere în mine, îi răspunse el.

Din păcate, el nu fusese la fel de sigur – ci speriat de moarte.

Încă mai era speriat de moarte. Oamenii lui Fanthorpe erau periculoşi şi mohorâţi – scursuri al societăţii, care nu aveau nimic de pierdut.

Ba, mai rău, ceva îl făcuse pe Fanthorpe să-şi piardă acel rânjet încrezător, care de obicei îi însoţea fiecare mişcare. Obrajii lui aveau o nuanţă ciudată de roşu. Avea o zgârietură sub ochi – adâncă, roşie şi încreţită. Se lăsa greu în baston, şi îi tremura mâna cu care ţinea pistolul.

— Ai ajuns mai repede decât mă aşteptam… Marchant.

La dracu’. Ştia cine era.

Nu-i plăcea deloc expresia de pe chipul lui Fanthorpe. Oamenii care se simţeau încolţiţi apăsau pe trăgaci frenetic şi nechibzuit – iar asta ar fi putut duce la un masacru. Întreaga situaţie era la fel de periculoasă ca un butoi de pulbere pe o fregată în flăcări.

Remington îi zise pe un ton calm:

— Pierzi vaporul, milord.

— Căpitanul o să mă aştepte. *Sunt* contele de Fanthorpe.

— Poate n-ai aflat… Remington descălecă fără grabă… Fluxul nu aşteaptă pe nimeni.

— Atunci, voi lua alt vas. Vocea lui Fanthorpe nu mai era liniştită şi rece, ci tăioasă şi subţire. Ţi-ai adus cu tine bastonul, Marchant?

— Nu. De ce? întrebă el, de parcă n-ar fi ştiut.

— A trebuit să angajez oameni noi după ce l-ai folosit

ultima oară. Fanthorpe flutură pistolul spre cercul de oameni. Ia du-te până acolo. O să fie înduioşător. Vei putea muri în braţele iubitei tale.

Remington se apropie de cerc, apucând cuţitul pe care-l avea ascuns în mânecă.

Un cuţitar cu ochii reci îşi lovi palma cu bâta şi se uită la Remington cu plăcere. Zise apoi, vorbind în colţul gurii:

— Domnu' meu, ăsta-i mai mare. O să te mai coste încă zece lire.

Eleanor zise atunci, cu voce calmă:

— V-am zis deja. Lord Fanthorpe nu are bani. N-o să fiţi plătiţi. N-o să plătească pe niciunul dintre voi.

Remington îi recunoscu tactica. Eleanor ieşea din necazuri cu vorba bună, şi asta încerca să facă şi în acel moment. Îi încetinise pe nemernici – nu era o idee rea dar Remington bănuia că oamenii aceia ar fi dus treaba la bun sfârşit doar din plăcere şi apoi ar fi trecut la Fanthorpe, până-şi *primeau* banii.

Cu toate acestea, Fanthorpe părea chinuit de cuvintele ei când zise:

— Ţi-am spus să taci.

Remington observă vânătaia care-i întuneca obrazul şi pata de sânge de sub nasul ei umflat. Fanthorpe era de vină.

Remington îi întâlni privirea, aruncă o ocheadă rapidă spre cal şi îi zise din priviri: „Fugi când o să se ivească ocazia".

Ea încuviinţă din cap – seninătatea aceea pe care o admirase la ea nu dispăruse. După care întinse braţele şi zise, pe un ton dulce şi rezonabil:

— De ce credeţi că pleacă azi cu vaporul Lord Fanthorpe? De ce credeţi că vrea să tac? Fuge de datorii.

Fanthorpe ajunse la capătul răbdării şi izbucni:

— Târâtură!

Pistolul se mişcă dinspre Remington către Eleanor. Ea

se aruncă la pământ. Remington îşi eliberă cuţitul de pe mânecă cu o mişcare rapidă şi înfipse lama strălucitoare în braţul nemernicului care mânuia bâta.

Şi iadul se dezlănţui.

Cuţitarii se năpustiră asupra lui Remington, clătinând bâtele. Şansele nu erau în favoarea lui, de vreme ce nu avea bastonul cu el – de fapt, era de-a dreptul imposibil să câştige dar, cu toate astea, se luptă cu înverşunare şi chiar reuşi să-i taie pe câţiva dintre ei, înainte să fie depăşit numeric. O bâtă îi crăpă craniul, îi smulseră cuţitul din mână şi-l prinseră de braţe. Înainte să primească prima lovitură, o văzu pe Eleanor alergând spre cal.

— Prindeţi-o! urlă Fanthorpe, fluturând pistolul.

Unul dintre bărbaţi se desprinse din grup şi alergă după ea. Ea se opri şi-şi ridică fusta până la talie.

Bărbaţii încremeniră. *Toţi* încremeniră şi rămaseră să se uite la imaginea picioarelor ei lungi şi goale şi la fundul ei curbat care strălucea în lumina soarelui.

Lui Remington i se uscă gura. Voia să-i omoare pe ceilalţi bărbaţi pentru că se holbau, dar nici el nu-şi putea dezlipi privirea de la ea.

Eleanor alergă spre cal, încălecă şi galopă direct spre Fanthorpe. Bătrânul se împletici şi urcă înapoi pe treptele trăsurii.

În ultima clipă însă, ea întoarse calul şi se îndreptă spre drum.

Fanthorpe coborî împiedicat, îndreptă pistolul spre spatele ei şi apăsă pe trăgaci.

— Târâtură! ţipă el.

Ea călări mai departe, neatinsă de glonţ.

Revenindu-şi din paralizia temporară, bătăuşii începură să lovească cu bâtele. Remington îşi simţi o coastă rupându-se. Plămânii i se goliră de aer. Îl lovi între picioare pe unul dintre bărbaţi, îşi eliberă o mână şi ridică o bâtă căzută, cu care se apără. Dar ducea o luptă deja

pierdută. Îl aştepta o moarte lentă şi dureroasă, totuşi, îi veni în minte gândul că ultima lui amintire avea să fie cu Eleanor galopând nebuneşte, cu fusta ridicată foarte sus.

Atacatorii îl prinseră din nou de braţe şi începură să-l atace cu pumnii – făceau cu schimbul şi strigau urale, de parcă ar fi fost la un meci de box. Fiecare strigăt era întărit de o altă lovitură – de o altă durere. Simţi cum i se sparse nasul… apoi buzele, de dinţi – apoi simţi gustul sângelui. Sunetul bucuriei lor creştea cu fiecare lovitură – bestiile îşi savurau treaba.

Dintr-odată, toate strigătele încetară.

Remington auzi o bubuitură. Simţi cum se cutremura pământul. Se uită în sus – abia putea vedea la cât de umflaţi avea ochii – şi văzu cum ticăloşii ăia înarmaţi cu măciuci se întorceau şi se holbau îngroziţi.

Eleanor galopa cu toată furia iadului, drept spre ei… clătinând o creangă zdravănă şi strigând cuvinte mult mai necuviincioase decât *naiba…*

Bărbaţii îi dădură drumul.

Remington căzu la pământ gemând.

Ticăloşii se împrăştiară, fugind să se ascundă.

Ea îi urmări călare pe armăsarul imens al lui Remington – ca o zeiţă răzbunătoare.

Remington se ridică, clătinându-se.

Fanthorpe. Cum rămânea cu Fanthorpe? Unde era?

Aruncă o privire rapidă şi-l văzu pe bătrânul nobil ghemuit în uşa trăsurii. Pe umăr avea o puşcă.

Era îndreptată spre Eleanor.

Remington strigă o avertizare.

Ea nu-l auzi.

El începu să alerge.

Dar, deşi alerga cu paşi mari, deşi inima îi bătea nebuneşte, nu avea să poată ajunge la el în timp util. Nu avea viteza necesară. Nu avea îndeajuns de mult timp.

Fanthorpe avea să o omoare.

Când răsună împuşcătura, Remington tresări de parcă glonţul l-ar fi lovit şi pe el.

— Eleanor. Îi venea să se prăbuşească de durere. O, Doamne, Eleanor!

Dar Eleanor era încă în şa, folosind creanga ca să-i pună pe fugă pe ticăloşi – cu un zâmbet necruţător pe chip.

Iar Fanthorpe se prăbuşea – se rostogolea din trăsură, şi-i ţâşnea sânge dintr-o rană în piept.

Cuprins de groază, Remington se uită în jur după acea nouă ameninţare.

Pe alee se afla Magnus, călare pe calul său, cu o puşcă fumegândă în mâini şi cu o expresie letală pe chip. Se uită la Remington şi zise, cu voce extrem de rece:

— A omorât-o şi pe sora mea.

În sfârşit, dreptatea îl ajunsese din urmă pe Lord Fanthorpe.

În urma lui, veneau la galop Madeline şi Gabriel, iar în spatele lor erau Dickie Driscoll şi Clark. Cu toţii îi urmau exemplul lui Eleanor şi-i urmăreau neîndurător pe oamenii lui Fanthorpe. Remington se opri brusc. Era rănit şi furios.

— Eleanor! strigă el.

Ea se opri imediat din urmărirea-i înverşunată şi veni lângă el. Descălecă şi-l cuprinse de talie, ca să-l sprijine.

— O, nu! Uite-te la tine. Ochii ei minunaţi erau îngroziţi când îi privea chipul, iar degetele-i blânde îi mângâiau fruntea. Bietul meu Remington… Cât de rău te-au rănit?

— Lasă asta! zise el şi se încruntă la ea. Ce ţi-a venit să-ţi arăţi picioarele bărbaţilor ălora?

Se uita la el şi clipea de uimire, de parcă *el* ar fi fost cel nebun.

— Nu te-ai prins? Am încercat să le distrag atenţia ca să ai ocazia să te lupţi pentru a te elibera.

— Cum naiba te aşteptai să mă lupt? replică el cu glas strident. Eram prea ocupat să mă uit la fundul tău!

— Nu spune *naiba!* îl repezi ea. Şi, în plus, l-ai mai văzut.

— Când n-o să mă mai uit, să chemi groparul, că înseamnă că o să fiu mort.

În clipa aceea ţipa la ea.

Ţipă şi ea la el:

— Data viitoare când te mai bate cineva de-ţi sar capacele, o să-i las să termine treaba.

— Asta e altceva. De ce naiba te-ai întors? Trebuia să…

— Să plec la galop şi să-i las să te omoare? Doar pentru că eşti al naibii de prost?

— Nu spune *naibii,* o imită el.

— O să zic ce vreau. Sunt soţia ta, şi te iubesc, şi… te-au rănit. Toată furia îi dispăru. Se uită în jos, de parcă s-ar fi simţit vinovată, şi şopti: N-am vrut să spun asta.

Şi lui îi dispăru, dintr-odată, toată durerea. Îşi strecură mâna în jurul taliei ei şi o întrebă:

— N-ai vrut să-mi spui că mă iubeşti?

— Mă gândeam că n-o să mă crezi. Îi aşeză lavaliera zdrenţuită şi mânjită de sânge. Crezi că m-am căsătorit cu tine pentru bani.

— Ba nu, nu cred asta.

Eleanor se uită în sus şi păru de-a dreptul indignată.

— Dar aşa ai zis.

— Am spus multe prostii. Îşi lipi trupul de al ei, dar nu foarte strâns – pentru că vânătăile lui îşi făcură imediat cunoscută prezenţa. Spun prostii, asta fac când mă îndrăgostesc de cea mai minunată femeie din lume.

Ea îl cercetă serioasă, şi, pentru o clipă, Remington se întrebă dacă nu cumva făcuse o greşeală prostească. Oare exista vreo normă de etichetă englezească despre cum să-i spui soţiei tale că o iubeşti?

Oare ea nu vorbise serios? Nu-l iubea?

Apoi ochii ei se luminară la fel ca răsăritul soarelui.

— Mă iubeşti?

Remington răsuflă uşurat, apoi zise:

— Mai ştii şi altă femeie pentru care m-aş lăsa bătut în halul ăsta? Îi dădu părul la o parte de pe frunte. Te iubesc. Mă faci să mă simt complet.

Eleanor îşi strecură braţele în jurul gâtului lui şi încercă să-l sărute. Dar avea buzele umflate – şi un ochi atât de tumefiat, că nu-l mai putea deschide.

Îşi lipi uşor buzele de fruntea lui.

— Bietul meu soţ drag, trebuie să te ducem acasă.

Se uită în sus şi constată că erau înconjuraţi de un cerc de călăreţi, care-i priveau, fără nici cea mai mică urmă de discreţie.

Magnus, Gabriel, Madeline, Clark şi Dickie îi cercetau de parcă ar fi fost prizonieri.

Remington arătă cu degetul spre ticăloşii strânşi grămadă undeva în apropiere.

— I-aţi prins pe toţi?

— Câţi erau? întrebă Gabriel.

— Şase, răspunse Eleanor.

Magnus păru dezgustat.

— Am prins doar cinci.

Cu accentul său scoţian pronunţat, Dickie Driscoll zise:

— Nu cred că trebuie să ne facem griji pentru al şaselea. Făcu un semn din cap spre alee.

Lizzie venea spre ei, cu o bucată mare şi zdrenţuită de satin albastru în dinţi. Se apropie de Remington şi etală ofranda la picioarele lui, apoi se aşeză şi începu să dea din coadă, împrăştiind pământ.

Eleanor râse tare.

Remington făcu tot posibilul să nu râdă – pentru că era un gest prea dureros. De fapt, odată ce trecuse toată agitaţia, simţea durere în tot corpul.

— Bravo!

Coborî într-un genunchi ca să-i scarpine urechile lui Lizzie. De parcă ar fi ştiut ce gândea, căţeluşa îl împinse zdravăn şi se uită în sus la Eleanor.

Remington înţelegea o aluzie când era cazul. Se uită şi el în sus la Eleanor – cu aceeaşi adoraţie cu care o privea şi câinele.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Păi, suntem deja căsătoriţi.

Ea zâmbea larg şi nu-l lua deloc în serios.

— Vreau s-o facem cum se cuvine. Vreau să mă căsătoresc cu tine la biserică, cu inelul mamei mele şi ştiind foarte bine cine eşti. Îi întinse mâna, cu degetele murdare de sânge. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Madeline suspină înăbuşit.

Gabriel o trase în braţele lui, cu tandreţe.

Cu o voce plină de dezgust, Magnus zise:

— O, pentru numele lui Dumnezeu!

Atunci Eleanor înţelese că Remington vorbea serios. Îl luă de mână şi îngenunche lângă el. Zise apoi, privindu-l în ochi:

— Dragul meu Remington, aş fi onorată să mă căsătoresc cu tine.

— Mulţumesc. Bun. Remington încercă să pară foarte încântat, când, de fapt, simţea că se învârtea pământul cu el. Mă tem că o să leşin.

Epilog

— Partea *mea* preferată din întreaga încăierare a fost atunci când Remington a leşinat ca o fătucă.

Jos în foaier, ducele de Magnus îşi plesni genunchiul şi izbucni în hohote de râs. Gabriel îşi duse mâna la frunte şi se prefăcu a se va prăbuşi, iar ceilalţi bărbaţi izbucniră şi ei

în râs.

Remington o mângâia pe cap pe Lizzie, care-l adora, şi aştepta să se domolească hohotele de râs. Zise apoi, cu un zâmbet superior:

— Eşti doar invidios că eu am călătorit în trăsură, cu capul ghemuit în braţele doamnelor.

Bărbaţii râseră din nou şi-l bătură pe spate cu afecţiune.

Enervată, Eleanor se întoarse spre doamnele adunate în balconul de la etaj al casei lui Magnus din Sussex.

— Ascultaţi-i şi voi. Râd ca nebunii. Nu ştiu că a primit o lovitură puternică în cap şi că era să moară?

— Să recunoască asta ar însemna să dea dovadă de compasiune. Madeline îi flutură din mână. Compasiunea nu e bărbătească.

— Sunt bărbaţi, la ce te aşteptai? La logică?

Lady Gertrude arăta minunat în rochia ei verde de satin şi era îmbujorată de entuziasm.

— Eu cred că sunt doar agitaţi. Ochii doamnei Oxnard trădau înţelepciune. Nu în fiecare zi organizezi o nuntă dublă pentru astfel de cupluri distinse.

Doamnele amuţiră şi cugetară la acel adevăr.

Magnus hotărâse că, dacă Eleanor şi Remington îşi puteau repeta jurămintele, voia să aibă şi el ocazia să o conducă pe fiica lui la altar – iar astfel o singură nuntă se transformase într-o nuntă dublă avându-i ca protagonişti pe Remington cu Eleanor şi pe Gabriel cu Madeline. Evenimentul urma să aibă loc peste o oră, la capela de pe moşia de Lacy.

Eleanor se uită la Madeline. Arăta minunat în rochia de muselină albastră, care-i evidenţia braţele graţioase şi pieptul generos. Eleanor purta o rochie asemănătoare, de culoare roz pal – doar că talia înaltă a rochiei îi masca burta uşor umflată.

— Arăţi minunat, zise Madeline, demonstrând încă o

dată faptul că verişoarele gândeau la fel. Te invidiez. Ai scăpat de greţurile matinale îngrozitoare. Îşi lipi mâna de abdomenul ei, încă plat. Ar fi îngrozitor să mi se facă rău în timpul ceremoniei.

Eleanor începu să râdă.

— Dar memorabil.

Copiii lor aveau să se nască la distanţă de două luni. Remington şi Gabriel erau convinşi că urmau să fie fete şi ziceau că o să le facă la fel de multe necazuri ca mamele lor.

Ca întotdeauna, bărbaţii se înşelau.

Eleanor deveni brusc copleşită de emoţie şi o îmbrăţişă pe Madeline.

— Acum opt ani, când m-ai primit la tine, cine-ar fi crezut că vom ajunge aici?

Organizarea nunţii propuse de Remington durase patru luni. Patru luni pline de schimbări şi de entuziasm. Vestea morţii lui Lord Fanthorpe de mâna lui Magnus se răspândise în înalta societate şi lăsase mulţimea cu gura căscată de uimire. Faptul că Fanthorpe o omorâse pe sora lui Magnus îi făcuse pe bătrâni să încuviinţeze din cap şi să spună că bănuiseră mereu asta. Iar aflarea intenţiei lui Fanthorpe de-a o omorî pe nepoata lui Magnus îi făcuse pe toţi să nege orice asociere cu el. În acel moment, amintirea lui era iremediabil pătată.

Când implicarea lui Lady Shapster în răpirea lui Eleanor devenise cunoscută, femeia fusese imediat tăiată de pe lista tuturor amfitrioanelor, aşa că fusese obligată să se întoarcă acasă la soţul ei, cu coada între picioare – acesta din urmă nu se arătase interesat să participe la nunta fiicei lui. Se deschisese sezonul de vânătoare pentru cocoşi de munte. În plus, nu era deja căsătorită?

Aşa că Magnus avea să o conducă la altar şi pe Eleanor – care nu era deloc afectată de neglijenţa tatălui ei. La urma urmei, îl avea pe Remington.

Era o zi minunată. Soarele de dimineaţă strălucea pe cer, în timp ce toată lumea aştepta semnalul pentru a merge la capelă. Fuseseră invitaţi numai membrii familiei şi prietenii apropiaţi – aşa, numărul oaspeţilor era de doar vreo două sute iar Eleanor nu-şi putu înfrâna teama care o cuprinsese brusc: teama de a da piept cu toţi ochii aceia care aveau s-o ţintuiască. La urma urmei, era tot Eleanor cea timidă şi liniştită – mai puţin atunci când cineva îi ameninţa pe cei pe care îi iubea.

După ce Remington îşi revenise îndeajuns cât să poată primi oaspeţi, îl vizitase şi Magnus. Când pierduse mâna fiicei lui la un joc de cărţi, Magnus se hotărâse că venise timpul să recupereze averea familiei – şi cercetase vechile afaceri privind asigurarea de provizii pentru Marina Regală a Maiestăţii Sale. Trăsese nişte sfori – obţinuse contractul şi voia ca Remington să se ocupe de el şi să ia profiturile. Pentru că – spusese în felul său vesel caracteristic – îi promisese tatălui său că avea să îndrepte nedreptăţile comise împotriva familiei Marchant. Dar şi pentru că Remington îi oferise un dar nepreţuit – adevărul despre moartea surorii lui. În toţi acei ani, Magnus fusese convins că fratele său, Lord Shapster, era cel care o omorâse pe Lady Pricilla. Iar în acel moment ştia adevărul – şi atât Lady Pricilla, cât şi Abbie se puteau odihni în pace.

Remington fusese de acord să preia afacerea, cu condiţia ca Magnus să continue să-şi folosească influenţa în guvern, în schimbul unui procent din câştiguri. Cei doi dăduseră mâna, semn că încheiasem afacerea – şi abia după plecarea lui Magnus, Remington descoperise, pe masa de lângă el, actul de proprietate al vechii moşii a tatălui său.

Duşmănia dintre cele două familii luase sfârşit.

Eleanor se apropie de balustradă şi privi în jos la chipul frumos al lui Remington. Încă o mai bântuiau orele în care zăcuse inconştient – iar cucuiul pe care-l avea şi faţa

lui umflată stăteau încă mărturie a bătăii pe care o încasase. Vindecarea durase săptămâni întregi, iar ea îl protejase cu înverşunare de valul de vizitatori, dar şi de el însuşi, atunci când încercase să se ridice din pat înainte de vreme.

Fusese la un pas de a-l pierde. Nu avea să uite asta niciodată.

Remington simţi că îl privea şi se uită în sus la ea şi-i zâmbi.

Din atriumul de deasupra, soarele îl învăluia în lumină – părul blond îi strălucea, şi îi apăruseră încreţituri la colţurile ochilor, încă era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată, şi abia dacă îi venea să creadă că era al ei – şi că o iubea.

Dar o iubea. Îi arătase asta în toate modurile posibile. Iar atunci când îi spusese despre copil, o luase în braţe şi o strânsese de parcă îi oferise o minune.

— Au venit trăsurile, strigă Magnus.

— O, au venit trăsurile. Fetelor! Lady Gertrude începu să bată din palme. Luaţi-vă repede bonetele şi mantiile. Se aplecă apoi peste balustradă şi strigă: Şi, Remington, dragul meu, căţeluşa nu poate veni cu noi la biserică.

Remington începu să râdă şi o lăsă pe Lizzie în grija lacheului ei personal.

Fiindcă se comportase admirabil în lupta din urmă cu patru luni, Lizzie trecuse de la statutul de câine vagabond la cel de membru de onoare al familiei – şi îl adora pe Remington cu tot devotamentul ei câinesc. Şi, chiar dacă nu voia să recunoască, şi Remington o adora pe ea.

— Ştiai că Remington chiar a întrebat dacă poate duce Lizzie verighetele? zise Lady Gertrude, în şoaptă, adresându-i-se doamnei Oxnard. Cred că glumea, dar sinceră să fiu… nu sunt absolut sigură de asta.

Madeline şi Eleanor se lăsară îmbrăcate de Horatia şi de doamna Oxnard, Primiră şi buchetele lor. Priveau în jos,

în foaier.

Gabriel şi Remington veniră la baza scărilor.

Gabriel o privea cu mândrie pe Madeline, în timp ce aceasta cobora scările.

Remington îi întinse mâna lui Eleanor, de parcă abia aştepta să o atingă din nou.

Când ajunse la ultima treaptă, ea îi oferi mâna.

Îi duse degetele la buze şi i le sărută pe toate, apoi o întrebă, cu acel mârâit întunecat, periculos şi feroce, care ei îi plăcea la nebunie:

— Eleanor de Lacy, vrei să te căsătoreşti cu mine azi şi să fii a mea pentru totdeauna?

Ea nu-şi mai putu reţine zâmbetul fericit.

— Din toată inima.

Sfârşit